mű

ESTERHÁZY PÉTER

HASNYÁLMIRIGYNAPLÓ

ESTERHÁZY PÉTER

Hasnyálmirigynapló

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
Budapest

Felelős kiadó Nyáry Krisztián
Felelős szerkesztő Dávid Anna
Szerkesztette Tóth-Czifra Júlia
Korrektor Hradeczky Monika
A borítót Esterházy Gitta tervezte

2015. május 24., vasárnap

Rák, ez a jó kezdőszó, noha nem rögtön hangzott el, nem hamar, bár azt nem gondolnám, hogy kerülték az orvosok a szót. Sőt, én voltam, aki derűsen rákérdeztem.

Kicsit úgy, ahogy az Estiben szerepel, ott Szebeni betegsége kapcsán fantáziáltam.

Tettem művészi formába. Nem nézem most meg, majd csak később, kíváncsi vagyok, mennyire hasonlóan reagálok most. Április végén enyhe fájdalom jelentkezett, emlékeim szerint a jobb oldali borda alatt. Vagy a bal oldali? Nem törődtem vele.

Hasnyálmirigyrákot állapítottak meg, májáttéttel. De már az őszön is benyilallt egyszer.

Akkor kezdtem figyelni a fájásokat, és jegyezgetni is kezdtem. Még a hasnyálmirigy szót is leírtam, igaz, többé-kevésbé véletlenül, azaz ártatlanul. Cetlijeim vannak mindig kéznél, hogy bármit bármikor lejegyezzek, de nem vagyok (igazi) naplóíró. A naplóíró az időt ellenőrizné, a napot szeretné rögzíteni mindenestül. Engem mintha csak a baj tenne azzá. Ez történt a Javított kiadás esetében is. Próbáltam, próbálom a bajt nyakon csípni. Mondatok igájába hajlítani. Mondatok igája – hát ilyenekből látszik a baj.

Fantáziálni nem akarok, de képzelegni fogok. Devecseri könyvét is meg kell néznem. A hasfelmetszés előnyei. Tegnap keresgéltem, de nem találtam. Talán Herrndorf, neki is van egy ilyen haldoklós könyve. És Brodkey-t. Harold Brodkey: Die Geschichte meines Todes. Nem mintha én haldokolnék, vagy hogy ez lenne beígérve. Még nincs semmi beígérve.

2015. június 2., kedd

Szerdától vasárnapig Berlinben. Azt akartam és reméltem, hogy folyamatosan jegyzetelek, írom ezt a naplót, de egy sort sem írtam. Tengtem-lengtem; volt egy est Gaucknál a Schloss Bellevue-ben, kultúrest fordítás témakörben. Morával padödőztünk Denis Scheck domptőr intelligens korbácsütései alatt, nyomán.
Ragaszkodnom kéne a témához, ragasztanom magam a hasnyálmirigyhez. Idegesítőn hasonlít a helyzet a Javítottéhoz, ott is, itt is ez a bosszantó realizmuskényszer. Hogy csak annak van, nemcsak hogy legitimitása, nemcsak hogy az engedélyezhető, ami *valóságosan* (kurzív!) van, hanem hogy csakis ez érdekes. A valóság mint esztétikai mérce – ki hallott már ilyet.
Most beszéltem D. doktornővel, aki, mondhatni, váratlanul, a belgyógyászom, és aki ezt a vérhígítós cuccomat felügyeli már évek óta. Helyes, szigorú asszony. El akartam neki mondani, amit eddig megtudtam. De már informálódott, tudott mindent, vagyis azt, amit én eddig megtudtam. Csak talán másképp tudta a mindent, jobban értette. Én ezeket elég lassan fogtam föl. Fogom föl.
Nézem azt az én híres ontológiai derűmet (Mészöly Miklós kifejezése). Nem látom még megtámadva. Még magamra nézvést se. Elég sok a „még” – óvatos duhaj vagyok. Az elején vagyok a végnek, vicceskedhetnék. (Blödelt, írta Ursula März, akit bírok nagyon, a Kardozós kapcsán; nem esett jól.)
Próbálnék ragaszkodni ahhoz, hogy ellentétben a szokásommal, ezeket a jegyzeteket nem írom át, nem szerkesztem utólag, hanem hagyom így, félborzasan. Attól is függ ez, hogy ki gépeli. Ha én, akkor biztos belemaszatolok, úgy bánok vele, ahogy egy szöveggel kell. Addig is: írom vers, ahogy jön.
Jel, nevezzük jelnek, noha nem gondoltam, hogy az valaminek a jele volna, az első jel egy hónapja volt (az ősziről megfeledkeztem), május 2-án azt írtam a noteszomba: has, kis hőemelkedés, fekvés egész nap. (Erre mondom, hogy ez nem napló. Ez csak emlékeztető. A napló nem emlékeztet, hanem megjelenít.) Jólesett az egész napos ágy, emlékszem. Mintha lógnék az iskolából, és még a mamámat se kell átvernem,

feldörzsölvén a 37,2-t 38-ra, így is ágyban maradhatok. Lettem ezeket engedélyezni már vagy harmincöt éve a saját mamám. Mint ilyen nem vagyok különösképpen engedékeny, de azért el tudok lágyulni magam iránt. Ahogy a valódi mamám is el tudott. „De a hasonlóságok mellett más különbségek is vannak.”
Hirtelen elhatározással kiszaladtam a szobámból a füzettel, hogy felolvassam az eddig írtakat. A vágy mutatni, ahogy évtizedek óta. A szöveg az szöveg az szöveg, hiába ún.
személyes vallomás, beszámoló, létezni mint szöveg létezik, így lehet tudomásul venni; tűnődtem: ez nem egészen igaz, olykor az ügyetlen (amatőr) vagy már nem kontrollált (halálközelség) fogalmazás mögött, alatt fontos híradások lehetnek, az életről és életekről, végességekről és végtelenségekről.
Szóval, szokásom szerint lerohantam volna Gittit, hogy azonnal hallgassa meg, hogy ez milyen, de csak azt akartam hallani, hogy jó-e. Nem, azt, hogy mondja, hogy jó. De elaludt, feküdt a nagyobbik szófán, betakarózva avval a piros, kötött izével, néztem az arcát, nem a pihenés könnyűségét mutatta, hanem valami nehezet. Talán még nem az én nehezemet, hanem csak… nem is tudom, talán azt, hogy megöregedtünk, és akkor délután kell egy kis alvás. Elnyomta a buzgóság, tréfálkozik a magyar nyelv. Csöndben visszaosontam.
Kimentem a kertbe. Gitti tegnap megint összekülönbözött a szomszéddal. Nem részletezem, igazából sose érdekelt, most meg különösen nem. Sose viselkedtem „e tárgyban” valami férfiasan. Zagson.

2015. június 3., szerda

Okvetlenül le akartam írni a kezdeteket a mai konzultáció (beszélgetés) előtt, de tegnap is, ma reggel is elfolyt az idő, ahogy mostanság szokott. Nem álltam még vissza a munkatempóra. Indulnom kell a Kékgolyóba. El is ért a szorongás. Félés, izgatottság.

Hogy mi lesz. Milyen döntéseket kell hoznom. A tegnap emlegetett ontológiai derűnek most – nem az, hogy nyoma sincs, de relevanciája, az nincs. Szóval, ha nincs, nincs, ha van, nem számít. És persze a szokásos: tartózkodjam-e az olyan észbejutásoktól, mint az onkológiai derű?
Izgulok, akár egy vizsga előtt. Föllépés előtt. Díjátadás. A Nagy Onkológiai Érdemérem hasnyálmirigyrendje. Eddig a Nagy Valagrend volt a tréfa nívós eszköze. Állj. Mennem kell.
Megérkeztem. 12-re van időpontom, 11 óra van. 77-es a sorszámom. Folyosó. Most jött ki egy ötven körüli asszony. A levegőbe mondja, mindenkinek vagy a mellettem ülő ismerősének vagy ismeretlennek: Teljesen ledöbbentem. Egy évig kell még kapnom ezt a szart. Azt hittem, vége, júliusra már megvan a nyaralás.
Írom, amit hallok. Akkor most mindent le kell jegyeznem? Mi a minden? Ez a naplóíró ijesztő és megválaszolhatatlan kérdése.
Az előbb az udvaron az egyik munkás utánaszól a haverjának, az vigyorogva megfordul: Hangot hallok, embert nem látok. Amikor pár lépés múlva odaérek hozzájuk, én is vigyorogva: Hangot hallok, embert nem látok? Bólogatnak, ja. Jókedvű
palik a kedvetlenség földjén. Ez jó, megveszem, mondom nekik. Nem értik, de rendben lévőnek látszanak gondolni… hát, lényegében engem.
Mintha bűnös volnék. Ezt a nyomást érzem a szívemen és a gyomromban. És akkor ez volna itt az Ítélőszék? Elég lapos érzet. A Kafka-áthallások se teszik jobbá. Mindegy, van,
ami van. Ülök a túlzsúfolt folyosón a többi elítélttel. Most meg inkább a tisztítótűz jut eszembe; gondolom, a várakozás miatt.
Lehet, hogy 1-kor mégis be kell kopognom, nem mindenki kapott időpontot. Most kéne figyelni, emlékezni, mi volt, mit és hogyan előadni. Izgulok, hogy *most* fogok elrontani valamit. De szívesen volnék gyerek – jókor! –, akinek a bölcs, mindentudó felnőttek megmondják, mit kell tennie, egyszersmind megnyugtatják, hogy nem lesz baj, hogy nincsen baj. Pedig attól tartok, baj van, és most meg fogom tudni, hogy mekkora. Mekkora és minő.

Addig is beszélgetek, ahogy a beteg nyugdíjasok beszélgetni szoktak. 2009-től vastagbélrák, hetvenöt kezelés, már nem infúzió, tabletták – ezt sikerült megtudnom.
Kiszednem.

2015. június 5., péntek

A tegnapi nap kimaradt, nem szeretem, valahogy követném, szókkal, az eseményeket, még ha nem történik is semmi. (A szegény kis naplóíró panaszai.) Most voltam a Margitban, jó D. orvosnőmnél, dedikáltam neki egy kötetet, mérsékelt nívóval, nevezetesen, hogy „még életben”. De hogy ne értse félre, ezt nem úgy értem, hogy annak ellenére, hogy ő kezel, még életben vagyok. Jól tudok vele beszélgetni mindenről. Olyan szépen aggódik, mint egy anya. Nehéz elhinnem, hogy rólam van szó, mondom. Nekem is. És hozzáteszi, hogy még márciusban is rendben voltak például a hasnyálmirigyenzimek. És egyáltalán, semmi jel. Most is jól érzem magam. Ha nagyon provokálom, akkor tud a jobb borda alatt érződni.
Abba kell hagynom, megyek a Liszt Ferenc térre dedikálni. Ezt is itt bent írom már az Írók Boltja irodájában. Lehet, hogy ez nem kell, az írásról, csak szigorúan a hasnyálmirigytündérről?

2015. június 9., kedd

Reggel háromnegyed 7. Negyed 8-ra kellett jönnöm a Kékgolyóba. Előbb értem ide, ülök egy padon, ún. árnyas fák alatt, mintha egy kedélyes ligetben. Szállingóznak az emberek. Szemben velem egy fehér köpenyes, inkább orvos, mint nővér, olvas.
Köszöntem, nem köszönt vissza. Nem tudom, bent kell-e maradnom egy napra, vagy ma már hazamehetek. Végül is semmit se tudok.
Szorongok. Vagy ez félés? Azt mondja nekem a hasnyálmirigytündér, hogy itt evvel az

én derűmmel ne próbálkozzam. Hogy a komcsikat is a nevetés, a kinevetés győzte le, és hogy ez a rákkal is megy, mondom én. A derű Istené, mondja ő. És még hozzáteszi, hogy gondoljam át vagy el vagy újra radikálisan az életem. Ezt értem is, meg nem is.

Indulok, 7 óra van. Nehéz a gyomrom. Mi lesz.

Ügyetlenül, de végül is megtaláltam a nővérpultot. Több „törvény kapujában” is álltam, de szerencsére nem kitartón. Aztán itt kedvesen befogadtak. Vérvétel, simán, könnyen.

Át kellett vinnem a laborba. Négy darab embernél kellett kérdezősködnöm, míg végre megtaláltam. Épphogy bírtam intelligenciával.

Megállított egy férfi, hogy hadd fogna kezet velem. Elfutotta a könny a szemét, amikor jó egészséget kívánt. Jó helyen mondja, válaszoltam a szokott imbecillis derűvel.

Lehet derűsnek lennem, de csak mellesleg. Tudva, hogy nem számít. Derűsnek lenni csak úgy – ha megy. Lásd Eörsi István kései, szívszorító akarnok vígságát.

Vissza a laborépületből. Az itteni takarítónő rám néz, maga kicsoda, én ismerem magát.

Majdnem majmoskodnék, hogy hát azt én is szeretném tudni, kicsoda vagyok. Amúgy ez nem igaz. Lehet, hogy most ez kellene, önismeret? Megint a Javított: hogy olyasmire kényszerülök, amihez nem értek, amiben nem vagyok jó. Ez volna egy végső
megújulás föltétele? Ez vigyorogva mondandó, minimo calculo ironikusan. Ez olyan, mint a „mély”-nek lenni.

Vissza a takarítónőhöz. Mondom a nevem, szinte suttogom, szerényen, mint egy gőgös ibolya, mire ő, hogy maga milyen jó író! Olyan természetesen, egyszerűen mondja, mintha egy borsólevest dicsérne. Kérdi, kihez. Mondom. Az jó, kicsit pokróc, de ő a legjobb, tizenöt éve vagyok már itt, tudom, amit tudok. (Most érkezett, viszonylag kedvesen köszöntött. Bermudában van, talán azért. Bízom benne.)

A betegség mint metafora, Sontag, ezt olvasom itt a folyosón. Milyen kristálytiszta!

Majd kijegyzetelem. Kár, hogy nem ismerkedtünk meg jobban. Igaz, nem volt közös nyelv.

2015. június 10., szerda

Itt aludtam, jól, egy kétágyas szobában. Tegnap biopszia. A. doktornő. Ilyen kedves arcot nem tanítanak az egyetemen. Kaptam valami béllassítót, merthogy a belek nagyon mozognak. Táncolnak. Megtervezem az útvonalat, így mondja. A tű útvonalát.

Érzéstelenítőt nem ad, mert az önmagában annyi fájdalom, mint amennyit érzéstelenít.

Amikor a tű átmegy a hasfalon, annál van jobb. Egyáltalán, az egésznél. Nem nagyon rossz, de rossz. Húsz perc. Utána visszatolnak ide. Pihenjek, ez az utasítás.

Négytől vihar, eső, sötétség – kis Golgotaparafrázis.

Unom kissé, amit most írok, ami nem jó. Tegnap elolvastam Sontagot, aláhúzogattam.

Majd kijegyzetelem. Talán nem ide, hanem a fekete Moleskine füzetbe.

A szomszédnak nem sikerült a mintavétel, 2-3 hét múlva meg kell ismételni. Így sikerült, mondja rezignáltan. Beszélgettünk a horgászásról (fogott már 30 kilogrammos mit is?) meg az autókról. Volt egy Moszkvicsa, amely elsőre majdnem szétesett (mondta, hogy mi, dugattyúk, motorizé, részletesen), utána meg tök jó lett.

Vagy hatszor műtötték, ki van kötve oldalra egy tasakba. Amelyet állandóan simogat. Ha meleg van, akkor ott valami leválik, nem értettem pontosan, talán a ragasztás enged el. Most öltözik, mert ő is mehet, jó alakú pali, egy évvel fiatalabb, mint én. Az alsónadrágján átlátszik, mondanám, sejlik a pelenka.

Meséli, hogy már mennyi kemót kapott, el is égtek a vénái. Ott már nem adunk-veszünk semmit, jegyzi meg, mint egy pajkos gyerek, aki jól kicseszett így… hát, az nincs megadva, kivel.

Nagyokat villámlott tegnap, nem kaptak el metafizikai képzelgések, bár azt megjegyeztem a szomszédnak, hogy úgy látszik, haragszik. Nem válaszolt (a szomszéd).
Lehet, hogy valami más perspektívát kell választanom – megint ragadok az írásnál.
Hogy például elég zavaró, hogy e szöveg „jósága” függ írója életkilátásaitól. Micsoda mondat ez is. Akkor újra: szóval, ennek akkor van húzása, ha belehalok a tündérembe.
Ha én már messze járok, amikor te, drága olvasó, ezt olvasod. Micsoda unfair előny, amivel így dolgozhatom. És a halálom is valami kokett ötletté válik.
Már megint hol a picsában marad a tragédia? Hát azért csak lesz valami tragédiaszivárgás. Ez is olyan, mint sok minden az írásban: nem lehet akarni.
Reggel vettek vért, annak az eredményét kell megvárni. Erről (a mondatról) jut eszembe: merni monotonnak, unalmasnak lenni. Hogy az egymásra torlódó
unalomdarabok valami mást adnak ki? Valami végzetest? A föltartóztathatatlan véget, amely ezekből a kicsi, jelentéktelen részekből állna össze, vérvétel, kisebb fájások, béllassító, kórházszag, várakozások, ingerültség, feszültség, fáradtság, kedvetlenség, harsányság, véna?
Üldögélek, várom a leletet. Se írni, se olvasni, se semmi. Na, ezt volna jó elkerülni.
Farkasétvággyal nekiesni a –

2015. június 14., vasárnap

Napok teltek megint jegyzetelés nélkül. Zavar, hogy nem lettem kész a gyerekeknek szóló levéllel, mielőtt, most, megjöt —

2015. június 17., szerda

Napok teltek el stb.
Ma reggel bejöttem a Kékgolyóba, hogy elkezdjem a kemót. Nem szeretem így írni. A kemoterápia a jó. Amúgy mintha becézném.
Várok a koktélra, vagyis hogy kezdjük. Előtte a doktornőnél. Rémálom, mondom a folyosói tömegre, amin szinte megsértődik. Miért, talán sokat kellett várnia? Nem, nem panaszkodom. De hát azt mondta, rémálom. Mint egy tanárnő, hogy rosszul fogalmazok. De bírom. Azt az érzést tudja adni, hogy ért hozzá, hogy engem talán személyesen nem okvetlenül, de meg fog gyógyítani. Ilyesmi.
Előtte valaki leszólít, a Kovácséknál volt autószerelő. Hát, bazmeg, ki vagyok kötve, bazmeg, neked mi van, hasnyálmirigy?, hú, bazmeg, az nagyon szar. Ezen muszáj röhögnünk. Jólesnek a bazmegjei. Olyan, mintha az életerőről szólnának. Arrébb kell állnom, hallom, ahogy meséli, ki vagyok, igen, igen, a Marci testvére. Aztán még váratlanul, stiláris töréssel hozzáteszi, nagyon rendes család.
Tegnap ráöntöttem Daisyre. Higgadtan fogadta. Hogy ő látta már a múltkor is, hogy valami nincs rendben. H. Kati, akihez szintén fölmentem tegnap, de kussoltam, mondja, most milyen jól nézek ki, de a könyvhéten nagyon nyúzott voltam, már azt hitte, baj van. Ugyan, édesem.
Szüts gyanakvását is elaltattam. Gyönyörű képeket mutatott, és odaadta a képes könyvet, amelyre, amelybe írni kéne. „Lesz egy” szövegeket.
Vasárnap pedig ráöntöttem (mennyi öntés!) a kiskutyákra az egészet, az egészemet.
Emlékezés félbehagyása, kezdődik. Másodjára találtak csak vénát, most már jön belém a szaft. Ideilleszthető a HC megfelelő számozott mondata. Gyertek csak, libuskáim, pusztítsátok a – a törököt. Erre az első flakonra az van írva, hogy NaCl. Nátrium-klorid.
Lehet, hogy ez csak a hányinger ellen. A várakozókon már ott a nevem, személyre szól.
A nővér válaszaiból az derül ki, hogy ezek „szigorú” koktélok. És ki fog hullani a hajam?
Ó, az lesz a legkisebb gondja.
Irinotecan Kabi 330 mg (16,5 ml)

Oxaliplatin-Teva 150 mg (30 ml)
Leucovorin 880 mg (80 ml)
5-Fluorouracil Accord 800 mg (16 ml)
Igen, ez még csak a hányinger ellen, meg gyomorvédő. A nehézcsapatok, ne tévedjünk, csapataim, még csak eztán. Amiket az előbb felírtam.
14 óra 23 perc: most kezdődik a tánc. A hidroklorid-trihidrát a középpályán megszerezte az izét, és lendületesen – na, ezt hagyjuk abba, nem ez szolgálja a nemzet üdvét, a stiláris és gondolati ormokról nem is szólva. Mégis érzek valami izgatott vidámságot, mint annak idején a meccsek kezdésekor.
És a hánytálat is elutasítottam, mondván, hátha nem kell. Mondva lett, ha taknyom-nyálam nagyon folyni kezd, akkor adhatnak be valamit, de az fájni fog. Hogy erre mire vagyok még mindig focistásan virgonc, nem tudom.
Benézett még délelőtt egy sápadt hölgy, hogy ő a kórházi lelkész munkatársa, van-e valami panaszom. Nincs, mondom barátságosan. Tud-e valamiben segíteni. Köszönöm, nem. Megsimogatja a takarón át a lábam. Nem tudom eldönteni, hogy ez keresztény rutin-e, vagy az, aminek látszik: megható kedvesség. Még nyitva az ajtó, amikor utánakiáltok, de tud segíteni! Nem hallja, becsukja az ajtót, olyan finoman, ahogy a kórházban, tapasztalatom szerint, senki. A csukott ajtónak mondom: Tud segíteni, drágám. Imádkozzék értem. Az ajtónak mondom még: Ikes ige, basszájba.
Csöpög. Van kis izgalom azért. Nem akarok gazsulálni ennek a Kabinak, de szeretném, ha tudná, egy oldalon állunk. Talán a Marcitól kapott klottnadrág (amely most rajtam) miatt vagyok ilyen futballistásan hetyke. „Ez azonban nem szabad, hogy könnyelműségre csábítson.” Eltelt fél óra, és még nem jött a rossz. Gyere, rossz, te is kellesz.
Kár, hogy nem hallotta meg a lelkészmunkatárs, most épp imádkozna értem. Persze magától is eszébe juthatna. Az ajtó mindenesetre hallotta, ő imádkozik talán.
Szóval a vasárnap – leírom, mielőtt jőne a rossz, noha szívesebben feküdgetnék, ÉS-t olvasva. Az előbb épp Megyesi kis zseniális glosszáját; remélem, ő Drótos Guszti.

Szombaton a nagy kerti születésnapi bulin sunyin kérdezgettem a kemoterápiáról stb.
Neki semmit nem használt. Fecserésztünk a halálról a zseniális gulyás előtt, a szerencsésen választott töpörtyűk után. Jó műfaj az enyém, megírom a cikket szerdán, csütörtökön megjelenik, pénteken nyugodtan meghalhatok. Tudod, nem szívesen lennék regényíró. Bazmeg, mondom legszívélyesebb mosolyaim egyikével.
Ez elvileg zavar, ez a fölbomlása a terveknek. Vagy inkább bizonytalansága. Bár most ezt nem érzem, csak a váratlanul jó izgalmat, hogy mi is lesz, mit csinálnak a cseppek bennem, bennünk. Hasnyálkámmal. Édeském, te szemét.
Szóval a vasárnap. Az ebédlőasztalnál. Próbáltam nem drámaian, de komolyan.
Kutyák, nem a halálomról beszélek, hanem hogy beteg vagyok. Ez és ez fog történni, ez a menetrend három hónapig, kéthetente kemoterápia, és így tovább. Időnként egyikük fölugrik, és kimegy sírni. Mindenki fegyelmezett, de nagyon édesek. Meg vannak rendülve, és érzem, hogy szeretnek. Ettől most zokogásközelben – már nem.
Már egy jó fél óra eltelt, de csak egyharmad csöpögött le, pedig egy óra alatt kéne teljesítenie Méreg 1-nek a távot. Szorgalom, kitartás, menni fog. Ha már hiányzik a tehetség.
Mondtam, hogy ma még hallgassák meg a Mercedes Benzt, különös tekintettel a nevetésre a végén. Mitics, a legidősebb, aki a leginkább fedte magát, ezt nyomjuk akkor a temetésen is? Hát, ha el tudod érni… Gitti csóválja a fejét, naaa…
Zsozsókát külön fölhívom Berlinben. Papikám, mondja úgy, hogy nincs apa, aki erre ne remegne be. Ha kell, jövünk, ha zavarunk, megyünk – egyáltalán, mindegyik mondja, hogy bármit.
Bekukkantott a doktornő, eldicsekedtem, hogy még nem vagyok rosszul, kis farkasmosollyal mondja, korai ez még, majd holnap. Bírom. Úgy néz ki (most), mint egy teniszezőnő, aki két edzés közt bekukkant rám. – Az orvosit is így végezte el, az edzések szüneteiben, mert olyan okos. De vajon milyen teniszező?

Most kezdődik ez az Oxa. Két órát mond a névre szóló cetli.
Anélkül, hogy szántszándékkal positive thinkingelnék, e pillanatban teljesen egyértelmű számomra, hogy meggyógyulok. Gyógyítanak, tehát. Egy szemernyit se kétséges. De nem azért, mert tudom (tényleg), hogy erről így kell gondolkodni, hanem érzem. Lazán. Jót tesz nekem ez a Marcika-féle klottnadrág.
Szendergésemből arra ébredeztem, hogy múlhatatlan vágyat érzek, hogy elhelyezhessem a szövegben a pina szót. Amely feladatot evvel, íme, teljesítettük. A változat, amint írja önmagát.
Jól meg kéne baszni azt a Hasnyálmirigy kisasszonyt, akkor nyugton lenne. Vagy még többet akarna. Akkor tehát rosszul kéne megbaszni. Siralmas logika, mondanám.
Este, 23 óra 15 perc. Egy köhögés után mintha lángra lobbanna a szemem. Utána a parázs lassú hűlése. Félelmetes, mert nincs hozzá fizikai tapasztalatom, emlékem.
Most, éjfél, pontosabban le tudom írni: a nyáltól köhögök (mondták, hogy majd esetleg nyáladzom; mert könnyezem, és folyik az orrom), mintegy félrenyelem, és akkor a szemégés, amely most kevésbé forró volt, inkább szúró-fájó: belenyilallt, és mint egy csillapodó hullám, lassan elhalt. Megismétlem: félelmetes.
Oh, Klottnadrág, segíts! És – egyelőre – segít.
Morog a gyomrom. Kis naplóm, eredj, aludj.
Azt mondja a kisasszony sértetten (a klottra): Maga tényleg – ne magázz –, te tényleg egy BLASZ II-es futballista vagy. Ne hízelegj.

2015. június 18., csütörtök

Reggel 7. Egyszer ébresztett 3 óra 50-kor a gép. Talán őt kéne gyűlölnünk, mit szólsz?
Jut eszembe: áll a faszom, ez te vagy, édeske, vagy a szokásos, érdektelen reggeli merevedés? Hagyja csak, naccsasszony, ez csak húgymerev, nem a magácska iránti tisztelet.

Doktornő. Stilárisan hibátlan. Kis mosoly, de egy lépéssel se több. Szerintem angol. Ha ezt az ember tudja, akkor egyrészt ámul a magyartudásán, másrészt nagy bizalommal van iránta. De elfelejtettem megkérdezni tőle, hogy akkor milyen szigorú evés-ivás korlátok vannak.
Még a vasárnapi gyerekakcióról. Hogy rájuk borítottam – öntöm-borítom, de megszerettem ezt a fordulatot! A gyerekeim hasnyálmirigyrákra ideálisak. Bár makkegészségre se semmik. Jól össze vannak hozva. Egyik jobb, mint a másik – ahogy a tréfa mondja. De a tréfa hülye, vagy nem tud magyarul. Vagy, nemde, én vagyok, aki mindig a nyelv mögé néz, szó szerint vesz, és ha lehet, félre-át-összevissza értelmez.
Nem lenni választás, jönni nyelv, vágni engem nyakon.
Most meg az élet. Ezt is lábjegyzetelhetném organikusan. – Hát azért rendes ember nem beszél így. Stop.
Dr. R., mondja dr. R. a viziten. E., mondom, mintha nem lett volna államosítás.
Tiszteletem.
Boldog vagyok magától, susogja Hasmika. Így maradni, táviratozom vissza. A Hasmika talán jobb, mint a kisasszony. Nem, mégse. Hasmi. Hasnya. Hm. Ehhez maga is kell, drága. De majd ügyesek leszünk. És maga boldog? Ez is mindent akar, mondja bennem a csajozó focista, aki sose lettem. Karistolni ne karistoljon, én egy selyembársony vagyok. – Kozmikus hab a tortán.
(Kaptam Malackától egy gepárdos, szerinte zsiráfos ceruzát. Mert az enyém már lekopott, és nincs hegyezőm, mert otthon felejtettem.)
Mondja, édesem, maga rántja *majdnem* görcsbe a pofaizmaimat, ha beleharapok egy almába? Pedig már ügyelek a falásnagyságra. Utána ide-oda kell mozgatni az állkapcáim. Azt remélem, megtisztelőnek, szerelmem bizonyítékának tekinti, hogy minden mögött magát látom… Te kis ok és okozat! Hát nem egy euklideszi világ ez az onkológia részleg.
Kizavartad a kezem a bugyidból, ez milyen dolog? Én csak azt nem bírom magában, hogy azonnal letegez, ha a bugyim közelébe ér. Kerül. Hull. Majd azt nézzük meg, ha bugyi nélkül leszek, ahogy az egy rendes hasnyálmirigyhölgytől elvárható, hogy akkor mi lesz, babám. Kizavarta.

A hascsikarás mint a legkifinomultabb, egyszersmind egyetlen metafizika. Talán gyerekkoromban csikart így utoljára. Malacka szerzett nekem kávét. Kávé + hascsikar, ez talán elvezet az aktuális boldogsághoz. Vagy ahogy anyácskámból az utolsó kórházi napok egyikén, harmincöt éve, szinte napra pontosan, kiszakadt: Szarnom kell.

Valahogy épp a szarás (vagy ez a szó?) világít rá a helyzet komolyságára.

Reménytelen, de nem komoly – nem, fordítva: komoly, de nem reménytelen. Illetve a nagy tragikusok szerint: komoly és reménytelen. Hogy ebben állna az ember nagysága.

Bennem több a fény, ha ez kissé nevetséges is. Vagy passzé. Vagy korszerűtlen. Persze az állandó, imbecillis vidámság is korszerű. Amivel nem azt mondom, hogy a komolyság is szükségszerűen az volna, imbecillis. Vannak szép komolyságok és hiteles reménytelenségek.

A szarnom kellnél már csak a nem kell szarnom komolyabb. De evvel most nem terhelnélek, kis naplóm.

Kanülöm, kanülöm, mondd meg nékem, ki a legszebb a vidéken.

Tündérem vagy Hasnyálkám vagy hogyishívnak, tudol te vajon *belülről* szopni? – E mondat, Freud szellemében, eltrivializált szellemében anyámat idézi, ahogy hívna minket, keverve a neveket, illetve ezek a szexkitörések mintha a test erejét mutatnák.

Nem, fitogtatnák. Hát vagy csak így *van.*

Le kéne írni ezt a hogyishívjákot, hogyan néz ki. Legyen fiatal, ennyi (újabb) közhely vállalható. Ez már önmagában jó. Hallod, Hasnyálka? Jó vagy – nekem.

Ha az életedet a tiednek érzed, azt hívják sorsnak, akkor van sorsod, bazsalyog Hasnyálka. Ezért találkoztunk, érted, muci? Értem, igaz is, de attól tartok, hogy csak az olvasókra. Most nem hozakodnék elő az Ottlik-féle tízezer lélekkel. De én meg előhozakodnék az egy testtel. És azt se felejtsd el, hogy olvasó is vagy.

Mindenki olyan kurva okos. Szóval, Hasnyálka legyen egy dögös csaj. Igen, de mégse így. Elég magas, 170 fölött, magas sarkúban ez már jelentős. De hogyan göngyölődik belém? Megint egy átláthatatlan geometriai probléma.

Közben megfeledkeztem róla, hiba, hogy csak jön, jön belém az áldott méreg cseppenként. Maradva az orális vonalnál: akkor tehát én szopom őt. Fázom, pontosabban borzongás futott át rajtam. Ez te vagy? Visszatérve mármost a szopáshoz: vajon afféle light dose-ban *átkerül* a méreg? Túl sok a szopás.
2-kor fölébred a test, vele én is. Megyünk pisilni, jövünk jegyzetelni.

2015. június 19., péntek

6 óra 30, szép, szelíd éjszaka. Te meg csöpögsz lassan belém, mint a remény. Sok, ha igaz is. Milyen sokszor szólal meg bennem (apám hangján) ez a „sok”. Erre szokott jönni az ironikus reflexió. Gondolom, hiánya növelné a példányszámot. A marhája.
Ökröcském, édesem, csitít kisasszonyom, mintha kijavítana.
Hogy lehetne a következő mondat „Lám, de őszinte!” effektusából kikerülni? – Most pedig elmegyek szarni. Talán a szarni elhagyásával. Pl.: Végre mocorog a gyomrom, talán anyagcseresikerrel kezdhetem a napot. Ugyan. Vagy: Egyetlen célom most, mely betölti az életem: áttotyogni a *mellékhelyiségbe.* Segítsetek, égi szelek. De most már tényleg mennem kell, földi szelek szárnyán, vulgo összefingtam az ágyam. – *Lám*, nem csak a szexről nehéz írni. Egyáltalán: miről nem? „Írj, ne kényeskedj.”
144/80/61 a vérnyomás. Rendben, mondja a nővérke. Kérdi a nevem, mondom, visszakérdi, igen, úgy, mondom.
11 óra 20 perc, lecsöpögött. Kész az első. „Valahogy most ment el a kedvem az egésztől.”

2015. június 20., szombat

Délután fél 6. Ülök a kertben, mintha a Csehovéban, csupán a fehér vászonöltöny hiányzik. Persze a fehér vászonöltönyök mögött is megbújhat a… hasnyálmirigy, szép szó, ha az ember érzéssel, jó ritmusban ejti ki.

Ép testben ép test, így változik a szentencia. Begyulladt a vénám. Körömvirággal kenegetem, meg borogatom. Vártam az émelygést, nem jött, de ami volt – mer' valami vót –, azt neveztem émelygésnek. Szóval, gyanakodva nézem magam, biztos, hogy jól vagyok? Ettől aztán nem vagyok *egészen* jól. Napozom itt most, mint egy gondtalan nyugdíjas.
Feszül az ér meg a kézfej. Ott a bőr is valahogy gyűrődik, „mint egy nem pásszentos kesztyű". A mamám kezéről írtam ezt vagy ilyesmit.
Tegnap is, ma is mély alvás délután, majdnem két-két órát. Ez most új fáradtság? De hisz már eddig is szerettem délutánonként, munka után ledőlni. Csak épp tegnap meg ma nem dolgoztam. Erre visszaállni. Olvasok egy kis Közönyt.
Előtte még: érdekes az emberek igyekezete az új helyzet (de szépen mondom, kis
lovag – nem írtam le már egyszer így ezt a mondatot?) kapcsán. Részvét, szeretet, kedvesség, udvariasság – és teljesen jogos önsajnálat. Azt nem mindig látom, hogy életem főszereplője volnék (lásd Kis Magyar Pornográfia – rémes ez, hogy szinte mindenhol már leírt, sőt leírtam mondatba botlok), de *ennek* a történetnek bizonyosan.
Vagyis nekem tényleg – hihi: bizonyos értelemben – könnyebb. Mindenki más csak kóvályog a farvizemen. Persze én is kóválygok, nem tudom, hol vagyok, ki, és mi is a cselekmény. Szokásos résztudások.
Szóval, ezt nem elfelejteni. Nagyvonalú lenni a gyászoló gyülekezettel. – Ezért is volt olyan üdítő a kórházban a bazmegoló haver. Hát, bazmeg, ez szar. Persze neki is volt egy főszerepe, a kikötött beleivel.
Nem tehetek róla, mondanám a gyászolóknak a híres Camus-mondatot. Amire ők
persze mondhatnák a másikat: Az ember mindenképp hibás egy kicsit. Egy anyja van csak mindenkinek, ezt például már tudom. Hogy egy élete volna csak, azt még most se.
Vagy legalábbis nem fogom föl a súlyát. Vagy hagyjuk *ezeket*, maradjunk annál, hogy: rák = test, és csak erről? Meg kicsit még Istenről. – Hát ez így nyegle.
„De miért?" „Nem tudom."

Mint a Schwarzenberg dédmamát Horton vagy a szélütött Józsi bácsit Hódmezővásárhelyen, csak én magamat: tolom az alkonyi napfény után. Nőnek az árnyékok. Mondd, kérlek, mi történt ma? Nőttek az árnyékok. Regényben most azt azért megengedném magamnak, hogy személyes hitellel beszámoljak arról, a kisebbik lányom minden naplementekor sírva fakadt. Meghal a nap, hüppögte. Ne sírj, holnap majd újra él. Rám nézett, nem megvetően, inkább lekicsinylően. Milyen buta is vagy te, szegénykém, mondta szomorúan. Ma van ma, és csak ma van ma. Nyolcéves volt, épp hiányzott elöl egy foga. Ettől minden mondata valahogy komoly lett, igaz.
„Egy percig az volt az érzésem, persze nevetséges érzés, hogy most majd ítélkeznek felettem.”

2015. június 21., vasárnap

Ma kezdődik a nyár. 83,4 kg vagyok, lettem, ez 10 kg mínusz karácsony óta. Rák nélkül szupi volna.
Éjjelről marad följegyeznivaló: Dichtung und Wahrheit, avagy lépésről lépésre: Állok a szélben. Ülök. Ülök a szeleimben. Édeskés, orrfacsaró fingszagban ülök. – Fekszem. Így telt az éjszaka.
Hát itt mi a zsákmány (!)? Mit akarunk ábrázolni? Ne kerteljünk, mint mindig: az élet szépségét. Egyszeri, tüneményes stb. stb. voltát. Nem csinálni semmi *különöset*, mutatni az idő (az időm) múlását, és majd az kiadja. Vagy végre *külön* is meg kéne érteni valamit? Valami milyet, jelentőset, lényegit? Hát… meglepne.

2015. június 23., kedd este

A Black–Scholes-tétel lényegében azt mondja ki (hol írtam ezt le?), hogy mik a megfontolások, ha most előjegyezhetek 1 liter benzint 10 forintért. Nem tudta, megbuktattam – telefonoztam Icsivel. Jó, természetes a hangja, nincs hozzám („hozzám”, ehhez az újhoz) hajlítva. Egy szót se értettem abból, amit mondott, most se, írás közben. Megbuknék én is.

Holnap reggel vérvétel a tumormarker miatt, melyet a bécsi doktor hiányolt. Lehet, hogy elvesztettem egy cetlit, ahová a tegnapi „dolgokat” írtam? Akkor most nem erőlködöm, holnap megkeresem. A vérvétel után. Amely lehet, hogy felesleges – de nem tudtam a teniszezőnővel beszélni.
Megint rosszkedv, csak úgy. Muci, te ott benn, nem vagy egy leányálom.

2015. június 25., csütörtök este, Hévíz

Elindultunk a „fiúggal”. Jó, egyszerűen jó. A négy hülye testvér. Ha meggyógyulok, nyilván leverik rajtam mostani édes nagyvonalúságukat. Bár többékevésbé mindig ilyenek, talán figyelmetlenebbek.
Holnap még nem mosok hajat. Addig mossad, amíg van. A testvéri szó. Egy egyke sose jutna el eddig a mondatig. Vagy nagyon-nagyon tehetségesnek kell lennie. Egyszerűbb testvérrel.
Mintha nyaralnék, süt a nap, kék az ég, csivitelnek az orosz nyaralók. A Honvéd-drukker pincért spontán dedikációval egyenlítem. Engesztelem? Boldoggá teszem? Sok.
Lehet, hogy nem szabadna napra mennem? Most nagyon vörös a karom. Mint egy térkép. Ártér, szigetekkel, kanyargó ágakkal.
Úgy megverlek, mint szódás a lovát, mondom Györgynek. És ez annyira, de annyira vicces. Tényleg az, de elismerem, hogy családon kívül ez nem érthető.
Mai utolsó mondat, amit hallok a túlsó ágyból. De sok pinát megbasztam. – Úgy érzem, bizonyos öncenzúra emelné családunk fényét, tekintélyét.
Otthon felejtettem a zakómat. Csak mondom, nincs jelentősége. – Na, muci, milyen?
Hurrá, nyaralunk.
Lapátolom magamba a gyógyszert, a vitaminokat. Az a tumormarker, ami talán 100-ig normális, most 39 000 nekem. Ezért aztán az osztrák ember nem is javasolja az MR-t, legyen az eredeti terv, a kemó.
Badacsonytomaji kemping, „tengerpart”, faház. Már megint nincsen mondat. Noha: „Fürge postakocsisunk imént pattant a nyeregbe.” Marcika

elment újságokért. Mihály rátette a hasamra a kezét, és állítólag érzi, hogy valami nincs rendben. Mielőtt lehülyéznénk, próbálom rávenni (vagy kérdezni, hogy miért nem vette még rá magát), hogy menjen ennek utána. Hogy van-e képessége, érzékenysége, és miféle. Nehezen megy a beszélgetés. Még majd visszatérek rá, gondoskodó báty.
A bazmeget leszámítva a pina az egy főre eső legnagyobb – ennyi elég is a mondatból, ismétlem: a pina az egy főre eső legnagyobb.
Édes kisasszony, elismerem, jól viselkedsz, figyelmes vagy, hagysz nyaralni. Leben und leben lassen. Hogy akkor mért küldöm rád a mérgeket. Hát, édeském, így megy ez.
Egyrészt magamba, magamra is küldöm, másrészt meg szeretném, minden nagyrabecsülésem mellett, ha kissé visszahúzódnál. – Nem ilyen kedélyes ez. Vajon meg tudnék-e ijedni, hogy nem vagy…?
Jólesett a reggeli, igazi omlett, evvel-avval. Meg egy kis felvágott. Meg kis sajt. Meg egy citromos szuflé. – Épp jön György. Micsoda gyönyörű lapátkeze van. És mekkora dagadó erek! Az Isten is kemoterápiára teremtette.

2015. június 28., vasárnap dél

Thomas Mannként: idő kellemetlen, kávé Katjával (öcsökkel), Klaus öngyilkos lett (rendeltünk asztalt Vonyarcvashegyen). Ebből kicsit (!) látszik, hogy TM jobb, de azért – a teremburáját – azt sose írta le, még a közelében se volt, hogy: Vonyarcvashegy.
Jó volna leírni (tudni) a tegnapi napot, ám most, kis naplóm, itt hagylak, magányozz, irány (figyelsz, Thomas? – vajon hány ember tegezte TM-et?) Vonyarcvashegy!
Vasárnap este. A naphoz nagyon hozzátartoznék az éttermi események leírása, de mégis időhúzásnak érzem. Miközben ez a néhány testvérnap éppen *tőle* tart távol.
Mintha nem is volnál, darling. Csak az ipari mennyiségű gyógyszer-belapátolás emlékeztet a bajra. Ja, és a kezem. Mintha nyugodna a bőr,

lelohadt a dagadás, de maradt az erős (tégla)szín. Kiütésnek, bőrbetegségnek látszik, nem lepne meg, ha valaki undorítónak találná, de nagy valószínűséggel ezt sose fogom megtudni.
A szombat: mintha edzőtáborban lennénk. Vihogás egész nap. Béla vitorlásán, de végül nem is hajózunk ki. Szalonna, töpörtyű, kolbász, bor. – Most ebből nem lesz leírás.
Inkább lefekszem aludni. Fázik a lábam.
Még a péntek leírása is hiányzik. Elmentünk a piacra.

2015. június 29., hétfő

Délelőtt, Péter-Pál, persze elfelejtették. Na, most szólok nekik. Micsoda bunkók vagytok ti. Hogy én fogjam csak be a pofám, ők nem felejtettek el semmit. Stb. – de (nem is de) jól.
Reggel öt kilométert járattak. Féljólesett. Egyikőjük vidáman: Ha ezek után is bekrepálsz, mi mossuk kezeinket. Ami emberileg megtehető, megtettük. – Annyira valószerűtlen az egész, hogy nyugodtan ízléstelenkedhetünk. Ha nincs a karomon a Duna-delta, meg ez a sok gyógyszer, el is felejteném. Egészséges vagyok, mint a makk.
Csak a makk férges.
Még a péntek, a kis piac. Úgy beszélünk bárkivel, mintha ismernénk. Nem csak nőkkel!
De azért az idősebb bukósisakos nővel azonnal olyan közelről, mintha a Mamival. Ő is mond mindent, 73 éves, négy éve özvegy, negyven évet voltunk együtt. Nehéz? Inkább furcsa, mondja. Nem értek semmit. Nem értem, hogy miért kelek föl, és nem értem, hogy miért reggelizek egyedül. Ez furcsa. Közben sajnos odalép egy izgatott férfi, aki kezet akar fogni a híres emberrel. Meg még arról is tudósít, hogy a szürkebarát elnevezés az Esterházyak borászától származik, valamikor a harmincas évekből. Azt hittem, ez korábbról való. A szürke barátok talán a pálosok (?), fehérben jártak, de a munka beszürkítette a ruhájukat, és ez az ő boruk volna. Van egy francia szó is rá, valahová pedig fölírtam.

Ahogy az öcsök cél nélküli kedvessége – csajozás – hirtelen kicsit, de jelentősen megváltozik, irányba fordul, ettől ordenárébb és keményebb lesz, de még halvány árnyékként ott lebeg emlékeztetőül az elhagyott kedvesség. Azt hiszem, végül is ez az, ami hat. Nem, hatni sok minden hat, a sugárzó testüktől a keménységig, de ez nagyon emeli a hatékonyságot. „Akarom”, ez a legfontosabb, rémlik.
Mellettem egy asszony részletesen elemzi a gyerekeit. A baráti társaság rezzenetlenül hallgatja. Udvariasan unják. Apósom száraz csesztetése, amit ő nagyon humorosnak gondol, de egyáltalán nem az, mondja most. De jó, hogy nem ő az anyám. Jó, hogy a Mami volt az anyám. Meg hogy a Fater az apám. Mázlista, aki vagyok. Akik vagyunk, négyen.
Térfoglalás, lett írva. Szóval nő. Hogy mondjam: nő bennem *valami* (muci, te ne próbálkozz kibújni a felelősség alól), vagy hogy *én* növök? A „Madame Bovary, c’est moi”-ból: a valami én vagyok. A rák nem külön van bennem. A rákom én vagyok (az állam meg a Lajos, a Lui). – Azt hiszem azonban, hogy ezt mondva kissé gazsulálok *neki*.
Meg van fertőzve a gondolkodásom, tréfálkozhatnék.
A kedvesség, a kedvességük viszont olykor csupán jópofáskodás. És az ismeretlennel mint ismerőssel beszélni, az nem laza nagyvonalúság, hanem felületesség, végső soron hazugság. Kevésen múlik, hogy ez vagy az.
György egy idegen társaság közepén, és mesél vagy magyaráz. Nézd, Attila, mondja a vadidegennek. Én közben az elgurult gyógyszereimet kajtatom, fürge nyugdíjas.
Állítólag az új perspektíva, a muciperspektíva rá kéne hogy világítson az élet fontosságára, szépségére, édesére.
Úgy halunk, ahogy éltünk. – Ez a vég, amikor bölcsességekhez jutunk.
Kedd reggel. Süttetem a hasam a nappal, és felváltva danászom: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, illetve: Árvaja ház, nincs kacagás.

2015. július 3., péntek

Sok napig semmit nem írtam. A folyamatos mulasztásérzés; a rossz tanuló, aki sohase voltam.

2015. július 6., hétfő

Délelőtt. Ismét a kórházban. Már vettek vért, hoztam vizeletet, imádkoztam. – Mit csináljak egy ilyen mondattal? Tényleg lehet arra hivatkozni, hogy „így történt”?

Megint a „Lám…” effektus. Figyelem, figyelem! Műfajproblémák a halál torkában!

Meddig lehet bohóckodni? Sokáig. De nem a végtelenségig. A halálos betegséget, és a rák az, akkor is, ha nem halunk bele, valahogy (és tisztelettel valahogy!) a végtelennel hozzuk kapcsolatba. Ezt nem érzem, a végtelenséget. Igaz, a végességet se. Még nem mozdított ki a „helyzetemből” a betegség. Micu tegnap azt kérdezte, beszélgetsz-e a Mamával. Egyszerre éles és gyerekes kérdés. Megjegyzi, hogy annyi szerepem van (író, híres ember, apa stb.). Azt hiszem, azt reméli, hogy ezeket most eldobom, és ő, a drágám végre megismerheti az apját, az igazit. Nincs bennem egy igazi apa. Egy igazi én, melyet nem látnak, és ez a végletesség, ami nő bennem, a viszonyom hozzá, a viszonyunk egymáshoz kihozna belőlem. Ez a

definiálatlanság vagyok.

Víve a leleteket, rám köszön egy idős, nagydarab, nehezen mozgó asszony.

Visszaköszönök. Nem akarom föltartani, de imádom magát. Mit is válaszoltam?

Vigyorogtam, az biztos. Hosszú ó-kkal, csóóókolom? Elfelejtettem. A realista hétszentségit.

Pénteken Déssel felolvasás. Valahogy úgy fújt, hogy a szövegek szomorú, fájdalmas oldalát erősítette. A sötétben világított a hajam, mondták a gyerekek utána.

Már hullik is, nincs kétség. Reggel a fésűben nagyon sok maradt. Meg mindig szálak – az arcomon, ingemen.

Friss, ropogós onkológiai lepedőkkel felhúzták az ágyam. Udvarias és barátságos vagyok – de tényleg!
Mindennap volt kis mozgás, szobabicikli vagy gyaloglás, illetve tegnap inkább séta.
Nyomaszt. Milyen magányos lehet ott bent, bennem. Pedig nagy szex, olyan egyesülés, hogy nem lehet megmondani, hol volnék én, és hol ő. Miközben vagyok én, és van ő.
Énő, talán ez lettem. De erről az új magamról nem sokat tudok.
Keveset végeztem a két hét alatt, keveset olvastam, nem szereztem be a Typotex-optimális-bináris-könyveket, nem kezdtem el a Szüts-kiskönyvet. Tompábban múlik az időm, mint kéne. A koncentrálás hiányossága.
Ingok-bingok, hogy hogy is legyen, mi legyen, hogy mi lehet, mit akarok. Ugyanazt akarom, mint eddig, vagy most mást kéne akarnom? Kis csalódással látom, hogy nem lett „minden más”. Nem úgy értve, hogy a világ összeszedhetné magát, több érzékenységet vagy mit mutathatna, hogy a kisasszony által minden megváltozott, a gravitáció, a bolygók járása stb., hanem hogy én nem lettem más, nem nézek másképp se magamra, se másra. Azt hiszem. Illetve ezt nézegetem, hogy ez igaz-e, és ha igen, baj-e, de legalábbis csalódás-e.
Egy-egy hajszál ellibeg előttem, oldalt, rajtam. Nem nagyon, de csikar a hasam. Ha már be vagyok kötve, macerás vécére menni, most viszont nem vezettem eredményre.
Kifejezetten pocakosnak érzem, oh, Ádám, magam.
Micussal arról, hogy volnának *tisztán* a történések, érzések. Mondom, nincs tisztán, mert szavak kellenek hozzá. Lehetnek szavak nélkül is érzeteink az állapotunkról, és talán önmagunknak ez valóságos tudás, de ha másnak beszámolsz, már ott a dilemma, milyen szavakat használsz. Rosszkedvű, szomorú, szplínes, búval baszott. Valamit venni kell, és avval már benne vagy egy térben, ahol valamelyest meg vagy már kantározva. Nincs megelégedve avval, amit mondok. Mintha ez csak a szokásos írói rizsa volna. Megint egy szerep.
Már csöpög belém a… a jó. A jó méreg, az éltető nedű. A jobb kezembe döftek most, de nem kellett a kézfejbe, múltkor az alkarnál szétrobbant a –

talán a véna. Mindenesetre sajátos az írásom így.
Félhangosan mormolászom (vulgo magamban beszélek), hogy mit mondjak most
hétvégén a tanyán, ha látják a karomat. Coming outos szövegeket próbálok – mint volt két hete (?) vasárnap a gyerektestvér projektnél, meg annak idején a Faternál. Hogy ugyanazt többször. Valahogy – magamban – ez most olyan vidám lett. A Gusztit is bevontam, ő már rutinos rákos.
Nem egyszerű közel kerülni a valósághoz, még a sajátomhoz se.
Szedegetem a hajszálaim.
Elképzeltem, hogy a fiatal orvos autogramot kér. És akkor azon tréfálódzom (?), hogy várjunk még, és lehetne az övé az utolsó, az nyilván értékesebb. Az arca se rezdül.
Láthatóan szeretne egy *ilyen* aláírást, és láthatóan helyteleníti az én nyegleségemet.
Persze, kapok teátrálisan észbe, ehhez épp az kell, hogy ön ne végezze optimálisan a munkáját. Csípje meg a kánya, micsoda konfliktus! Szótlanul kimegy. Meg tudna fojtani. Akkor meg úgyis oda a dedika!
Újabb adag, ez most a NaCl. Kicsit feszül az ér, az erem. Meg taknyom-nyálam megint.
De most nem mondták. Nem is emlékszem. De mintha most hőhullám is. Mindenesetre izzad (izzik) a tarkóm.
140/80/55, most mérték. Lapozok vissza, mi volt múltkor. 144/80/61.
Hirtelen elgyöngültem, nyöszörgök. Pedig csak kis dolgok, csikar, hő, érfeszülés. De rendesen rossz. Kis rossz, de rossz.
Erős hasfáj, csikar – bélsaram távozék. De nem igazi megkönnyebbülés. Nehéz vagyok, ólmos. És még az orrom is csöpög. És a könnyem is folyik. Folyadékok be, folyadékok ki. Én csak egy átmenet vagyok.
Jajbasszameg, ezt suttogom.

2015. július 7., kedd

Reggel 7 óra 15. Szinte rám tör a nővér. Bezúdul. De hogyan is másképpen. Úgy jön be, mondom félálmos vigyorral, mint egy… mint egy. Ne kíméljen. Hasonlatban elvileg jó vagyok. Mint egy… egy (a fenébe, *most* nem jut eszembe a szó, nem vihar, nem orkán;
kihagyom, majd utólag beírom, hopp, erre azonnal megvan) tájfun. Nevet. Még majd veszünk vért. De jó! Örül, látom. Elmondhatatlanul. Mikor kimegy, még ez jut eszembe.
Tájfun vagy cunami. De a cunami nem biztos, hogy jó, sok halottal jár. Őszintén nevetek. Magamban.
Viszonylag jó éjszaka, bár többször kint. Csípett?, kérdi a nővér, mikor mondom. Nem.
Akkor csak… – és a csöpögős gépre mutat a fejével.
Bolhazsák és kékhömpöly. Ezeket a szavakat álmodoztam. A kutya egy bolhazsák. De mi a kékhömpöly? Hát az se egy kékhömpöly, hogy a Kékgolyóban… Vagy: Édes muci,
maga se egy ~. Kis kékhömpölyöm – ennél jobban szóval már nem közelíthetünk valakihez. Vagy kéjhömpöly? Inkább. Akkor ez viszont Kéjgolyó. Az én kéjgolyóm. –
Micsoda nívó. Két kéjgolyó. Még micsodább.
Reggeli izék, doktorok, vérvételek, gyógyszerek. Az arcomon hajszálpókháló.
Kevesebbszer fogok fésülködni, hátha az segít.
Malacka és Géza. Kinek fáj a háta, ez látszik az arcán, bár azt is lehet hinni, hogy engem sajnál. Nem zavar, se a sajnálat, se a nem-sajnálat. Az önsajnálat, az igen. De most mintha nem volna. Malacka egyszerűen szépnek nevez. Kegyesen bólintok, mint Lili unokám, igen, most mit tegyek, ez a helyzet. Ehhez is te segítettél, édes kisasszony, amúgy ezt sose mondták. Leszámítva az olasz nőt, aki beleszerelmesedett a hajamba.
Hát ő most szív. Ha él egyáltalán. Bár lehet, hogy akkor is szív.
Hajnalban alhasi vérbőség. Állítólag mostantól kezdve hosszú ó az árbóc. Alhasi alhasinak nem vájja ki a – mijét is?
Nem tudom bekapcsolni a tévét, így jobbak az olvasási esélyeim.

Átszárazolom, mondja a takarítónő. Nincs ellenére, hogy fölírom? Gyűjtöm a szavakat.
Nem válaszol.
Selypít a pinám, ezt kéne mondatba helyezni.
Nem zavarom a takarításban? Üljön. Nem megy sehova, ugye, nincs randevúja? De, magával. Köszönöm. Én köszönöm. – Mekkora fasz vagyok! Bár talán itt nem ez a
helyes kifejezés. Csak spórolósan a fasszal. Bár drága Ilonka, ugye, más véleményen volt (nem szappan az stb.).
Van egy Camus-mondat valahol: Egy jó tragédiában mindenkinek igaza van. Vagy ezt már leírtam?
Oh, my God. OMG: azért ez nem tekinthető közvetlen istenbizonyítéknak. – Oh, a legkevésbé sem.
Fürkészni. A lelket?
A tudásom (az írástudásom) nem csap-e be? Nem vezet-e félre? Nem takar-e? De, nyilván. Takar és mutat. És akkor most azt akarnám, azt kellene akarnom, hogy mást mutassak, mást takarjak?
Ebéd. Eszem, mint egy fegyelmezett napközis. De ízlik is. Zöldségleves, rizses-gombás csirke, afféle bakonyi szelet, amilyet a gimnáziummal szemben ettem volt.
Belapátoltam.
Hallom, ahogy csöpög a csöpögnivaló belém.
Sok itt a segédegyenes, a problémákon való tűnődés, gondolkodás, fecsegés. Ez is az, értelemszerűen. Nem szeretem a segédegyeneseket. – A lélekről mizélni az nem ugyanaz, mint a lelkizés. Ezt tudom. Mennyire félrevezető a „tízezer lelkem van”
zászló? Hogy nekem is egy van, és azt nem ismerem? Lásd Micu-kérdések.
Most pedig, kedves közönség, ez a szó szaladt tollam, mely ceruza, hegyére: Unom ezt itt. És félelmetesen kitátom gepárdpofám az ásításhoz, megropogtatom karkörözve csontjaim, ha nem is elégedetten, de olyan erővel, amely már majdnem
istenbizonyíték.

A lélekről jut eszembe, az elmaradó fürkészésről: izzad-e a farkam? Nem a tököm, a farkam. És ha, akkor az sós-e, és úgy sós-e, mint a rendes izzadás. A kisasszony, bent, mindent tud rólam, még ha általa más vagyok is, mint nélküle, tehát a tudása is erre a másra vonatkozik. Őszerinte a makk édes, mindig édes. Most ez foglalkoztatja a leginkább, ő ezt fürkészi. Mármost ez pusztán malackodás csak, vagy – vagy mi a bánat? Stílben: vagy mi a faszom. Így nem fogok közelebb kerülni a lét titkaihoz. Vagy
ki tudja. (Meg ne válaszold, hogy ki.)
Töpörtyű sárgabarackkal, talán ilyen az íze. Elég, ha a kisasszonyom tudja, vagy nekem is be kell vetnem magam? Beletörődtem az íróasztallétembe. Most kicsit rángatva vagyok, én pedig dacolok is, meg nem is. A születésnapomra – nem tréfálkozunk, hogy lesz-e még – töpörtyűs sárgabarackot vagy sárgabarackos töpörtyűt fogok kérni.
Este lett, ki-ki nyugalomban. Befaltam a két kisütött húst, hozzá paradicsomsalátát.
Mintha kissé túlettem volna magam. De az este ilyen, mocorgó hasos.
A kezem vélhetően azért ilyen ronda, mert a múltkori infúzió kissé félrement. Vagy félre is ment. Megbeszéltük a július 20-a körüli teendőket. Derűs az arca. (Lemaradt az alany: a fiatal doki.)
„A mamámnak százszor gyönyörűbb mellei vannak.”
Meg kéne nézni, hogyan is volt a perszonálunió, rémlik, Lengyelországgal. Báthori?
Báthory? Hogy az hogyan működött. Mert mintha a kisasszonnyal abban lennék. Most az mondja, de mintha én: Jaj nekem romlásom miatt; gyógyíthatatlan az én sebem! Azt gondoltam magamban: Valahogy csak elviselem nyomorúságomat. Jeremiás 10,19, itt
csaptam föl.
Csapdossa még, darling. Vagy: csapj újra. Akkor felhasad, mint hajnal, a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. Ézsaiás 58,8. Jó vagyok.
Egyetlen csókjáért is két évig lennék juhászkutya. És a harmadik év? A két év után szétkergetném a nyájat a boldogságtól, és kezdhetném az ötéves ciklust, hogy leszophassam. De muci…

Ideje alszani menni. Hiányzik, ha alszik.

2015. július 8., szerda

Édes nyelv, segíts. – Beszélj, mondta Nabokov. 5 óra 15-kor ébredtem, aztán jó szendergés háromnegyed 8-ig. Akkor vérnyomás: 120/80/65.
Hánytam-e. Nem. – A nap első párbeszéde.
Szóval: minden nagyon szép, minden nagyon jó, mindennel meg vagyok elégedve, csak az egész – az macerás kicsit. (Mintha ezt már leírtam volna.)
Ha van borító, akkor ez oda való. Hm.
„Hullik a boám”, nincs mit csinálni. Mingyá’ jönnek vizitelni, addig meg heverészek, mintha nyaralnék. Te meg csak csöpögj addig is belém, bazmeg. Most lassabb voltál, mint múltkor, lesz ebből délután is.
Jöttek, mentek, hoztak, vittek.
Ülök az ágy szélén, nézek lefelé a két lábam közé, és nem gondolok semmire. Nincs rosszkedvem, nincs jókedvem. Most épp nincs kedvem. De rögtön elkezdem a kis teendőket, mosdás (cica), reggeli. Aztán majd meglátjuk. Mindig ez az „aztán” van.
Alszogatok, mint aki minimálprogramon van, délig. Várom, hogy mit csináljanak velem. Vagyok már minden: tárgy, melyet ide-oda cibálnak, melyet figyelek –
egyesülnöm kéne a testemmel. Ne vigyorogj, mucus, igen, persze, veled is, hogy kettéáll a füled. Azért ehhez a nagy ívű programhoz kissé hetykébbnek kéne lennem.
Változik gyorsan a kedvem, viszont „csak” fizikafüggő.
Mucinger. Édes kisasszony. Föl kell nőnöm hozzád, gondolod, tényleg ez most a feladatom?
A derű is hülyít, a ború is.
14 óra 33 perc, még csöpögök, de már nem sokáig.
14 óra 47 perc, most sikongat a gép.

2015. július 10., péntek

2015. július 11., szombat

Tanya. Hasmorgások. Néha mintha nem jól. Vagy nem is tudom. Megint vannak (voltak) mondatok, amelyeket elfelejtettem. „Így megy ez.” A napi bor mellé – a mi reszortunk volt bort hozni – hoztam egy Heimann Birtokbort, mondván, koccintsunk az ünnepi bejelentésemre, merthogy tenni szeretnék egy ünnepi bejelentést. Megint, mint a Faternál, hogy ugyanazt mondom többedszer, és nézem az arcokat. A leglenyűgözőbb a Darvasi Lacikáé, ahogy, mint Marcell, sírva kifordul. Lehet, hogy szeret?, tréfálkoznék. Később mondom neki, hogy hiába lehet már házasodni Amerikában, én valahogy megmaradtam ebben a nő-férfi konzervban, pedig milyen jó lehetne… mi ketten… és könnyen beleharapok a vállába. Rendben, mondja, csak azt ne hidd, hogy előnyt kapsz a székregurigatósban, csak mert… mert van ez az izé… a halál meg ilyenek. Jó ember.

Séta tegnap a mezőn, kevesebb, mint amit György előírna, de mégis valami. Sokáig megint azt danászom, hosszú ááá-val és ííí-vel, hogy Áárvaja ház nííncs kacagás, és aztán hadarva, prózában, egyben: Miatyánkkivagyamennyekben.

Majoros Tibi mondja, hogy ő beszélni fog az Öreggel, nincs ez így rendben. Jó, mondom, de finoman, nehogy fölbosszantsd. A hülyék, akik vagyunk, avagy metafizika az Alföldön.

Elfut a könny, ahogy a vejemre gondolok, mondom is Zsozsónak, hogy nagy szerencséd van vele, igaz ember. – De nem szeretnék sírdogálós lenni. Igaz, ezt eddig is tudtam hozni, akár giccsfilmre is.

Elmondtam Szigetinek telefonon. Fölordította, hogy: Neeem! Szép volt.

2015. július 15., szerda

Mennek a napok sine linea. Ez is hozzátartozik, az új fegyelmezetlenség. A napok elcsorgása. Hétfőn például a jó reggeli után nagyon morogni kezdett a hasam, nem fájdalom, nem is hányinger, csak valami nem jó, magyarul

diszkomfortérzés, csak nyöszörögtem és szentségeltem. Őszintén (nevetés a karzaton), ahogy Micuka kérte, a kurva életet váltogattam a basszameggel. És néha – leállíthatatlan a stílusérzékem – benyomtam egy „múljék el tőlem e keserű pohár”-t. Gyerekkoromban még kehely volt.

Minden fordítás. Jó volna tudni, tudni egyszer, hogy az írásaim minek a fordításai.

Ne reménykedj, Uram, ez nyilván veled kapcsolatos. – Nem tartozik ide, csak eszembe jutott: a legkevésbé sem vagyok dühös rád. Hogy átvertél, vagy ilyesmi. Jól van ez a most, csak elég rossz. De minden rendben van. Lényegében számíthatsz rám, ha nem értek is mindent ebben a szenvedésprojektedben. Köztünk szólva én már a fölfeszítésedet is túlzásnak találtam. De rendben (hogy ne mondjam, oké), a Teremtés nem kívánságműsor. Pedig ki tudna ellenállni, hogy a sült galamb a szájába ne repüljön. Nem akarnék úgy tenni, mintha volna érzékem a bölcselethez, csak így, fecsegve mondanám (nem vagyok parekszelánc buta, de a nyelvem mindig erősebb volt, mint az eszem – pardon, mi ez a „volt”?), hogy ha a kívánságlista szerint haladnánk, akkor hamar fölszámolnánk az embert, minek a test, a toka, a ráncok, minek a zakón a svejfolás, minek a *részletek*, micsodába a részletekkel, sőt nem is kéne az egyes ember, mire jó egy Einstein meg egy Varga Zoltán külön, legyen egyben minden, egy egységes létezés… És félő, akkor azt neveznők Istennek. Vagy egy Lem-novellában vagyunk.

Szóval, odajutottunk, hogy (megint egyszer) nem értem, hogy mért lett a Teremtés.

Azt tudom, vagy úgy emlékszem, hogy mintha ez a szeretettel volna kapcsolatos.

Uram, kétségkívül ez a legnagyobb ötleted, a szeretet. Ennek nem lehet a végére járni. Vagy olyan egyszerű, hogy nincs hová menni. Aztán a szeretet baklövései.

Pusztításai. A nevében elkövetett aljasságok. Egyáltalán, ahogy a krisztusit egyre inkább fölváltja a farizeusi.

Nadeviszont reggel odaégett a pirítós széle. Piritus, mondtuk gyerekkoromban. XII. Piritus pápa, itthon nem szidtak meg érte, bezzeg a

nagymamám megtépett volna. Igaz, ő találkozott XII. Piusszal még Pacelli korában.
Csanád le akarja vágni a feketéjét, mondván, hogy az rákkeltő. Erre tényleg homéri kacaj (kihúzom, hogy homári), Dunába vizet?! Nálam akar rákkelteni? Hát arról már lekésett, az én rákom (nem mondtam, hogy a Mucinger, mert az titkos – szenved is miatta, szeretné, ha karonfogva korzóznánk, hiába mondom, hogy én még sose korzóztam, és most akkor is leírom, ha nem kéne: korzóját míg telemerítette, rám nézett át, aztán ment sietve), az én rákom kikaparja ennek az új pirítós kenyeresnek a szemét, kirugdalja, hogy azt is megbánja, hogy megszületett.
Jól van már, Mucinger, nyugodjá' meg. A biztonság kedvéért: nyugodj meg, bazmeg.
Rossz a rím, mindegy.
Vele szex után: Úgy érzem magam, mint akin átment egy úthenger, szün, és még jól meg is kúrtak.
Kint van a „szakmában" a hír, nem igazán tudom, hogy ki által, de mindegy is. Szépen, megrendülten viselkedik mindenki. Nem tudom ezt kívülről nézni, az EP nevű neves ember hasnyálmirigyes táncát vagy táncoltatását. Oh, mikor leendek azonos ennenmagammal? Nem foglalkoztat a kérdés. Nem az én kérdésem.
A szoba elég hűvös, kimentem megnézni a postát, mezítláb, jó meleg minden, a kő is, a napsugár is. Élvezkedve belenézek, persze lehunyt szemmel, a napba, kitárom a szárnyaim, és nagyon jól érzem magam. Mintha a Napistenhez imádkoznék.
Pontosabban hálaimát mondanék. Süss fel nap, áldott nap – hogy van tovább?
Ma eddig semmi rossz nem történt velem, Mucinger (vagy kisasszony vagy darling, de mindegy is, szóval ő ott bent, bennem, én és nem én) finom, mint egy angol lady, aki két ujjal, eltartott kisujjal fogja a bránert. De fogja. Soha nem gondoltam volna, hogy a Napistentől egy ugrással a farkamnál tudok lenni, mit lenni, kikötni. Lehet, hogy a farkam helyett többet kéne a lelkemmel foglalkoznom? Nota bene, a farkammal se *foglalkozom*, csak időről időre beteszem: a mondatba. Nagyon vicces, mondhatom.

Úgy látom, a hasnyálmirigyem, illetve annak módosult változata (ne mondd nekem, picim, hogy mondtak már neked ilyen szépet!) megjavítja az embereket. Kihozza belőlük a jót, a részvétet, a figyelmet, sőt, még a szeretet közelébe is eljutnak. Először azt hittem, ez azt jelenti, hogy mindenkinek hasnyálmirigyrákot izibe, de nem, csak nekem, de nekem igen, ide nekem a hasnyálmirigyrákot is, visszhangzik az örök Zuboly… Elvileg ez azt jelenti, hogy a Hasnyálka-kisasszony-muci mintegy megváltja az emberiséget… Lehet, hogy ez túlzás. Régebben ezért gondolkodás nélkül megégettek volna. Aztán vackolhattak volna a rehabilitálásommal.

2015. július 16., csütörtök

Pontosítsuk a föntieket. Az tehát gondolkodási hiba volna, ha arra következtetnék, hogy az emberiség üdvéhez az kellene, hogy mindenkinek hasnyálmirigyrákja legyen. Nem.
Azonban az már igen, hogy a Teremtés minden pillanatában legyen legalább egy ember, aki mucis, és az akkor kihozza az emberből, a Teremtésből a jót. Az Úr elégedetten hátradőlhet. (Persze ez még finomítandó, hisz arról is tudni kéne, hogy hány emberig ér el egy ember mucija, hányat rendít meg, és akkor volnának a másodrendű rendültek, akik a rendítettektől rendülnek, nyilván kevésbé, tehát értelmes kérdés, hogy hanyadrendű rendültet méltányos még beleszámolni. Nem akarom blaszfémezni, de ez Krisztus esetében is hasonlóan történt.
Érdemes, úgy tűnik, afféle kiválasztott embert bemucizni, mert nagyobb a hatásfoka. Manapság tehát [félő] a legértelmesebb celebeket venni. Persze ott az np, vagyis a P személy mucijától megrendültek száma nagy, viszont az R(np), vagyis a rendültség foka vélhetően kisebb, így az R1(np) [a rendülttől rendülők rendültségének foka] esetleg már nem is mérhető, csak egy vállvonás vagy egy figyelmetlen „hülye buzi, ez is jól benyalta" várható, amit nem volna helyes az emberben hirtelen megjelenő jóként értelmezni.

Tehát itt még van mit végiggondolni bőven. De ezt nem én fogom megtenni. Azért ebből látszik, hogy macerás ügy a Teremtés, hogy mi mindenre kell az Úrnak gondolnia. Megint odajutottam, hogy nem szívesen lennék a helyében.
Ez, mondjuk, reggeli ébresztő agytornának megteszi.)
A hétfői kis operáció miatt leálltam a Syncumarral, és reggel, este hasba szúrom magam. Félelem és büszkeség.
Azért az mindenesetre jó első mondat volna (de mihez?, de mihez?), hogy: Hogy a Teremtésben meglévő jó kiteljesedjék (megjelenjék, látható, tapasztalható legyen), az kell, hogy a Teremtés minden pillanatában legyen legalább egy ember, akinek hasnyálmirigyrákja van. Jó, de egyszerűbbre kéne venni (tenni). De majd ha megvan (ha van) a kabát, akkor szöszmözünk a gombbal.
Vagy nem az volna a megoldás, hogy az Úrnak legyen hasnyálmirigyrákja? Az kiváltaná az összest. Ja, de itt már egyszer voltunk olyan kétezer évvel ezelőtt.
Úgy seggbe kúrlak, mintha nem volna holnap. Olyan ez, mint egy Márai-bölcsesség a Füves könyvből. Miután bevonultak a németek. Márai, mert becsületes, továbbmegy, és kimondja: van, de bizony hogy van holnap, amikor se ülni, se állni nem tudsz, facsarodva vagy, mint a citrom. Persze – mint oly sokszor – nem tud ellenállni annak a logikus, de mégis giccsközeli gondolatnak, hogy innét, farpofáinkat szeszeregve összeszorítva, ne az örök mánál kössön ki a mindenkor előránthatő „carpe diem”
hajócskával.

2015. július 18., szombat

Este 11. A tegnapi meg a mai nap is elcsorgott, pedig jól voltam. Több rákbeszámolós telefon – unom kicsit őket, de látom, kell az embereknek, az embereimnek, így aztán
szívesen teszem, szívesen unom.

Nem tudtam ellenállni az esti tévézésnek, itt konkrétan az Amadeusnak, Forman. Jó néznem. Ahogy Salieri beszél Mozart zenéjéről mint az Isten zenéjéről. Valahogy így.
Ennél kevesebbet nem lehet akarni. Nem érdemes. Hát ettől elég messze vagyok (lehetek). Akkor tehát életben maradok még egy ideig: evégett.
Tegnap a Fricskában. Csaba, a zseniális pincnök, és a két fiatal szakács. És úgy eszünk, vagyunk, mintha nem történt volna semmi. Pedig már menni is azért, hogy gyorsan, gyorsan, addig, míg nincs elkúrva a szájam, a nyelvem ízlelése.
Ma keveset foglalkoztam *vele*, nem csodálkoznék, ha szomorú volna, és kicsit csalódott.
Többet vár tőlem. Áll ott, ahol áll, és nézi a Göncölszekeret. Nézi bent, bennem a Göncölszekeret. Aztán egy váratlan fordulattal leguggol és pisil. Hallod, kicsikém, hallod a *zajomat?*
Tegnap a teraszon aludtam. Onnét a Göncöl. Mindjárt lejár a két hét, holnapután kórház. Nem sikerült a munka onkológián túli kiterjesztése. Ez zavar. Mert hiba.
Ingyen vizet osztanak a pályaudvarokon a (rekkenő!) hőség miatt.
Ülve elaludtam a tévé előtt. Akkor most: aludjunk, édesem.

2015. július 19., vasárnap

Július 8-án jöttem ki, az tizenegy nap, azalatt tizenöt oldalt írtam (jegyzeteltem). Az kilenc rendes oldal. Hát nem egy etvasz.
Meghalt Koltai Tamás. Ha most elgondolom, hogy heteken belül akár én is, akkor semmi, de semmi félelem nincs bennem. Ez vagy azt jelenti, hogy ez nem valóságos lehetőség, tehát lehetséges közeli halálom csak észjáratás, vagy azt, hogy nem fogok föl semmit abból, ami velem történik. Ez is észjáratás.
Nehéz megkülönböztetnem a fáradékonyságot a lustaságtól. A lustaságot a figyelmetlenségtől, a figyelmetlenségről pedig nem tudni, hogy az az

általános szokásos-e, vagy épp az „állapotból” jő, kígyóként enfarkába harapva (akár a
posztmodern reflexek jó része, de erre most nem kanyarodnék).
Az előbb fölolvastam Micunak az utolsó oldalakat (vasárnapi ebédre gyűl az éji vad), mondja, hogy nagyon azért ne szeressek bele a hasnyálmirigyembe, azt ő veszélyesnek gondolná. Hát hogy nem tőlem örökölte ezt a finom érzékenységét, az szinte biztos, de nem akarnék evvel kivagyiskodni. Hozott nekem valami goji bogyót, amelyről épp írnak a Népszabadság egészség rovatában. Lényegében, hogy mindenre jó, erősíti az immunrendszert, serkenti a nemi vágyat, lassítja az öregedés folyamatát, és van egy elegáns megoldása a Fermat-sejtésre is. Az előbb kimentem, hogy ezt felolvassam, kétségkívül kis ironikus éllel, de inkább csak mint valami vidámat. Két mondat után Micu bosszankodva felugrik, hogy hagyjam abba, és mi értelme mindenből viccet csinálni. Gitti azt mondja, ő ezt már olvasta. Remek, mondom, mint egy Maugham-regényben, akkor tehát mindenki tud mindent, és visszajöttem ide, a belső szobába.
Kicsit később Micu utánam jön, hogy nem akart megbántani, de mintha megsértődtem volna. Nem emelem föl a fejem az írásból (ebből), mondom, azt nem tudom, valamit csináltam, kétségkívül, és írok tovább. Ő kimegy. Mások a reflexeink, szegénykék, akik vagyunk. Most akkor le kell pakolnom az asztalt az ebédhez. Tele van gyógyszeres dobozzal.

2015. július 20., hétfő

Bent. E. főorvos tette be a portot. Fog fájni. Előtte az asszisztenst kérdem, hogy mint egy gyerek kérdezem, fog-e fájni. Igen, mondja jó természetességgel, és még utána is. E. úgy beszél, ahogy egy focista, így nem lehetne, de nekem bejön.
Közben vissza, elkezdődik a csöpögtetés, 13 óra 56 perc.
Gothárral telefon tegnap. Nagyon helyes. Igen, jól tetszik hallani, helyes. Egyébként velem szinte mindig. Hogy ha azért lett ez az egész, mert nem akarok neki forgatókönyvet írni, akkor ő eláll ettől. A másik, amit mondott,

nagyon érdekes. Ezt ne írd meg, mondta határozottan. Nevetek, mért? Annyi mindenről lehet írni, ezt ne.
Megismétlem: érdekes.
Belapátoltam az ebédet, majonézes rántott hal, nekem még ez is ízlik.
Csöpög – 17 óra 32 perc. És tényleg fáj. A jobb mellemen egy nagy hupli, állítólag ez normális.
Nem sok minden van a fejemben, nem sok mindent akarok.
Mirigyem, mirigyem, édes mirigyem. Ki az úr a háznál? Vagy nem ez a kérdés? Nincs se úr, se ház?
Bevacsoráltam, kis aggály, hogy épp ettől lesz émely. Könnyű bizonytalanság.
Amikor érte jön a mentő, mert szédül, és nem kap levegőt, és viszik ki a házból, a lakásból, le a lifttel, el a posta előtt, át a járdán az autóhoz, akkor azt a szépet írja Brodkey: Így ért véget az életem. És kezdődött a halálom.
Vagy inkább haldoklásom? Hát ezt én nem tudom hitelesen leírni. Nem látom, érzem, tudom magamat haldoklónak. Hacsak nem mindenki az, hacsak nem úgy látjuk
az életünket, mint haldoklást. Kibújunk anyánkból, és üstöllést (!) haldokolni kezdünk.
De ezt én nem így gondolom. Eddig biztos nem így gondoltam.
Hőhullám. Izzad a tarkóm. Ennél van jobb. (21 óra 42 perc)

2015. július 21., kedd

Elfogadható éjszaka, hét óra alvás, sok megszakítással. Úgy fájogat a portbeültetés, mint mikor a lélek/szív nyomaszt. Ahogy a fizika, fizikum és a lélek összeér…
Brodkey: A halál (meghalás) végül is egy közhely. – Halálközelibben kéne felfognom szerelmetes mirigyemet? Ez volna a tisztelet jele? Vagy inkább az önfényezésé?
Arról ír, hogy azt mondja az orvosának (nagyszájúan, jegyzi meg), hogy ez, a halál, csak halál, nem olyan, mintha kihullana a haja, vagy elveszítené a

pénzét. Evvel a dologgal nem kell együtt élnie. Jól beszél, jó mondatok.
Innét jut eszembe, hogy ez idő szerint nincs közvetlen kapcsolatom a halállal.
Miközben itt a kórházban nagyon is látom az embereken ezt. És elvileg én is olyan vagyok, mint ők, csak nem fogytam le annyit, és udvariasabban vigyorgok. Igaz, itt nem is mondta ki az orvos a halál szót. A rák nagy szó, a rákkezelés piti. Brodkey épp fordítva mondja, érteni vélem.
Elszáguldottunk röntgenre. A görszékes fiú fényérzékeny. Az se egyszerű. Most mondja B. doktornő, hogy jól sikerült. – Karfiolleves, lasagne. Nem esett jól. Kis émely, akkor most ledőlök.
Volt bent Marcell, hozott ezt-azt, az újságot az autóban felejtette, kiment érte. Ez milyen kicsi dolognak látszik, pedig kifejezetten heroikus, hisz olyan könnyű, magától értődő volna ott hagyni, én is erre biztattam. Egyáltalán, mindent jól csinált. Még szép is volt.
Fut, jólesik, jól érzi magát a testében.
Tényleg, én hogy érzem magam a testemben? Vagy a testem bennem? Vagy hogy is.
22 óra 54 perc. Émely. Küzdés. Hogy tud a világ ennyire rossz lenni?, súgja ő bentről.
Ezt épp te mondod, bazmeg? Annyit hajlandó vagyok elfogadni, hogy nem jó. Nem leírható a jó–rossz párral. Na de ne má’, hogy éjjel 11-kor megmondjam, milyen a világ.

2015. július 22., szerda

Basszameg, lehelem lágyan a reggelbe. Ez a nap első szava. Húz, éget, nyúz a portbeültetés. – Elkámpics. Nincs kedvem enni. Ilyen se volt már rég. Elsorvadni – mint életprogram. Egyre sápadtabbnak, átlátszóbbnak lenni. Aztán a sejtek valahogy egyenként, mint a léggömb, elrepülnek. Az ágy meg üres.

2015. július 23., csütörtök

Megint este van. Be se fejeztem a tegnapi mondatot. Nem is tudnám. Megint szivárgott az idő (el). De nem telt rosszul – a semmivel. Nem írtam, nem olvastam (csak újságot) –
én magyar nemes vagyok. Megint ment a has, szinte megszabadultam magamtól.
Tűntem el belőlem. Olvasni, olvasni, olvasni. – Most tévézek közben. De eléggé jólesik így döherkedni. Valahogy eleve fáradt vagyok. Megint.

2015. július 24., péntek

Jól vagyok. Mintha jól volnék, 82 kg körül. 82 lettem én, meglepetés e. Noha a betegség eléggé elfoglalt, úgy értem, bevett, csak nem akar értelmessé hajolni a mondat, bevett, akár egy várat, rögzíteném a tisztelt bíróság előtt, hogy nem vagyok azonos a betegségemmel. Ismerem (félig-meddig), viszonyunk szorosnak mondható, de tessék különbséget tenni. Azt hiszem, már az elég, ha én különbséget teszek. (Kis Magyar Észjár.)
Brodkey-nak légszomja van. Erre elvesztette minden érzékét a stílus és a költészet iránt. Mindent a légszomj és a halálos ítélet határozott meg. Csak a kórház és a pillanatok tikkelése (hogy félreértsem a német mondatot).
Szép megfigyelés: Az egyes pillanatok elveszítették mélységüket – nem értéktelenek lettek, de laposak és jelentősen üresebbek. És tovább: Ha kiderül, hogy gyógyíthatatlan beteg vagy, akkor az idő valami nagyon is zavarossá válik, talán érdektelen, banális dologgá. Az viszont, hogy neked mindegy, élsz-e, halsz-e, fáj a tieidnek.
Barátkozgatok itt a Mucingerrel, és akkor majd az lesz, hogy váratlanul ledöf? Magához ölel egy késsel a kezében. Nincs is keze. Feje van, benne volt a jelentésben. – Nem ledöf: meggyilkol, az keményebben hangzik.

2015. július 25., szombat

Jó alvás. Egyáltalán, minden jó. Közben megint délután lett, az időszivárgás maradt, ez nem jó. De délelőtt vírusvédők kerültek a gépekre. Sz. Józsinak,

a számítógépes embernek is elmondtam, mert el kellett (úgy éreztem). De jó hányavetin vette.
Az Egyszerű Blixen-változatához egy kezdés, talán (56-os történet, focista, Dániába, kvázi Károly bácsi): Nem értek az íráshoz, nehezemre esik, de ha nem írom le, elfelejtem. És ezt nem akarom elfelejteni soha. A labdához értek, meg a nőkhöz, azon belül is inkább a kúráshoz.
Eszem, iszom. Lejött a kötés a mellemről. Látszik a seb, a varrat. Meg a bekékülések.
Kicsit olyan, mintha elvertek volna. Hát kicsit tényleg olyan.
Elveszik vagy eltűnik a cél – a környezetnek (nem lehetne nevesíteni?, konkrét embereket megnevezni, férfiakat, nőket?) ez lehet a legnehezebb. Hogy ne haljak meg?
Sok. Hogy behozzanak megint egy májvédő teát? Kevés. És aki messzebb van, geográfiailag? A frusztrált segítések hálója. Ide kéne egy jelző, milyen háló.
Sose voltam még rendesen (igazán, tisztességesen) beteg. Nem hajolt fölém orvos lemondóan. Nem szaladt össze a ház jajveszékelve. (Nagy, nem, közepes, de valóságos erőfeszítésembe kerül, hogy ne írjam: a ház apraja-nagyja. Hiába kéri Micu, nem tudok kikeveredni a szavakból. Még rosszabb: leginkább azt hiszem, ez az én sine qua nonom.
Ettől vagyok én én. Vajon igaz-e ez?)
Talán azt is kéne éreznem, hogy megváltoztam. Hát kétségtelenül lettek új sejtjeim, vagyis új testem. Akkor új „én” is. A régit se nagyon ismertem. Akkor meg most mik az esélyeim? Egyáltalán, akarom-e? Vagy akarhatom-e nem? – Má’ megint észjáratás.
Mindegy, jegyzetelgessünk, és meséljünk történeteket.
Glossza. Azt nyilatkozza Gulyás Gergely, hogy rossz hírünket (a *mi* rossz hírünket) külföldön a baloldal okozza. Egy mostani fordulattal (fordulatommal): hát hülyén halok meg, ha ezt nem árulja el nekünk. Mondjunk őszinte köszönetet neki. – Összegyűjteni, és közös címnek: Hazafias glosszák? Bár az, hogy Horgas Esztertől azt kérdi a riporternő, hogy szenvedélyből, szeretetből fuvolázik-e, csak nyögvenyelősen illeszthető a hazafias programba. Talán komolyabb dolgokról kéne írni, de

hát ki mondaná meg, mi komoly, mi nem. Csak van már erre is államtitkár. Vagy helyettes.
Jaj, vagy *annál es jobb,* magasabb. Hogy merre hány centi. Hogy (nevetés a karzaton) hol lakik az Úristen.
Mások haláláról még gondoltam valamit, apáméról, anyáméról, de a sajátomról, azt hiszem, semmit. Mindig ez az „azt hiszem". Azt hiszem, eszembe se jutott, hogy meghalok. Nem mintha azt gondoltam volna, hogy én nem halok meg. Nem érintett meg a lehetséges halálom. Most úgy tűnik, ez a lehetőség közelebb került, de most sem érintett meg. Néha tényleg azt kell hinnem, hogy komoly hívő vagyok, ott, Isten tenyerén, és ha nem várok is direkte találkozni égi Atyámmal, de mintha ugyanolyannak találnám *azt,* mint *ezt.* És ezt, ezt a földi *változatot,* tudom ugyan, hogy ez nem trendi, jónak tartom. Hogy a Márai és egy tehetségtelen vidéki plébános közti dunsztos térbe érjek: élni jó.
És akkor halni is? Akkor nincs is nem jó, nincs is rossz? Elvileg még maradna a haldoklás mint rossz. De erről majd akkor. Addig is élek-halok *érted.*
Soha nem éreztem „a halál fenyegető jelenlétét" (Brodkey). Jut eszembe: nem is voltam még életveszélyben. Embert se öltem. Micsoda sivár élet. Azért felkiáltójelet ide nem teszünk, annyira nem sivár. Szeretni szerettem, az is valami.

2015. július 26., vasárnap

Megint, hipp vagy hopp, 11 lett. Tud a reggel csorogni. Milyen jólesik az alvás! Az, hogy jó és könnyű. Mert esténte van e tárgyban kis izgatottság, hogy *sikerül-e* az éjszaka.
Megint sikerült. Tegnap büszkén mutogattam (egyenként) a testvéreimnek a portbeültetéses összeférceltségemet. Meg vagyok varrva, tényleg olyan. Ez milyen cím, Egy varrott férfi följegyzéseiből? Al, legföljebb alcím. És nyilván valami kozmetikai kalandra utal.

A természetben található halál, pusztulás se fogott meg igazán. Halott állatok, például.
Egy elütött macska, kutya. Hideg maradt ez az én acélszürke tekintetem. Ez talán összefügg a paraszti múltammal, a kitelepítéssel. Hogy mindebben valami gyakorlatiast látni, időnként esik, időnként elütnek egy macskát, a kutya meg elöregedik. Szépen úgy mondanám, a természet jeges közömbösségét ismerem föl magamban.
Voltak még a temetések. Azokra főként mint ministráns emlékszem. Megint a gyakorlatiasság, részint afféle munka, amelyet tisztességesen el kell végezni, részint pénzkereseti lehetőség. Ott persze nagy sírások-rívások, de azokat inkább a rituálé részeinek gondoltam, nem valódi emberi érzéseknek, hanem elvárt magatartásnak, színháznak. Nem őszintétlenségnek, de színjátéknak.
Azt hiszem, bármilyen állítást teszek, állításhoz jutok, elbizonytalanodom, hogy tényleg ezt akarom-e mondani, hogy tényleg igaz-e ez. – Milyen sokszor fordul elő, hogy egyszerűen elfelejtem, hogy valaki már halott. Ezen ugyan szégyenkezem, de nem hosszan, és újra elfelejtem, hogy elfelejtettem (a felejtést). Az agyammal nem sokra jutnék, ha időnként mozgékony is.
Ha „ezt" anyagnak tekintem, akkor járok jól (jár jól a szöveg; akkor gyorsan egy kis linkség: leesik az állam: a szöveg én vagyok?), ha valahogy (!) eltávolodom magamtól, bele valamilyen történetbe. Mint A kiskakas gyémánt félkrajcárja mesében: szívjon mindent föl a történet begye… Mert nem rólam kéne ennek se szólnia, hanem – ha van, lesz – a tapasztalatról. És arról egy „messzibb" történet többet mond. Vagy szokásos tökölésemmel: mintha többet mondana.
Brodkey a halált a hallgatással hozza kapcsolatba. Hogy ideje volna a hallgatásnak, hogy eljött az ideje. Ha így nézem, akkor, sajna, nem vagyok érett a halálra. Még akarnék beszélni. Nem beszélgetni, csevegni, hanem mondani. Hogy mit, azt sose tudtam, az többnyire utólag vagy közben derült ki, de ezt a tudatlanságomat erénynek tartottam. Ha az, ha nem – van. Szerettem az életemet, írja Brodkey. Én is. Ezt is, írja. Én is. Szerencsés voltam. A kisasszonyomat bent első körben nem mondanám szerencsének,

nem vágytam erre a fordulatra vagy izgalomra, de várjuk ki a végét. Attól függ, tudok-e kezdeni valamit a történendőkkel. Én persze az írásra gondolok, Micus láthatóan nem. Hogy az életem tud-e mit kezdeni avval, ami most történik. Én meg úgy gondolom, hogy ha az írásom tud, akkor az életem is *tudott*. – Megyek csak körbe-körbe.
Brodkey nyomán nekem is fel kell tennem a kérdést, hogy a haláltól való rettegés hiánya vajon nem lustaság-e, nem mentális tompaság-e, vagy gyáva alkalmatlanság, tehetségtelenség, hogy lássam (belássam), a rettentő az rettentő. Egy rendes író többet fél és szorong, mint én. Hát ez, figyelembe véve, hogy nagyon is író volnék, csak kokettéria. De azért, ha átlagokat számolgatnánk, igaz. Na, akkor most mi van? Mi a fasz van, mondanám lendületből.

2015. július 27., hétfő

Csak szaladok magam után. Fél 4, és eddig csak szivárgás. Fél 10-ig aludtam, nagyon jólesett. Eddig is teljesítménynek, valamilyen tehetség megnyilvánulásának tartottam az alvást, de most kifejezetten gyógyító erejűnek hiszem. Vagyis elégedetten ébredtem, noha korai kelést terveztem tegnap, már-már rendes munkanapot. Ehhez képest fél 4 van. Kezdetben lassú reggelivel, gyógyszerezéssel és újságolvasással ment el az idő, aztán megjött Marcell gyerekekkel, majd Zsozsóék Szigligetről. Ebédre szaftos, jóízű rakott krumpli, kétszer vettem. Valójában háromszor, de ezt senki se látta.
Most pedig egyszer csak fél 5 van. Rejtélyes.
Anális játékokról ír Brodkey (hogy most már félénkség nélkül tud beszámolni róluk), melyet én elsőre analitikusnak olvastam, és pontosan értettem is. Hát én csak az analitikus játékaimról tudok félénkség nélkül beszámolni. Vajon javítana-e a túlélési esélyeimen, ha valakit seggbe kúrnék? Erről a mamám jut eszembe, hogy hogy megszidna. Nadeugye! (Nadeugye már nem tud.) Nade-vel van kikövezve életünk országútja. A rák láthatóan elvette az eszemet, de legalábbis rápösölt a tollamra. Erről

meg az jut eszembe, hogy a reggeli lassúban belenéztem egy tévés szakácsműsorba, melyben épp homárokat dolgoztak föl gusztusosan (nagy gusztával, bocs, bocs, bocs).

El-elbóbiskolok. Ki vagyok, és hol? És mikor? Mintha csak gyakorlati szempontból érdekelne a kérdés. Nehogy tengervízből oltsam szomjam, mintha hegyi patakból – ez a hol. A ki – hát az tulajdonképp ihatna mindig vizet. Tényleg, melyik állat nem iszik vizet? Már megint: hol tartanék, ha ismerném rendesen a gimnáziumi anyagot? Pedig, nemde, az egyik legjobb, legszigorúbb iskolában voltam jeles tanuló. Nebuló, bazmeg.

Szépen írja Brodkey, hogy most neki olyan a teste, mint egy krüpli nyúl, akit nincs kedve megsimogatni, akit elfelejt megetetni időben, játszani vele, megismerni őt hiányzik az idő, egy haszontalan nyúl a ketrecben, melyet kiengedni maga volna a rémület. Nincs ima, mellyel a túléléséért imádkozni lehetne. Vagy egy könnyű halál kegyelméért. Félig megzabált zsákmány. Egy zsákmánykígyó, egy zsákmánynyúl Audubon ornitológiai sorozatában.

2015. július 28., kedd

Már mondanom se kell, hogy este van. Hogy egyszer csak este lett. Reggel bementem erre az onkotermiás sugárzásra. Megint elfelejtettem a mellékhatásokat, mindenesetre most gyönge és szédülős. Aludtam is délután. Próbáltam a doktornőmet elérni. Ment az idő. Kicsúszik a kezemből mostanság. Ez erős élményem, amúgy öreg emberek tapasztalata, semmire nincs idő, csak ez a loholás utána.

Csak szaladok magam után, így kezdődött a tegnapi bejegyzés. Erre csattan föl *valaki* belülről: Utánam fussál, apukám! – Elfutballosodik, nem, futballistásodik mellettem.

Az tulajdonképpen elviselhetetlen, eléggé elviselhetetlen, ahogy valaki összeszorított szájszéllel, mosolyogva sugározza a reményt – nekem. De nem akarok háládatlan lenni, csak mondanám, ahogy a Kis Magyar Pornográfiában egy kurva (?) mondja: Ne krenkold magad, api. Nem ez viszi a nemzetet előre. Látom, ebbe újra meg újra belefutok majd. Hol a

rémült, együttérző jajveszékelés, ez szörnyű, még ilyet, hol ez a rémült, együttérző reménynyomasztás.
Egyik se akarja tudomásul venni a halált, meg vannak rémülve. Rémületükben nem osztozom, ezt már említettem. De evvel nem nagyszájúskodom, csak mondom, hogy ez nem érintett meg. És juszt se úgy mondom, hogy még, nem érintett meg még. Nem várom, hogy gyere, és nem könyörgök, nem imádkozom, nem szentségelek, hogy ne
gyere. Tehetsz egy szívességet, öregem. Sok. És mért is tegezném.
Ma délután, amikor senki nem volt a közelemben, megkérdeztem a kisasszonyomat, tudja-e, mi a kovalens kötés. Hogy a kovalens kötés honnan jött, nem tudom már.
Hogyne tudná, nem konkrétan, de ez egy kémiai kötés, édes Péter. Rááll a szám, mondom: Bazmeg, hülyén halok meg, ha nem mondod. Kémiai kötés?! Őrület, mintha
volna más is. Kuncogott, ez is micsoda, kuncogni az ő helyzetében, nekem egy hasnyálmirigyrák ne legyen vidám. Bár, nem is tudom. És akkor eszembe jutott a nagy Jan Kovalens. És mesélni kezdtem. Lelkesen figyelt. Lelkessége tolt engem előre, a mesémet. Csak a végén láttam, hogy akár végig is zokoghatta volna az egészet.
Nem is tudom, hol kezdjem. A fiatal Jan a csehszlovák sí-ifiválogatott ígéretes tagjának számított. Tehetsége nem volt nagy, de volt tehetsége, és volt szorgalma is. Az edzők várakozó álláspontra helyezkedtek, fiatal embereknél bármi csoda megeshetik. De persze a semmiből nem lesz valami. Inkább figyelmetlenül voltak várakozók.
Többnyire Szlovákiában edzettek, az is lehet, hogy Kovalens eredendően szlovák volt, bár a magyar úri felfogás szerint ezt sose lehet tudni. Ennek alig van jelentősége, vagy csupán parányi, majd később érintem.
Két dolog fékezte a fiatal fiút. Az egyik a már említett tehetség ügy, nem csordult túl a tehetsége, márpedig a tehetség csak túlcsordultan tehetség, a kicentizett az nem az. Az képesség, tudás, mindegy, minek mondjuk. A tehetség ne legyen arányos, ne legyen kiszámítható, legyen benne valami bosszantó.

A másik, hogy ún. szabad térde volt. Csak hasonlattal tudom leírni, olyan, mintha hiányoztak volna a térdéből, a térde környékéről a szalagok. Hogy előreugorjak a mesében, a Kovalens-kötés első szándékból ezt hivatott kiküszöbölni. Hát illetve van rögtön egy elágazás, a francia vonal, a Jean-Claude Killy-szál. Ahogy az egész Kovalens-legendában, itt is sok a homályos pont. És akkor még finom voltam, hogy én magam is homályos legyek. De majd kis fényt vetek – mindenhová. Hogy csak úgy hunyorogsz.
A Kovalens-kötés lényegét, a megoldás szívét nehéz elmagyarázni. Vagyis megérteni, hogy a magam háza táján söpörjek. Erről a söprűről is volna mit mondani, de most hagyjuk. Aki látta Hatvannál a Zagyván a hidat, többé-kevésbé pedzi, mire utalok. Ott éltek egy végül is leginkább Möbius-szalagra hasonlító átkötéssel, áthidalással, amely a Kovalens-kötésnek is a magva. Bizonyíték nincs rá, de nagyon is elképzelhető, hogy a kis Jan egy dél-szlovákiai edzőtáborozás alkalmával áttévedt a határon, le Hatvanig, és ott vésődött ez bele az agyába. Mondom, nem tudom, mert nem tudhatom, de egyáltalán nem kizárt.
Elképzelhetjük, hogy izgulhatott az édesanyja, midőn hírét vette a kószált gyermeknek. Megjegyzem, Margarita, mert így hívták az asszonyt, emlékeim szerint lengyel származású, maga istenáldotta sítehetség volt. Aki azonban soha, értsd soha nem sízett. De a szakmában mindenki tudta, hogy ő a numero uno. Vagy hát una, ugye.
A családot választotta, ez is a lengyel származást valószerűsíti. Jant illetően elfogult volt, de hát az anyák már csak ilyenek.
És akkor most képzeljük magunk elé ezt az elkószált gyerkőcöt, ezt a cseh–szlovák–lengyel mixet, ahogy áll a Zagyva partján, és csak nézi, nézi a hidat. Nézi, és ha nem érti is, de bevésődik az agyába. A szakmai kihívás itt az, hogy a Zagyva hol egyméternyi, hol meg zúgva-bőgve töri át a gátot, akár egy vadállat.
A sígén ott volt tehát a fiatal fiúban, de ott leffegett az a bizonyos szabad térd is. ’56-ban fogta magát, és kiment Franciaországba. Nem lett hűtlen hazájához, vitte azt magával a szívében, a cseheknél ez az ’56 amúgy is másképp volt, bár ezek a dél-szlovákiai edzőtáborozások… Szóval, át-átcsúszhatott oda a magyar forradalom szellemisége.

Belátom, mindez eléggé zavaros, de hát az élet nem *pontosan* ilyen? Az életünk nem tervezőasztalon születik, úgymond.
Itt folytatom holnap, mert részint telefonoznom kell még Szütscsel, részint meg akarom nézni a tévében Az elnök embereit. És fáradt és álmos is vagyok. Beatles szól a kompjúterből. Mi van még? A Göncölszekér.

2015. július 29., szerda

Kovalenst Párizsban ünnepélyesen fogadták. Nem voltak ugyan jelentős eredményei, de kialakult körülötte egy – mítosznak nevezni talán túlzás volna, valami titokzatos hírnév. Hozzájárult ehhez még az ismert Hemingway-novella, a Bivalyvadászat P.-ben.
Kevesen tudták, főleg az Ernest körüli nők, hogy ama „P.” nem a pina rövidítése, hanem Prágáé, és Juan, a novella hőse, a bivalyok igaz barátja (erre az igazaságra épül a kis remekmű drámája, melyikünk nem tanulta ezt meg annak idején a kötelező olvasmányok során; Hemingway volt a gimik sztárja – a rövidsége miatt, valljuk be; hol lehetett négy-öt oldalból megúszni egy szerzőt?, ráadásul úgy, hogy – pars pro toto – tényleg meg is ismertük az egészet), szóval hogy a tiszta lelkű Juan modellje a mi Janunk volt. De látom, egy kissé túlkalandozom.
Bár tudjuk, erre utal ifjabb Plinius is, most jóságomban nem idézem, hogy a „túl” olykor maga a norma; szóval hogy hogyan is jön a Kovalens-csizma az ernesti asztalra.
A fiatal tudós, Eco meg volt győződve, hogy Jan volt az az ismeretlen, idézőjeles nő, aki elől Hemingway egész életében menekült. Úgy mondanám, az ő, most már nem is említem az idézőjelet, farára boltozódott Hemingway egész macsó építménye, ezért volt ez a folyamatos férfiasságtombolás, férfiasságkirakat, ezt elfedni, ezt kompenzálni, ezt a törékeny cseh vagy szlovák vagy félig lengyel fiatal férfit a szabad térdével, a benne rekedt tálentummal. Eco strukturalista korszakában foglalkozott evvel a tudományos körökben ugyan lenézett, de ismert rejtéllyel, nem véletlen, hogy a reflexeiben sok hasonlóságot mutató Hankiss Elemér is

csatlakozott hozzá. A statisztikai eljárások hátterét most nem ismertetném, csak a bulvárosan egyszerű és mellbevágó végeredményt: Hemingway szövegeiben kétszer annyi k-val, illetve K-val kezdődő szó van, mint bármely más irodalmi szövegben. K, mint Kovalens. Az ember alig kap levegőt. És még valami. Szokás Hemingwayt afféle antiintellektuális bölénynek tartani, aki erőből ír, egy őstehetség, aki nem foglalkozik az irodalommal magával, csak úgy jön, árad belőle a mese. Hát erre a „csak úgy”-ra csattanós válasz, talán túl nagyot is csattan, hogy ez, ez a K-effektus, Hankiss találó elnevezése, a fordításokra is áll! Az legyen a magyar szív büszkesége, hogy a legjobb „K”-s magyarul Pázmány, s ott a váltószám 1,93! Az egyetlen, amely 2 alatt van. Hát ezt csak ama Zrínyi-féle mondás alátámasztására, hogy egy nemzetnél se vagyunk alávalóbbak. Ne feledjük, zord, nemzetietlen korszakban elég csak annyit mondani: 1,93!

2015. július 30., csütörtök

Ingerültség, nyomasztások, gyógyszerek, gyógyszersorrendek, összekevert sorrendek, összekevert jótanácsok, valamiért egyre agresszívebbeknek érzett jótanácsok (all you need is love, szól mellettem), halogatott telefonok, mintha a csalódás is növekednék, melyet a környezetemnek okozok (a környezet mint személy – tréfa!), most reggel, amely már dél, nem találok magamban semmi pozitívat, de ez talán túlzás – ez így együtt a szép új világom. Tárgy vagyok, amelyet ide-oda lökögetnek jó szándékú kezek, és nem értek semmit. A tegnapi napnak a Kovalens volt az ellensúlya. Már-már mámoros írás, ahogy az lenni szokott a „rendes” írásnál.

Végül is elmentem az esti „Cserba-buliba”. Épphogy. Délután kicsit szédültem, lefeküdtem, kis fejfájással ébredtem. Inkább nem menni. De aztán bevettem egy fejfájás ellenit, és mégis el. De azért ott is elég halovány. Sok ismeretlen ember. Én ismerem magát, csak a tévé másik oldaláról. Udvariasan vigyorgok. Jó chili con carne.

Egy dolog miatt érte meg nagyon: a Dés Laci arca! Annyira örült nekem, ritka szép pillanat. Pillanatom. Pillanata az életemnek. Sugárzott az arca, ez az erős férfiarc. Azért volt fényes, mert engem látott, engem látott egyben, élve. Ez az arc hirtelen kizárt mindent, semmi más nem volt a világon, csak ez a fénylés, és a fénylés oka: én. Ennyire nárcizmus nélkül ritkán gondolhat magára az ember. Köszönöm. De vissza Janunkhoz.

Hol is tartok, hova is kell most visszahajolnom? – Sehol és sehová, mert miközben itt újra összetűztem a Környezetemmel, akik (aki, amely) megpróbálnak ingerülten szeretni, amit én szerintem érthető ingerültséggel fogadok, és kicsit ebédeltem zseniális káposztás cvekedlit (szabad?, nem tudom, de nem is érdekel), elment az idő, és indulnom kell a kórházba a sugárzásra. P.-t kerestem telefonon, most nem részletezem, tényleg indulnom kell. Csüggedt madár, gubbasztok. Repülésre vagyok, gubbasztani tud bárki. Bár egy olyan igazi, nagy gubbasztó – az is valami. Csak viccel a bácsi.

2015. július 31., péntek

Tegnapi telefonok eredményeképp talán lesz ebből a molekuláris onkológiából (így hívják?) valami. Ettől a házban is megnyugodtak. Szép mailek a rettenet, a megdöbbenés, az aggódás, a megrendültség hangzataival. Sértő, tudom, ha nem csatlakozom ezen érzésekhez. Úgy csinálok tehát, mintha. Noha nem veszem Mirigy kisasszonyomat félvállról, de se nem ijedtem meg tőle, se nem nézek föl rá. Tudomásul vettem, nem csodálkozom, nem vagyok megsértődve (hogy mért pont én), úgy mondanám, együtt *dolgozunk* az ügyön. A problémán, mely kétségkívül van, hogy baszná telibe stb., de ezt csak azért említem, hogy látszódjék, tudom, mi a különbség a hasnyálmirigyrák és, mondjuk, egy laza hétvége közt, barátokkal, jó borokkal és zseniális grillezéssel.

Muc-pic, nevezem én már mindennek, Lady Carnevallal a szeretkezésről.

Szeretéscsinálás, Liebe machen. Mit szeretnél? Bármit. És te? Én is bármit. Csönd. Hogy lesz ebből kúrás?

Ha megfogom (megérintem?, megmarkolom?) a faszod, úgy érzem (tudom, gondolom, remélem), semmi baj nem érhet. Jóllakott vállvonogatás, te tudod, babyherz. Baja válogatja.
Mintha a Kovalens-szöveg lenne a valóságos (a Wahrheit), és minden más, a gyógyszerek, az émelygés, egyáltalán, a napok múlása, maga a följegyző, e jegyzetek írója – hogy ez volna a fikció (Dichtung), álomszerű. Persze az álommal vigyázni kell: álomból álomba ébredvén ki tudja, hol vagyunk *most*. Az élet álom, ez meg már ki van találva. Vajon álomban meghalni tragikus-e? Van-e nagysága? És akkor persze (persze persze hátán) van-e nagysága az (ilyen) életnek? Régen talán nem kérdeztek rá, hogy mi is a nagy. De most nincs régen.
Folytassuk a mesénket, muci. Noha a Jean-Claude Killy-elágazás bizonyítéki alapozása nemigen különbözik a hemingwayitől, de a két bizonytalanság vagy homály mégiscsak egymást erősíti. Történetek által homályosan, ez az a fény, amellyel mi, elbeszélők dolgozhatunk. Mert mi is történt? A valóság kövei úgy rakódnak szépen egymásra, mint a legravaszabban kieszelt fikció. Nem szeretnék itt most a világ szerkezetéről elmélkedni, de azért használjuk ki az alkalmat, és jegyezzük meg, nem öröm nélkül, hogy kurva jól van kitalálva a Teremtés. Talán nem érthető félre, sokat gondolkodtam én ezen, de magam sem tudtam volna jobban összebuherálni.
De térjünk vissza az ábrándok felhőiből a földi talaj valóságába. A mi talajunkat itten most mindig hó fedi. Fehér a világ, ha nem említjük is külön. És ebben a feketén mozgó pontocskák: az ember mint olyan.
Ekkoriban Jean-Claude síkorrepetitorként állt a francia síszövetség alkalmazásában.
Ez külön történet lehetne, hogy mért nem számítottak rá versenyzőként, noha még mindig ő volt a leggyorsabb. Kivéve a rövidtávú műlesiklást, ott a Camus gyerek (nem rokon!) gyorsabb volt. Vagy inkább fürgébb, de nem mennék bele ebbe a szakmai finomba. Csak megjegyzem, a sima névazonosság is szinte megőrjítette Sartre-t.
Olyannyira, ezt Beauvoir titkos, értelemszerűen félig titkos naplójából tudjuk, hogy Sartre Moszkvából hazatérvén síleckéket vett. Amit többben

csúfolódva Sartre hajlékony gerincének jeleként vettek, vagyis gesztusnak Moszkva felé. Ezt látszott bizonyítani egy akkori rövidke, ám szokás szerint harcias esszé, a Kutuzovról egymás közt című. De nem. Beauvoir egyértelművé teszi a Camus-szálat. Mondanunk sem kell, mily gyilkos irónia vérezte át ezt a néhány sort. A teljes napló a mai napig nem jelent meg. Nehezen érthető, nehezen kvadrál a nagy francia szellemmel. De hát, úgy mondják, messzire elér a Sartre-hívők keze.

Nem mondanám merésznek a föltételezésemet, hogy Killyre azért nem számítottak
versenyzőként, mert maga nem tekintette magát annak. Kifújt benne a versenyállat.

Nem akart félvállról sízni. Ezzel szemben, látványosan, bár megengedem, kissé hóbortosan, nyelvhóbortosan kötve, Jan Kovalens fél lábbal is próbálkozott.

A franciák titokban bíztak abban, hogy Killy visszarángatható a versenypályákra.

Tudták, neki pénz, hírnév nem számít, nem korrumpálható. Menj, sikolj, mondták neki (ez franciául nem hangzik ilyen bénán, majd megkérdem Marcellt, hogyan is van ez ott). És kapott Grenoble közelében egy saját völgyet, völgyet, tehát lejtőt is, ahová csak ő mehetett. Róla is volt elnevezve, magyar fülnek csak így hangzik: Kilivali.

A már említett szabad térd következtében Kovalens tartása nem volt ideális. Az ún. száraz edzéseken Killy ezen igyekezett javítani. Az edzések során az derült ki, hogy a leghatékonyabb, amikor Jean-Claude szorosan Jan mögé áll, és onnét suttogja, úgy, jó, rogyassz, egyik láb, másik láb, megfeszít, és így tovább, ahogy a szakma azt megkívánja.

De ez nem a teljes igazság. Mert az úgy kezdődött (ki gondolta volna, hogy az igazság is kezdődik?), hogy Killy még az előző olimpián összeszedett egy csúnya, kellemetlen bőrbetegséget. Nem kényes helyen, a vádlin lettek előbb pörsenések, később ezek összeálltak, afféle rabicfalat képezve. És nem segített semmi. Hanem a véletlen. Volt egy furcsa szokása hősünknek, szeretett meztelenkedni. Pontosabban ruha nélkül lenni. Idegesítette

minden, amit magára kellett vennie. Ősember vagyok, így tréfált baráti körben, amit senki nem értett, ő meg nem magyarázgatta.
Namármost. (Nehéz egyben tartani ezt a sokfélét. Mint megannyi folyó, csermely, patakocska, mely Jan Kovalensbe ömlik.) Jean-Claude a Kilivaliban, minthogy ott senki nem sízhetett, mindig mezítelenül siklott a szikrázó napsütésben. Fázott is, meg nem is.
Volt ott ultraviola dögivel. És mi derült ki? Hogy ez a hóról visszavert sugárzás szinte elsöpörte a már-már undorítónak nevezhető pörsenésdombocskát.
A következőkre nincs tanú, nincs semmi a kósza pletykán kívül, hogy a két férfi közt több volt, mint általában két férfi közt, valami olyasmi, ami – általában – férfi és nő közt szokott lenni. Most vagyunk a Kovalens-kötés origójában, hogy úgy mondjam, a szülőcsatornájában. Látjuk a fényt, de a remény nagyobb, mint a realitás.
Jan szemérmes fiú volt, de a völgy valahogy megbabonázta, hirtelen számára is a legtermészetesebbnek tűnt a meztelen siklás. Igyekszem nem tocsogni a malackodás mocsarában. Próbálok a tényeknél maradni, legföljebb bizonyos szavakat, fasz, seggbe kúrni, szar vagy inkább szaros, kipontozok majd.
A sufniban, hátul, tényleg a pókhálók közt volt egy régi típusú síléc, nagy, drabális, mint a muraközi lovak, amivel nem azt akarom mondani, hogy mondott lovak hódolnának a téli sportoknak. Nem ettem meszet. Most látom, úgy jobb, hogy a téli sportok szerelmesei. Nem szerelmesei. És Killy a sílécre szerelt egy duplikátumot, didaktikai megfontolásból, a tanítás végett.
Most hunyjuk le a szemünket, és képzeljük magunk elé a két meztelen férfitestet a sugárzó napfényben, ahogy ún. hóekével, lassan, de mégis suhannak e mesés völgyben. Erre kanyarognak, arra kanyarognak, a testek egyre közelebb, volna itt valami természetes útja a (hagyjuk a pontokat) mozgásvektornak. De a hozzáépített kötés, a hátsó, nem felelt meg a fellobbanó vágy diktálta mozdulatoknak. Vissza is kanyarodtak a házacskához. Várakozzál csupán, barátom, monami, mondta Jan, aki kissé göcsörtösen beszélt franciául, úgy, mintha egy 19. századi orosz regényben

volnánk. És éjt nappallá téve egész nap azon filózott, hogyan oldja meg ezt a problémát,
amely egyszerre érintette a sport területét, Jean-Claude …-t és az ő ajándékozni kész …-t.
Ez a Kovalens-kötés igaz története. Nix lebegő térd, hanem a szenvedély. Ment is minden, mint a karikacsapás, a két férfi boldogan bolyongott a vali lejtőin, nix lebegő…, állt az, mint Katiban a gyerek. Persze gyermekáldásról nem lehetett szó, de nem is erre hajtottak.
Ez Janról az utolsó hírünk, ez a boldog siklás, összeszorított anusszal. Anus mundi, ahogy a régiek mondták. A kötés zseniálisnak bizonyult, és nem az eredeti célját illetően, hanem az ifjú sízőknek lett nélkülözhetetlen eszköze. Amikor az izmok ereje nem felel meg a becsvágynak, akkor jön a Kovalens-kötés. A francia szövetség, miután fáradt keresésük Jan után nem járt eredménnyel, lecsapott a nóvumra, és magának jegyezte be újításként. Becsületükre legyen mondva, megtartották a Kovalens nevet.
Hogy a Hemingway-örökösök pöröltek volna, nem tudom megerősíteni. Szerintem nem. A papa jó híre nem nagyon érdekelte őket. Azt hiszem.
De mi lett Jannal? Nem tudom. Senki nem állította, hogy látta volna ama lesiklás (vagy lesiklások?) után. Pletykák keringtek. Keringenek máig. Van egy blaszfémiát súroló, hogy tudniillik fölment a mennybe, és ott ül az Atya jobbján. Nem is tudom, hogy van ez elképzelve. De jellemző Jan megfoghatatlan tekintélyére, hogy ez azóta is elő-előkerül lehetőségként. Ehhez kapcsolódik, hogy volna a torinói lepelről egy fölvétel, amelyen látható a Kovalens-kötés. Vagy a Zagyva-híd, kinek hogy. Ez szerintem hülyeség. Valami olyan történhetett, hogy avval a siklással Jan elért a csúcsra, szakmailag (ennél jobban, szebben, sőt valóságosabban nem fog már siklani sosem), érzelmileg (olyan közelséget élt át, melyet legegyszerűbb szerelemnek mondani) és a szenvedélyt illetően is (a testek pogány tánca, vagy hogy is). Nem volt mit mondania. Visszavette magát a világból, így gondolom. De nem lett öngyilkos, annak lenne nyoma. Lehet, hogy visszament Szlovákiába, Pozsonyba, és ő volna az a hajléktalan a Kalligram Kiadó előtti kis téren, aki úgy biceg, mintha repdesne, úgy

repdes, mintha nem volna szárnya, úgy nincs szárnya, hogy halljuk az angyalok romlását? Sok.
Ha ő lenne az a nagypofájú prágai befektető, aki Franciaországból jött vissza (persze nem a Kovalens nevet használva), akkor nem valószínű, hogy hagyta volna a francia síszövetségnek lenyúlni a találmányát. Kizárni nem lehet, a Vencel tér mégiscsak francia pénzekből nyert régi-új orcát.
Tudom, hogy nem illik a jó végben reménykedni. Azt forszírozni. Nem is éreznék elégtételt, ha ez mégis bekövetkeznék.

2015. augusztus 1., szombat

Mintha szédülnék. Mintha gyönge volnék. Mintha remegnék. Mennék vissza az ágyba.
Mintha szorosan állnék meztelenül Jan Kovalens mögött, nem tudjuk, a lejtő szalad-e hátra, vagy mi előre. Előre, nem tudni, hová.
Két dolgot lehet tudni. Hogy Jean-Claude Killy (a kellemetlenségek elkerülése végett ő nem azonos Jean-Claude Killyvel, de hát volna-e valaki, akinek ez nem volna világos, a napnál is világosabb) időnként hirtelen eltűnt, néhány napra csak. Ami nem is volt igazán föltűnő, ismerték Jean-Claude természetét, azt, hogy szeret a dolgokon morfondírozni, eltűnődni. Meditálni. Más kérdés, hogy ezt a legtöbben egyszerű lustaságnak látták, a Killy sose szeretett melózni, mindig kereste a kibúvókat. Na ja, most meditál. A gnosztikus Franciaországban nem meglepő, ha nevetés kísérte a felkiáltást: Jó hogy már nem imádkozik! Pedig én nagyon is azt mondom, imádkozott.
Nem úgy. Mert a másik dolog, hogy az olasz síválogatott, akarattal-e, véletlenül?, nem fogjuk megtudni, egyszer átkeveredett a határon, és ha nem is épp a Kilivaliba, de annak peremére, az ölelő hegy gerincére értek, és ők beszéltek egy sajátos látomásról (mert valóságnak nem hihették), nevezetesen mintha két meztelen férfit láttak volna egy sílécen siklani. Zavartan nevetgélve mesélték, hogy vajon milyen fénytani jelenség lehetett

ez. Az Alpok nem kifejezetten a délibábok hazája. Arról nem beszélve, hogy a délibábnak van valóságalapja.
Hogy világos legyen: mindez azt valószínűsíti, hogy Jan beköltözött (elbújt) a Kilivali-béli kalyibába, ahol Jean-Claude rendre meglátogatta. Így telik azóta az idő, az idejük. Már öregemberek, Philemon és Baucis. Az egész életük folytonos imádkozásban telt. A testek imájában.
A Kovalens-kötés azóta is hozza a nagy pénzeket, a francia korosztályos sízők meg sorra nyerik a versenyeket. Istenem, mi minden függ össze egymással! Vagy hívő leszel, vagy frusztrált összeesküvéselmélet-gyártó. Vagy… Hát leérve a lejtő aljára, leültök a padra, amelyet erre a célra csináltál, arcotokat a napba fordítjátok, kezetek egymás erős és egyre erősebb szemérmén, nincs semmi, csak ez, ez a minden.
Kicsit szédülök. Gyenge vagyok. Ettem titokban töpörtyűt, de lebuktam. Bújnék vissza az ágyba, de inkább elgat-getek itt. Süt a nap. Itt bent jó hideg. Tréningnadrágban vagyok. Csöpög az orrom. Reggel ünnepi lágytojás. Janis Joplin szól a gépből. Jó ez a remény híján való élni akarás.
Érzelmesek lettek velem az emberek. Elvileg erre nem vagyok vevő. De mozgósítok erőket, hogy ezt ne mutassam. Miközben azon morgok magamban, hogy másra is
használhatnám ezt az erőt. De hát nincs, aki ezt helyettem elvégezné, vagyis akkor nekem kell, vagyis akkor ostobaság morogni, vagyis akkor nem morgok. Vagy ki tudja, hihi. Csak az ökör következetes. Olykor épp arról van szó, hogy a logikusságra nem marad erő.
Váratlanul kikiabálok a szobámból: Nincs kedved idejönni? Nincs. – Csak azt akartam, hogy idejöjjön, és én meg nézzem. Hogy nézhessem. Rábaszás.
Ha tartanék mostanában egy beszédet, beszédszerűséget (épp lemondtam őket, már amire emlékeztem), így kéne kezdeni: „Volna egy jó kezdőmondatom.
Hasnyálmirigyrákom van.” Vagy ezt már kitaláltam egyszer? Tényleg jó kezdés, de hogyan folytatható? Hát erről majd akkor, ha mégis beszélnem kéne nyilvánosan.
Nem illogikus, hogy ha az ember a halált támadja, akkor Istent is. Ha a halálban ellenfelet látok, akkor, Uram, te is az vagy. Nem ellenség, nem

ellenfél. Hanem? Van?
Része az életemnek? Nem személyesítem meg a halált. Ellentétben veled, Uram. Te, ha vagy, ha nem vagy, vagy. A magyar itt lehetőséget adna mélyenszántó fölületességekre.
Oder?
Mit tanultam a szüleimtől a halálról? Alig valamit. Apám egyik pillanatról a másikra halt meg, előkészítés vagy fölkészítés nélkül. Anyám hosszan, nem haldoklott, de hosszan ment a halál felé. Ezt mint folyamatos gyöngülést láthattuk. De nem mutatott túl fizikai önmagán.
Mintha mások jobban tisztelnék az életem, mint én. Vagyis hogy ők tisztelik. Vacak egy társalgási téma vagyok.
Mégiscsak luxusnak találom, fölöslegesnek, így bosszantónak, hogy a betegségre kell használnom az erőimet. Miközben nincs választásom. Még szerencse.

2015. augusztus 2., vasárnap

Már megint este van. Szinte szokásosnak nevezhető reggeli semmittevés. És még jól is esett. Jó alvás. Száraz ajakkal, melyet szőlőzsírral orvosoltam.
Valahogy ez a mondat jutott eszembe, anyám mondta apámnak: Megígérte, nem?, hányszor megígérte, hogy nem iszik többet?! Talán így szólt. Az egyik legfélelmetesebb mondat, amelyet hallottam. Amelyet életemben hallottam. Az „élet” szót se használhatom csak úgy az új összefüggések következtében. Ez kicsit olyan oulipós (hogy is kell ezt írni?) helyzet. Szavak csak e betűvel. Szöveg halál nélkül. Halál és barátai.
„Létezik azonban a jelenségek megközelítésének egy átfogóbb, érzéki módja is.” Jó kis mondat, lehetne akár írói program. (John Dickson Carr A halott kopogtat [The Dead Man’s Knock] című krimije második részének mottója bizonyos Arthur Machen Hieroglifák című könyvéből.) Ugyancsak innen: „Az örömök és aljasságok ideje visszavonhatatlanul elmúlt.” Lenne ez gomb, melyhez varrhatnék kabátot.

2015. augusztus 3., hétfő

A reggelek hangulatilag nem jók. Ahogy lassú vagyok. Ahogy a gyógyszerekkel tökölök.
Ahogy a civil feladatokra gondolok. Az elmaradásokra. Az elfelejtettekre. Most 11 van, mire ideértem.
Erről se tudom, hogy már leírtam-e. Keverem szépen a fejben és a valóságban megtörténteket. Vajon miért? Valami olyasmi volt, hogy mondom a kisasszonyomnak, milyen fényes volt a délután, és hogy ezt a fényt ne felejtsük. Szereljek reflektort a pinámra? Vagy elemlámpát? Külön fényforrást.

2015. augusztus 4., kedd

Szivárgás, háromnegyed 3. Belobbant a jobb vállam. Nyüszítek, úgy fáj olykor.
Fájdalomcsillapító + kenegetés. De nem lett jobb. És kiszámíthatatlan. A porttal kapcsolatos. Egyszer már fájt. Így nehéz bármit is csinálni.
Tegnap jól bírtam a hőkezelést. De azért belefáradtam. Visszatérek mégis a vállamhoz. Igazi fájdalmak, és váratlanul, mert nem ismertem ki, vagy nem is kiismerhető, le-lecsap rám, hogy beleizzadok. Megállapítom: a fájdalom, mondjon bárki bármit, nem jó. Én nem tudom használni. Van, aki tudja. De nálam ezt megspórolhatnád, Uram. Gondolom, így neked se jó, nekem meg biztos nem jó. És minek szaporítanánk a nem jót a világban? – Igen, megint ott vagyok, ahol szoktunk lenni, hogy mért is van egyáltalán nem jó (ami talán ugyanaz, mint a rossz) a világban.
Olyan, mintha buta volnék. Vagy gyerekes. Naiv. Fölületes. Szóval, kurvára nyilall a vállam.

2015. augusztus 5., szerda

Kórház megint. Hömbölödik, ez a szó van a fejemben. A hemperedikkel van kapcsolatban. Vérvétel, fölvétel, szendergős várakozás, vállfáj. Most bevettem, bevehettem rá egy Cataflamot. Kis émely, mitől?, nincs kedvem a kedvetlen, szürkés csirkét megenni. Talán a krumplit. Vagy kényszerítsem magam? Meglehetősen kedveszegett. Nem, tulajdonképpen szolidan kedveszegett. Magyarul búval baszott.

Van-e ez a kifejezés más nyelvben? Ha nincs, nincs mese: a magyar a legfaszább nyelv.

Marhaság.

14 óra, bekötöttek. Csöpp-csöpp. Először hányás elleni. Működik a port. Kész főnyeremény.

16 óra 46 perc, nyáladzom.

18 óra 1 perc, nyál, könny, takony. Churchill. Viszont nem fáj a vállam. Benti kisasszonykám úgy érzi, méltányos magatartásáért (az ő kifejezése!) a Hasnyál Vaskereszt kitüntetést érdemelné. Vaskereszt, vaskereszt, azt maga csak úgy érzi, kedvesem, mondja a futballista. Vashiányom van, válaszolja a futballistanő.

Nincs erő. Heverek itt. Hömbölödöm?

Esti csöpögésbeállítás, milyen gyors legyen. „Nehogy már fölöslegesen hányjon." Szép jövő, szebb jövőt. Egyébként hányni csak fölöslegesen érdemes. Nos (!), ez is egy új tudás. Szép új világom új tudása.

Undorító kormány-kampányhirdetések a tévében. A sporttévében.

Elismerem, ezúttal jó kártyáid vannak. Igaz, hogy két kézzel nyomtam neked a kártyákat, kő kártya, kő kártya? Vigyorog, ne vigyorogj.

Köhögés, takony. Égő szem. Így volt ez múltkor is? Kis izgatottság, hogy hogyan lesz az éjszaka.

2015. augusztus 6., csütörtök

Jó közepes éjszaka. 1-ig tévézgettem, a zseniális A nagy zabálást, így 6-ig aludván most álmos. Álmoska. A kórházlétek mintha ismétlések volnának. Így már nyöszörögtem, így már csoszogtam, így már ültem az ágyam szélén, csüggedten. Rémlik, csüggedt madár. Így már nem volt kedvem reggelizni. Volt nem kedvem reggelizni.
Szép csíkokban esik be a fény. Így még nem volt, mert ehhez az kell, hogy el legyen romolva a zsalugáterszerű izé. És az csak mostanra romlott el. Van egy amerikai film, ott van ez az ismétlődés, talán a Back to the Future.
Kis émely, hogy csípje meg a kánya. Pihenjen, mondta a doktornő(m). Rokonszenves programnak tűnik. Szívesen követem. Most lesz mingyá' vizit, utána szendergést írok elő, hacsak nem basztatnak a varratkiszedéssel. Ja, és telefonoznom is kell P. doktor úrnak.
Ujjgyakorlat: émelygésszerű émely, mely émely.
Fenyegetés: pihenjen, mondta fenyegetőleg a doktornő. És szerintem múltkor is azt mondtam, hogy este A nagy zabálást néztem, és hogy ő látta-e, igen, annak idején, igen, mondtam én, én is akkor, és hogy ez azóta sem avult el, mért avult volna el?, mert a filmek elavulnak, de hát mért?, kérdezte szárazon, mert nagyon a korhoz kötöttek, ezért mintegy történetileg nézzük, nem értem, mondja kissé szemrehányón, amire még mondok valamit, amivel láthatóan nem ért egyet. Aztán: Nyaralt? Hogyan, kérem?
Az elmúlt két hétben nyaralt? Szabadságon voltam. Az nem ugyanaz, de olyan, mintha nyaralt volna. Vidéken lakom, azért. És kertészkedik, azért? Nem, lovagolok. Tényleg, ezt már említette. És ekkor mondja, hogy akkor ma pihenjek. Személyiség, így mondják az ilyenre. Majd még visszalapozok, hogy volt-e „ez” a beszélgetés múltkor.
De ha így önismétlődik a… mi is?, akkor mi történik közben az idővel? Be van zárva a testembe? A hasamba? A kisasszonykámba? Aki közben öregszik? Vagy nő erőben, bölcsességben? (Mintha Krisztusra lenne ez mondva, illetve írva.)
Most meg szinte kiráz a hideg. Láthatóan igénybe van véve a testem. Ez nem ugyanaz, mint hogy igényem van a testemre.

Rántott gepárdláb, az milyen lehet? Behozták az ebédet, rá se bírok nézni. Szegény ebéd, nem tehet róla. Én is alig, Mirigyke finnyáz. Vagy töltött gepláb? Csőre töltött?
Hah. Fölnyitottam az ebédesdobozt, és ténylegesen majdnem elhánytam magam.
Öklendeztem. A francba.
Generációs mondat (véletlen mobilhívás): Bocs, a fenekemmel hívtalak vissza.
(Farmerzsebbe téve, ülve, nyomva. – Életek múlhatnak egy fenéken. Ez persze éppenséggel tudható volna máshonnan is. Egy telefon nélküli világból.)
Kórházidill: Hogy van? Jól, vagy nem is tudom, nem kívántam ebédelni. Hát… megtömni nem tudom. Engedelmével, ezt fölírnám. A résztvevők vigyorognak, egy részük távozik további hányingereket ellenőrizni, másik részük marad a szobában, és vidám öklendezések közben körmöl. – Nem is öklendezem. És a körmölést is abbahagytam, szendergés reményében.
Úgy remegsz, hogy veled remeg a tér. Minden, a szoba, a kert, a város, az ország (Magyarország), a világ. Nincs más, csak ez a remegés.

2015. augusztus 7., péntek

A kisasszonynak (és még néhányaknak) elképzelhetetlen az élete nélkülem. Egy rémálom. Nekem nem. Ezért viselkedünk másképp.
Mondom az éjszakai embernek (várva itt háromnegyed 7-kor a hőkezelésre), hogy már ahogy bejön (berobban) a szobába, az az erő, az fölér egy kezeléssel, anélkül hogy mondana valamit. Hogyha kedveszegett volt az ember, nem lesz az. Köszönöm az elismerő szavakat, mondja, kezet nyújt, gyógyuljon meg, Péter. – Hátralapozok majd, ez is megtörtént már.
Visszatérve a hőterápiáról, azt veszem észre, hogy egy csöndes, majdnem reménytelen
„jaj, a kurva anyámat” sóhaj hagyja el kissé száraz ajkam. – Nem tudom, mit csinálnak a testemmel, de valamit csinálnak. Valami történik, valami

fárasztó. Fárasztott vagyok.
Egy fárasztott magyar.
Untat a betegségem. A. kiszedte a varratokat. Nő még ilyen közel nem volt a szívemhez.
Köszönöm a bókot, válaszolja ugyanolyan linken, így helyesen, ahogy én mondtam.
„Ma is látom, mily tétovázva babrált pihéi közt a fény.” Kis napom, kicsi fényességem.
De kívánlak, de elmondhatatlanul kívánlak, te édes drágaság. – Legszívesebben megenne, fölenne, fölzabálna, bekebelezne. Ki kit? Megsemmisítene.
De szívesen meghalnék. Ez a mondat jutott szendergésemben az eszembe, miközben a visszautasított ebédre gondoltam, az evvel kapcsolatos mostani émelyemre és az eljövendő macerákra, a döntésekre (gén, nem gén), a jövőre. És azonnal letagadom, ha rám olvasnák ezt a mondatot. Én? Ilyet? Soha!
Már este 9 van, és még mindig itt. Lassabban csöpögök. Csöpögtetnek belém. Alig ettem valamit. Az almától rossz édes íz a számban. Émely és éhes, nem szerencsés páros.

2015. augusztus 8., szombat

Lepedék, fémes lepedék reggeltől a nyelvemen. Vagy az egész számban. A pofázatomban. Csak háromnegyed 6 lett közben, kézen-közön, a kertek alatt, sunnyogva, észrevétlen. Jó Bojtárral beszélgetve megállapítjuk, hogy istenien vagyunk.
Erre mondom, hogy akkor már csak Istenről kéne közelebbiket tudnunk.
Látok egy fotót, tó, hegyek, ég. El van találva. Mintha azt mondaná, lehet, hogy nincs Isten (de inkább van), de ez nem látszik nagy bajnak. Szívszorító, ezt is lehetne mondani. Mondani, ami a létező és nem létező Isten közti résben van.

2015. augusztus 9., vasárnap

Hőség, időszivárgás. Hol lehet az idő? Bezárva a hasnyálmirigyben. Ott kuksol. Költői egy gondolat (hogy a fal adja a másikat). Ma semmi mozgás, pedig nyilván jót tenne.
Pöcsölök a tökömmel. (Na, ezt fordítsd le – bármire.) Kenegetem valami bébikrémmel, hogy nyugodjék má' meg. A gyulladásnak és bepállásnak valami keveréke. Jó volna tudni, mit is kéne csinálni. Gyönyörűen aludtam. És a kis, könnyű déli paprikás krumplit is befaltam. Még maradt estére. A két fiú, fiam itt, tényleg édesek, bár ahogy tétován megsimogatnak, azt kéne gondolnom, hogy nagy a baj. Finom emberek, finom férfiak, magyarban azért ez raritás. Nem tagadnék meg magamtól most egy kis büszkeséget. Vagy inkább így: jó rájuk nézni. Egyébként mind a négyre.
Daisy kérdezte (vagy ez már volt? – o, tempora, o, pancreas!), hogy hogyan került a hasnyálmirigy szó a beszélgetésünkbe. Csaba szinte fölkiáltott, amikor meglátta.
Mondom, fájt a bordám alatt, és tűnődtem, hogy mi is lehet az. A legszebb szónak a hasnyálmirigy tűnt. Ez most jó választásnak látszik, tényleg szép szó. Plusz még az ungárise vátesz, aki így volnék.
Reggeli hőződés: jól vagyok, de azért várjuk ki a végét. A végem. Lám, a százlábú halálközelben elveszíti ízlését. Mondanám, több is veszett Mohácsnál. Pedig ott sok hasnyálmirigy halt hősi halált.
Fölmerülhet még a tökölök a pöcsömmel megoldás is. Hol van ettől egy vidám kúrás?
Válasz: messzi.
Mintha kis sebek volnának a pofámban (is). Vége a napnak. Ez is valami.
A jó is megvisel. A jó az jó, de az is rossz.
A hasat, ha fáj, lógatni kell. Majdnem megmutatta, de aztán csak levezényelte. A nagymamák ilyenek, ilyeneket mondanak. Vagy öregebb korukban az anyák. Az apák
meg egyre szótlanabbak, mogorvábbak lesznek. Marhaság, sokféle apa van.

A pancreasnak csak feje meg farka van. Ki se tudnám tekerni a nyakát. A Hasnyálka nem létező nyakát kitekerni nem kell félnetek jó lesz. Lám: ha nincs vessző, bármi lehet, élet, halál, remény, reménytelenség. Mi magunk ez idő szerint a remény és reménytelenség közti végtelenségben. Vagy ez is volt már?

2015. augusztus 11., kedd

Köhögésre ébredek, 6 óra, menni kell hőterápiára. A reggel nyomasztó, én meg nyomasztott. Ilyenkor látszik rajtam a baj. Vagy mindig? Sokat ettem tegnap, este Zsozsóék hozattak kínait, jó fűszeresen. Már megint elfelejtettem, hogy ezt szabad vagy nem szabad nekem. Az egyik biztos. Vagy mindegy?
Ellibben előttem B. doktornő sortban, színes trikóban. Olyan, mint az estéli férfi nővér: egy életigenlés mint olyan. Ránézel, meggyógyulsz, már föltéve, hogy beteg voltál. Kis túlzással szólva.
E. doktornő is libben. Mennyivel személyesebb, jelenlévőbb, valódibb. Másfelől egyre inkább fikciópárti vagyok. Bár mikor nem?
Mennyi mozgás, teendők, dolgozás, nevek, számok, ilyen szoba, olyan diéta, nagyüzem.
Munkás emberek, akik itt vannak. Sokat dolgoznak. Közben 8 óra, a másik B. késik.
Enyhe vállérzet. Ülni egy kórházi folyosón, várni: alaphelyzet.
Hőkezelés, hőhullám. Ajókurvaéletbe, basznátelibe, ezt hallom a számból, pedig nem is *nagyon* rossz. Valahogy fáradt. Vagy azt csak úgy képzelem? Lásd még: „Mester, fáj a lábam.” „Azt te csak úgy érzed, fiam.” Edző-játékos párbeszéd a hetvenes évekből. A taxiig inkább olvasom a krimit – merthogy azóta se (mióta?) végeztem vele.

2015. augusztus 12., szerda

Közben (!) délután 4 lett. Eltekintve a herezacskómat ért nemtelen (!) támadástól, minden a legteljesebb rendben.
Reggel telefon Szegedy-Maszákkal. Egy távolságtartó nyelven (melyet kb. 70 éve használ) közeli beszélgetés.
Tegnap Zsozsóékkal Laci–Marcsiéknál vendégségben. Jó. Még az ízeket is érzem, a vége felé kis változás bennem. Este Barcelona-meccs, 5–4.
Köhögök. Mért? Mért ne. Csak magyar embernek juthat eszébe a megoldás: kiterítenek úgyis.
Jóleső beszélgetés Nádassal. Olyan megnyugtatóan okos és figyelmes. Rám (én!, én!, én!) figyel. Jóban vagyok a testemmel, mondom neki, már régóta. Mindig. Még a daganattal is, bár azt közöltem vele, hogy előbb-utóbb fel is út, le is út. Pihenj. Jó, pihenek. Szépen dolgozik. Mondja, olyan sok minden van, amit tud az ember, és nem akarja tudni. Fél év után írogatja bele a szövegbe. Bő órát telefonoztunk, úgy szaladt az idő, mint kb. negyven éve, az első találkozásainkkor.
7-kor át Marciékhoz. Tudtam enni. Marci-poén (vagy ez is volt már?): Öregember, nincs neki sok hátra. Kéri az orvost, hogy legyen AIDS-es. Mért? Azt mondták, az 5-10 év még.
– De ott valahogy jobban hangzott. Meg volt egy jó Juci-mondat. Hogy ő nem szeret a természetes vizekben úszni. Addig megy csak, ameddig látja a vízben a piros
lábkörmeit. Használható mondat.
Feszültséges este. Gittinek semmi sem jó, se ha hallgatok, se ha beszélek. De ez nyilván finomítható.
„Lassacskán én is olyan leszek, mint a kései Henry James, akinél minden egyes szónak valamilyen sötét, fenyegető értelme van.” (John Dickson Carr)

2015. augusztus 13., csütörtök

Hőterápia. – Ehetek-e őszibarackot?, merült föl a nap folyamán a kérdés. Mert vagy egy új módszert találtunk a hasnyálmirigyrák kezelésére, vagy

ellenkezőleg, a hasnyálmirigyrákok sorban állnak, hogy bejuthassanak ebbe az új, barackos Eldorádóba. Buli van, srácok, adják egymásnak a hírt, és fegyelmezetten kivárják a sorukat.

2015. augusztus 14., péntek

Ma halt meg a mamám, harmincöt éve. Tegnap megint azon tűnődve, hogy hogyan is vagyok – hát, az emberekkel. Sőt, az embereimmel. Távolságok, közelségek. Egyedül lenni, együtt lenni. Valakivel lenni. Összekötni az életeket. – Nem tudom.

Reggeli tyüttyögés, hopp, és már fél 12. Hirtelen nem tudom, mit is kell csinálnom. Nem akarok mailezni, pedig sok elmaradt van, semmi gyakorlatiasat, miközben azok nyomasztanak. Telefonok, ezek-azok.

A bejárónő férje mélyaltatásban, veséje lejárt (?), válságos állapotban. Minden leolvasható az asszony amúgy nem túl mozgékony arcáról. Az ijedtség, a „de hát mért”.

A hajam egyre inkább verébfészek. (Írtam is a minap egy levélben: és most elrepülök, könnyedén, akár egy Onko-Spatz. Németül volt, ilyenkor lesz a verébből Spatz. A magyar tumorverebek amúgy is kihaltak már.) Talán ezért, hogy az agyam is, mint a verébé? Bár lehet, hogy a veréb kurva okos, csak senki nem tudja. Rossz a sajtója, ahogy a vicc és a frusztrált magyar mondja.

Egész nap imádkozni, azért az nem rossz. Nem volna rossz. Nyilván nehéz. A könyörgő ima könnyű. Megijed az ember, aztán adj neki. De az Úr dicsőségére imádkozni – és nem sunyiságból, nem gazsulálásból. Hanem? Örömből, hálából? Hálásnak lenni, hogy lehetek? Na, muci, mit szólsz hozzá? Te különösen hálás lehetnél. A kemoterápia ellenére is. Ha van benne tisztesség, akkor a hasnyálmirigyrákom imádságos életet él.

De mi van, ha egy nyegle fráter? (Nőben utazunk, úgyhogy inkább liba.) Akinek eszébe se jut ez az Isten-cucc. Vagy ilyen nincs is? Ha van, rákúrtunk. Nota bene, ha nincs, akkor is rákúrtunk. Lehet-e egyáltalán nem rákúrni?

2015. augusztus 15., szombat

Istennel szemben – a testi szenvedések ügyében – *mindig* igazunk van. Ehhez tartsd magad. Tartsd magad. (Visky Andris mailjéből.)

Tulajdonképpen nem tudom, mire ébredek. Ízek például. Hát ma hiába volt jó, jónak látszó rakott krumpli. Semmi íz, kis keserű beütésekkel – viszont meg tudtam enni.

Táplálkoztam. Amit amúgy mélyen megvetek. Megvetem a szociális (éhség) és az egészségügyi (kalóriabevitel) evést. Persze nagy úr a muszáj. De akkor nyilvánítsuk ki, hogy kényszer alatt cselekszünk. Szegény vagyok. Beteg vagyok.

Délután 3, és még semmi érdemleges nem történt. Csak túlélés. Kis alibinek itt van a hőség.

2015. augusztus 16., vasárnap

Most pedig háromnegyed 4. És elmúlt egy nap. Megyek is ledőlni. – De nem dőltem le.

Hanem mit csináltam? Legegyszerűbb úgy mondani, basztam az időmet. Már rég nem basztam ilyen rosszat, hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem.

Este van, dörög az ég. Holnap hőterápia reggel. Nyomasztott az egész nap. Mi nyomasztott? Az életem, nem a halálom. Kámpics, ez a helyes kifejezés. És megint tévézésbe torkollik a nap, tompa üldögélésbe. Változtatni kell éltemen. De legalábbis a Rilkéén.

2015. augusztus 17., hétfő

Várok a hőterápiára. Rossz volt a tegnapi tompaság. Súly a szívemen. És még dunsztos meleg is van. És vajon kezelés után lesz-e taxi, minthogy ma zár a Sziget? Mintha a kis kérdések zavaróbbak volnának, mint a nagyok. A

lépcsőházból hirtelen fölbukkant a doktornőm. Szép. Vagy: üde jelenség. Köszönünk. El. Mit is kéne megbeszélnünk? Ja, a génmicsodát. De, nemde, nem kaptam onnét értesítést. Vajon ez intéződik? Mintha megtorpant volna ez a jegyzetelés. Vagy ez az én torpantságom hű lenyomata?

Állapota: torpant; ez pontosnak tetszik.

Ülök, várok, nézek magam elé. Ennél azért van – milyenebb? Jobb? Élénkebb?

Valahogy a jelenlétet kéne igazolni. Nem tudom, hol vagyok. Mondhatni, tér- és időproblémáim vannak. Ez így kicsit túl szép. Nem is szép, pofás. Pofás elgondolások üres terében. És ott mi? Ott reménykedni? De nem reménykedem. Miben is lehetne? A gyógyulásban? A szenvedések, fájdalmak minimalizálásában? Ezek nem volnának rosszak, de nem tárgyai a reménykedésemnek. Mely nincs. De nem is

reménytelenkedem. Talán várakozom? Vagy ennél azért aktívabb volnék? Vagy kellene lennem?

A pultnál a doktoraim. Úgy teszek, mintha nem látnám őket. Mért is? Szeretném, ha minden csak úgy menne (előre) anélkül, hogy nekem valamit tennem kéne. Főleg nem dönteni, ez volna jó. Most épp elfutottak előttem, köszönések. Ma befekszik?, kérdi a doktornőm, aki most épp szótlan elmegy előttem. (Akkor most épp szótlan vagy kérdez?) Nem, szerdán. Jó, rendben, és bemegy a kórterembe. Hogy van ez? Lehet, hogy nem jól csinálom a dolgom? De mi a dolgom? Igen, mi is a dolgom most, így? Mi a fasz? Hogy úgy mondjam.

Álmos vagyok. Engedd, hadd aludjam lelkifurdalás nélkül. – A kórházból megjőve tusoltam, kicsit feküdtem (szenderegtem), félig nézve egy régi filmet. Jót ebédeltem, tököltem, aztán hosszan aludtam. Álsétálás, de sétálás, tizenöt perc, és most 7 óra van.

És dörög az ég.

2015. augusztus 18., kedd

Megint 7 óra van, majdnem dörög az ég, de esni esik. Ez egy ilyen ország, valahogy mindig 7 óra van. Ebben a pillanatban hosszú, kitartó dörgés. Visszaszólt az ország.

Már nem is említem a napszivárgást. Kis maildolgozás, jutott is, maradt is. Jó beszélgetés D. doktornővel, írattam föl gyógyszereket. Ettől megnyugodtam, merthogy ez nyomasztott, de elfelejtettem a Kálium Retardot, most ez nyomaszt.

Meg hogy holnap megint kórház, három nap. Tegnap próbáltam a Szüts-képekhez dolgozni, de belefulladtam a cetlikeresésbe. Mert úgy rémlik, hogy csináltam már jegyzeteket. Egyre több dologba fulladok bele. Könyvek, kéziratok meg a házra vonatkozó papírok… Mi a helyrajzi száma a telkünknek? Ezt minden rendes ember tudja. Ez nem lesz jobb. A mostani helyzet („helyzet”) se segít. Ront. Lett bennem egy vállvonogatás. (Nem attól fáj. De megint fáj. A Cataflam, mondja ma a doktornő, befolyásolja a prothrombint. Puff neki.)

Sokszor nem tudom, mit csináljak. Ilyen se volt már régóta. És akkor aztán nem csinálok semmit. Semmit se csinálni nem jó. Vagy hát nekem nem jó. Most is: nézzek meg még maileket, mert három napig úgysem fogok, kezdjek pakolni holnapra, vagy mégis találjam ki a szütsözést? Nyilván kimegyek ehelyett vacsorázni és – félő –
tévézgetni.

Egyik se, gyógyszereket pakolgatok. Hervasztó, ez a jó szó. Mokány versus hervasztott. A hervasztott főhős megtáncoltatja ezüstös paripáját. Érdekes egy regény volna, melyben ez valóságos mondat lehetne. Mit írna le az a regény? Mit mondana a világról, az emberről? Istenről? Milyen új tudást hozna?

2015. augusztus 19., szerda

Már csöpög belém. A szokásos processzus, vérvétel, regisztrálás, röntgen. Vissza a doktornőhöz. A szokásos szakszerű szenvtelenség. A köhögés nem

függ *evvel* össze. De hogy mi, nem tudni. Kop, pecs, kopott, pecsétes, ez vagyunk itt mi, a „hozott anyag”.
Amelyből az ittenieknek dolgozniuk kell.
Már megint dezsavű, majd utánanézek: a szobát (estig) megosztom egy csongrádi emberrel; földmérnökként dolgozott. Szerintem már voltunk együtt. Sajátos.
Reggel összefutottam Cserhalmival, akinek a felesége van itt. Hamar Istennél voltunk.
Érdekes volna egy gonosz Isten, akinek aztán lelkifurdalása van az általa okozott vagy megengedett rosszak miatt. Mintha ez is lett volna már.
Fázom. Vagy majdnem fázom.
Jót beszélgetek a csongrádiakkal. Viszont alig ebédeltem. Most nyáladzom.
Rámarkolni – ez milyen szó…
Meséli a földmérő, hogy ő elsőre mennyire megijedt, de aztán satöbbi. Én nem ijedtem meg, igaz, a satöbbi se jött aztán. Vagy eleve az egész satöbbi.
Eluntam a jegyzetelést. Ez is jegyzetelés. Elszenderültem. Köhögés, égő szem – mint volt múltkor. Könny.
Folyosóról hallom: Kertészkedem, de fogy az erőm. Igen, halat meg szárnyasok, vörös hús nem. – Ilyenek itt a mondatok. Erre üvölteném: Meg akarom változtatni a világot.
Hallgatok. Folyosó: Pecsétviaszgomba. Három hónapig kell szedni. Amerikai gyártmány. Mindent ki kell próbálni. Nem akarok meghalni, már bocsánat.
Nyirokcsomó, igen.
Vizet iszom, valahogy nehezen nyelem.
Picim, én ebben az életben még egyszer nem fogom beszopni a jércét. Már megint egy mondat. Most ehhez a gombhoz kéne a kabát. Lehet, hogy én mindig gombokhoz keresek kabátot? Rendes szabó nem ilyen. Mit értünk rendesen?
Mint a pinty. A pintyről – azt hittem, ezt már leírtam. De nem találom. Hogy a pöttypinty bebújik a gepárd bundájába, tisztogatja, miegymás. Ő meg kapja onnét a meleget, az éltető meleget. – Valahogy ez jobban van eredetiben. Mely nincs.

Átugranám a holdat az érintéséért, az ágyúgolyóiért. Ez meg micsoda? Lángolás.
Lángolt kolbász? Naaa.

2015. augusztus 20., csütörtök

117/78/65, mérnek, erre ébredtem, jó időben, negyed 8-kor, vagyis elég sokat aludtam.
Pedig éjjel fölriadva azt gondoltam (álmodtam), hogy az első mondat az lesz, hogy szívem első gondolata hozzád száll fel – Istenem volna a megszokott folytatás, ebben már nem volt biztos az álom.
Reggel ezen tűnődve jutott eszembe egy még jobb napkezdő szöveg: De meg! Hogy meg? Jól meg.
Cserhalmi jutott még az eszembe. Beszélgettem vele a fejemben tovább. Hogy milyen jó volt az a négyes éneklésük a Básti Julival meg a Kulkával meg az Udvarossal a Kisstadionban. És főleg ő, merthogy olyan kemény, szigorú alkat, vagy ilyesmit sugároz. Ott meg olyan helyes link volt, ahogy egy dal vagy sanzon kívánja. Megjelent a
szigorú pofájában a gyerek. Persze ez neki munkaköri kötelessége is, lenni tudni akárki.
És hogy engem mindig lefegyverez a tehetség. Mert abban valami jót látok az egész világra vonatkozóan. Hogy úgy mondjam, a Teremtésre vonatkozóan. Bár a tehetség hiányával szemben is van bennem megértés. Okosság, butaság. Elvileg az okosság jó (dolog), a butaság rossz. De ez is bonyolultabb. A gonosz okosok, a derék balgák. Annyi talán igaz, hogy az okosság megnyilatkozásai élvezhetők, nem, lenyűgözők, a butaságéi nem. Illetve távolról még az is. Egy igazán buta gondolat többnyire szinte eredeti már.
Valami új, ami neked eszedbe se jutna. Épp az eszed takarja el azt a szép hülyeséget.
Jól van kitalálva az ember: gazdagon. Meg vagyok elégedve. A szenvedést most hagyjuk, mondtam, hogy meg vagyok elégedve, most, Szent István

napján, háromnegyed 11-kor.
Telefon, Zsozsó, hogy valaki épp beszélt Cserhalmival, aki arról, hogy mennyire megerősítette a beszélgetésünk. Még ilyet! Az ilyen a jó, áll az ember a kórházajtóban, kezében fiolák, vér és húgy, csak úgy mormolássza, amit gondol, és arról később kiderül, hogy valami jót okozott. Mondom, hogy elégedett vagyok. Úgy foglalnám össze, hogy lám, milyen irdatlan sok jó van ebben a kibaszott, szar világban.
Nem mennék bele a részletekbe. Menjen csak bele a részleteimbe, kicsikém. – Hirtelen erős hascsikar. Ez volna a részlet? Lehet-e egyszerre gondolni a világ egészére és a beleimre? Istenre és (szokásos példám) a nadrághajtókára? Vagy csak ezt lehet? Most épp fázom. Nincs hideg, és reszketek. Nincs jókedvem, nincs rosszkedvem, kedvetlen vagyok. A kedvem helyén űr van. Nem is kedvetlen, hanem kedv nélküli. Ürességeim vajon betölthetők?
Ez a vacak giccsezés augusztus 20-a alkalmából. A hagyomány mint nipp a piros-fehér-zöld horgolt asztalterítőn. Silány. Addig is legyen tűzijáték.

2015. augusztus 21., péntek

Két megszakítással fél 9-ig, mint a tej. Fő az egészség. Bár valamit álmodtam erről, hogy elfelejtek az infúzióval kapcsolatban – de mit? Eszegetek, féllelkesen, ami nem rossz.
Beleharapok a maradék szalámis zsömlébe, kettőt, a harmadik már nem kell. Iszom egy korty vérnarancslét, egy rosszacska kórházteát, török egy darabkát a hozott reggeli, frissnek látszó kenyérből, és most még elővettem az aranytartaléknak számító barackot. Amelyről, nemde, nem tudjuk, hogy nagy barátja-e vagy elkötelezett
ellensége kis mirigyesemnek. Így egyszerre gazsulálok és támadom ez idő szerint legértékesebb részhalmazomat: a rákomat.
Árthat-e, ami ízlik? Nem volna fair, Uram. Bár abból, hogy bizonyosan tud használni, ami nem ízlik, rosszulesik, fáj, nem sok jó következik.

Mindenesetre a barack ízlik, kellemesen hideg, és érzem az ízeit. Kell ennél több? – Ez a legszomorúbb mondat.
Kevéssel beérni – erény ez, vagy megalkuvás? Hol ez, hol az. Én sok területen beérem kevéssel (aztán ugyanott minden kell), másutt meg minden kell. A minden – hogy vagánykodjam e hajnali órán (negyed 10).

2015. augusztus 22., szombat

Mindenütt hajszálak, a párnámon, a cipőmön, a zoknimon, a vállamon, a fogkefémen, a földön, mindenütt.
Tegnap hamar elengedtek, délre már itthon voltam. Kedvetlen evések, de azért evések.
Csak úgy ment az idő, nélkülem. Nem történt semmi. Márpedig ilyen nincs. Vagy nem nagyon ismertem. Jól aludtam, 7-kor ébredve, de szépen visszaszunyókáltam. Most 3 óra van. Mivel telt, nem tudni. Prézlis karfiol – keserű. A gyümölcsök ízlenek. A sárgarépa is.
Közben (!) fél 5 lett. Nem csinálok semmit. Viszont nem émelygek. Viszont így nincs alibim.

2015. augusztus 24., hétfő

Kimaradt a vasárnap. Györgyéknél rántott csirke, jóízűen befalva. Mintha magnóból: De jól nézel ki. Na, menjetek a picsába. És nevetünk. Miről is szól egy ilyen?
Az, hogy gyöngének definiálhatom magam, alattomos helyzetet eredményez. Hogy a gyöngeségemet alibiként is használhatom. És nehéz megállapítani a határt. Például a reggeli alvás. Mely oly édes. És úgy tudjuk, jót tesz. De ekkor kezd el imbolyogni a nap, és lesz rögtön dél. Ma mindenesetre beóráztam magam, hat óra alvást engedélyezve. És kitűztem egy napkezdő másfél órát, olvasóst. Hát amiből most ez a jegyzetelés is megy.
Vagy lehet, hogy ezt különveszem.

Tegnap az ebédnél mintegy elaludt a bal lábam, a protézis, amikor fölálltam, majdnem összecsuklottam. Hallottam, ahogy összesúgnak a hátam mögött. A benti szobában aztán masszíroztam, próbálgattam, nézve félig a Forma–1-et.
El-elfelejtek dolgokat, szavakat, mondatokat. Sima öregedés, vagy meg van a Mucingerrel támogatva? A továbbiakban a butaságomra kéne építkeznem? Nem mintha eddig az okosságomra történt volna. Azt csak néha használtam, és nem is vagyok annyira oda tőle, minthogy szerencsém volt annyi rendes, nagy okosságot látni.
Szóval, most egy párbeszéd tűnt el a Blixen-változatból. Olyan jó hányaveti volt. A szavak is kellenek ilyenkor, meg a hangzás. Valami olyasmi a fiatal fiú és „Blixen” közt, hogy kúrjál meg, mire a srác, hogy a lélek, bazmeg, az semmi? De nem viccből mondja.
Vagy mégis? Még majd gondolkodom ezen. Emlékezem. Ez utóbbit viccből mondtam.
Vicc-e az, amiről állítanom kell, hogy vicc? Igen, az, ún. halovány vicc. A halovány vicc azonban már nem is vicc, csak a vicc helyén áll. Most arról akkor nem tűnődünk, hogy mit is értünk viccen. Kedves Szüleim, zárom soraim.
Fázó lábbal nem lehet olvasni. Hol a zoknim? Míg keresem, belebotlom egy Hrabal-képeskönyvbe. Engem is megemlítenek benne. De nem ezt akartam mondani.
Tulajdonképpen semmit, talán csak azt, hogy tíz percet lapozgattam, és hogy most hova számoljam el ezt az időt. Meg ezt, míg ezt írom.
Azt írja Brodkey, hogy az ellenállhatatlansággal megvert emberekben alapjában véve csak az érdekes, ahogy becsődölnek. Az, ahogy sebezhetők.
Brodkey-anya tanácsa: Az ember soha nem tesz jó benyomást, ha nemet kell mondania. Brodkey: Az igazság elhallgatását, feltűnt, tapintatnak szokás nevezni. És még (szakmailag!) érdekesen tovább, hogy ahhoz, hogy az apjáról kevésbé szégyenlősen tudjon mesélni, változtatni kell az írása módján. A valóságos életemben a homoszexualitással kísérleteztem, hogy megtörjem a büszkeségem, hogy (vagy: és ezáltal?) magamat nyitottá

tegyem a történet számára. Hm, értem én ezt? Majdnem. A majdnem-értés nem-értés.
És mit találtam! „Nem nagy átverés az, hogy a saját életünk valaki másnak fontos lehet?” Aztán még azt is, hogy nem svindli-e az is, harcot folytatni, melynek elvesztésére volnánk kijelölve. Meg feküdni egy nem tök tiszta kórházban.
Vajon tudja-e a Mucinger, hogy az életemre tör? És hogy ebben milyen jók az esélyei.
Csak teszi a dolgát, és szenvtelen pofával győz. Végül is. De addig még sok víz lefolyik a Dunán. – Még egy ilyen mondat, és szakmát cserélek.
Még sose mondtam ki azt a mondatot: Meghalok. Úgy értem, magamra vonatkoztatva.
Vágyom egy nő, illetve mondat után. Nem erre.
Félironikus udvariasság (Brodkey kifejezése). Mintha rám is illene. És mintha esetemben is sokakat irritálna.
Más a tempóm: ez a betegség maga.
Szép képet használ Brodkey: hogy a vége felé olyan lesz az ember, mint a nyíló és csukódó ököl, ingva, ingázva (pendlizve) erő és gyöngeség, kevesebb erő és több gyöngeség közt. De aztán kisimul a tenyér, oda az ököl.

2015. augusztus 25., kedd

Addig-addig, míg otthon hagytam a ceruzám. A gepárdos (zsiráf stb.) főceruzám.
Hőkezelésen, várakozva. De rossz volt fölkelni, úgy aludtam volna még! Gimnáziumi emlékek.
Megszólít egy – hát, egy beteg, aki épp hánytálat kér, mert kölcsönadta, hogy megismerem-e. Nem. Hortról, az önkormányzatból. Két éve jár ide. Mondom, a hülye jól értesült, az jó, nem?, azt jelenti, hogy gyógyul. Hát egy ideig javult, aztán stagnált, most rosszabbodtak az értékek. Kis csönd.

De örülök, hogy találkoztunk, csak kár, hogy itt. Hát… jó egészséget. Bizony, azt. Úgy láttam, valóságosan örült.
Háromnegyed 8, libegnek a doktornők. Egy konkrét. Szép, fiatal, egészséges. Még mintha a kedve is jó volna.
Tudnak nyomasztani a teendők. Például a jogosítvány, ilyesmik. Mintha két világban volnánk. De ez tévedés. A tévedésem. Elvileg még tudom is. A reggelit osztogató nővérnek azt mondom, de szép. Köszönöm. Micsoda hülye, aki vagyok. Tényleg szép.
Van benne valami titokzatos keleties. Álruhás núbiai hercegnő. Hol is volna Núbia?
Nézhetek utána.
Az a bosszantó a halálközeliségben, mondja Brodkey, hogy ez épp – ebben a pillanatban lepattant a tollról a hegye, marad, mi volt, a puszta lég, a „belső”. Amellyel alig lehet írni.
Elment előttem a doktornőm, köszöntünk, nem is lassított. Én elfogadom a stílusát, de azért lassíthatott volna.
Szóval az a bosszantó a halálközeliségben, hogy épp velünk történik. És hogy az ember nem hőse többé a történetének, még csak nem is elbeszélője. Nála az orvosa volt a hős, a feleség az elbeszélő. Mi a helyzet nálam? Ja, most jut eszembe, én nem vagyok halálközelben. Eltekintve attól, hogy mindenki ott van. És még az is lehet, nemdebár (!), hogy én ottabban. Csak nem tudok róla. Vagy nem akarok tudni.
Gyöngének lehetni hivatalosan tényleg nagy kísértés. Most például, a kezelés után. De egy kicsit aludnék majd. Szegény toll, úgy néz ki, mint akit orrba vágtak. A nővéreknek effektív szaladniuk kell, hogy egyik helyről (dologról) a másikra érjenek. Közben már a következő teendőt kiáltja egyik a másik felé, egy nevet mond, igen, tudom, mindjárt.
Tulajdonképpen lenyűgöző. Nagy emberi (mi más, marha!) teljesítmények.

2015. augusztus 26., szerda

Reggel 7, HÉV, intézni jogosítványt. Tipikusan magyar vagy kelet-európai eljárás: az öcsém ismerőse segít, keresni kell az őrök közt egy Józsi bácsit, az majd bevisz.
Gondolom, mert nincs időpontom. 65 éves, világhírű, halálos beteg személyiségként Józsi bácsit kell keresnem. Ezen háborogni mégiscsak kevésbé plebejus. Röcög a HÉV, nem lehet itt írni.
Nem számolom az időt. A száraz, döcögő percek sima múlása, ezt szereti Brodkey. Én másképp vacakolok az idővel, de láthatóan az idő egyszer csak különösen fontos lesz.
Akár csak úgy, hogy fütyülök rá. Foglalkozva van vele.
De vissza a pontatlan párbeszédhez. Képzeljük el tehát a nagyszájú vagy csak korát meghazudtolóan magabiztos (foci, felnőttes test) fiút és „Blixent". Mereven, mint egy gép, föl-le mozgatja a nő karján a tenyerét. Nem simogat, hanem *mintha* simogatna.
Ugye, nézze, hát van ennél jobb? Csönd. Mert nézze, ide-oda, ez nemcsak a test, ahogy oda-vissza siklik a tenyér, hanem hát a lelkiség, basszájba, a lelkiség… Rendben, elképzeltük, és akkor most (akkor) hogyan tovább?
Ez így nem szöveg. Száraz, nincs töke, hogy egy ismert terminus technicusszal éljek.
Miért? Az kell, hogy a szöveg mutassa azt a valóságot, melyet egyébként ő teremt meg.
Nem fityeghet csak úgy az űrben. Vagyis kell a kabát, ahol ez gomb. Kell a szoba, ahol ez a férfi és nő *van*, ahol ezek a mondatok egyszerre szerelmesek és ordenárék és tiszták. Az ordenáréság kiterjesztése, újraértelmezése – ez is feladat.
Nem érzem, hogy vesztettem. Nem csapott meg a vereség fuvallata. Milyen érdekes ez meccseken. Érdekes volt. Hogy még nem történt semmi rossz, talán még az se volt látható, hogy jobbak – és mégis. A szorongás, hogy ma valamiért – de miért? –
kikapunk. Meg leszünk verve. Ez a vereség fuvallata, valami sötét vagy sötéten nyirkos a jövőben. Szóval ez nincs. Most nincs. Juszt se írom le, hogy még. De ebből látszik, hogy *nagyon* az eszembe jutott, az eszemben van.

„Blixen” öreg, a teste is. Szépsége absztrakt, de valóságos. A fiú mintha egy Gombrowicz-könyvből lépne ki, és ugyanakkor egy futballöltözőből. Csak absztrakció létezik, a realizmusnak nincs értelme, Leonardo ugyanúgy absztrakt, ahogy Picasso.

Csak így jeleníthető meg a szépség. Hajrá!

Nem esik nehezemre, nem fáj, nem szégyellem, hogy látják a gyöngeségemet, hogy oda a mokányságom (ha nem tudjuk is annyi resersírozás után, hogy mi a bánat is az úgy igazán), de nehezemre esik a gyöngeségem kiváltotta érzelmeket, akciókat kezelni.

Mert ez mintha az én kötelességem volna. Nem mindenkit megnyugtatni kell (megnyugtatni, hogy nem akkora a baj – nem is tudom, mekkora, hát illetve elvileg elég nagy, biztos nagyobb, mint egy harcsa; vagy megnyugtatni, hogy ugyan nagy a baj, de hősleg állunk a vártán, küzdünk és győzendünk), van, akit mintegy ellenkezőleg, biztosítani kell helyzetünk drámaiságáról, mert ebbe a drámába tud jól elhelyezkedni, tudja magát jól beférszkelni, akár előrehozott gyászával vagy folyton jelen lévő fájdalmával, bánatával, akár segítőkészségével. Ez nehéz, de nem jammerolok, valami nehéznek most kell lenni. Úgy illik.

Ezért jövök kísértésbe, hogy ne beszéljek *róla*, sőt tagadjam le vagy inkább meg.

Kicsikém, el-elárullak. Meg azt se szeretném, ha anekdotaként keringenék. Megint a „toronyóra lánccal” effektus. Illetve ahogy a norvég misszionárius mondotta: Hát a faszom nem kéne? – Valamilyen kontextusból minden mondat ki van ragadva.

Lehetséges, hogy enélkül nem volna irodalom?

Van, aki már sírt is miattam. Nem vagyok hajlandó háládatlanságnak tekinteni száraz könnyzacskóim. A Nemecseken persze tudok sírni. Még a síráson is. De magamon nem.

De ezt valahogy el kell tussolnom.

2015. augusztus 27., csütörtök

Ma mégse kényszerítem magam a kicsit korábbi kelésre. 8 előtt fölébredtem, de még egy jó fél órát szenderegtem. Egy nagy szendergőt tisztelhet bennem az utókor. Nincs utókor, ez lett az új helyzet. Nincs jövő? Ez sok, de azt hiszem, aki most ír, nem gondolhat az utókorra, és nem is gondol. Gondolom.

Berobbannak a fiaim, Marcell tűnődősebb, Micus aktívabb, van vized?, nem nyomaszt ez a Satie?, jól nézel ki. Kicsit úgy beszél hozzám, ahogy én a betegségemmel küszködőknek. Tulajdonképpen én nem küszködöm. Legföljebb technikailag, „elgurult a gyógyszer”.

Folyik az asztalterítés, vulgo zavarnak. De ez nem nagyon zavaró. Attól tartok, le kell cserélnem ezt a rongyos fölsőt valami ünneplőbbre. Előbb letisztítottam az asztalt.

Mennyi összevisszaság, el nem intézett és főleg meg nem értett ügy, T-Com és számlák, meghívások és – bármi. Ezek akkor is elöntenének, ha nincs… ha nincs, ami most van.

A két fiú a CD-lejátszót buzerálja. Lehet, hogy idegesítenek. Őket meg az, hogy a lejátszó régi, de legalábbis idejétmúlt, és nem működik. Unokacsicsergés. Én meg olvasnék. Ehelyett rántott csirke. Melyből már nassoltam az imént.

Mitics bevisz hőzni. Várakozás közben odatelepedik egy nő – megint kis dezsavű (hát tényleg, mintha dézsából öntenék – elnézést), ahogy szidja a kórházat, a doktort, ahogy mondja, hogy nagyon hasonlítok EP-re, mire én – megint! – azt válaszolom, hogy hát még, még hasonlítok rá. Majd még visszalapozok. Még és visszalapozás lett az életem.

Nem aluszkáltam hőzés közben, hanem Brodkey. Aki haza akar menni a kórházból.

Nem tudja, amit az orvosa, hogy a kinti világ sokkal rosszabb, mint a kórház. „Mondja meg, hogyan fogok meghalni.” Azt te nagyon nem akarod tudni, olvashatta le az orvosa arcáról. „Erről majd később gondolkodunk. Még lehet néhány nagyon jó éve.” – Nekem nincsenek ilyen beszélgetéseim, igaz, még nem is kell *így* őszintének vagy őszintétlennek lenniük.

Kiegészítés: a majdnem-értés nem-értés, tetszettem mondani. Ez most is igaznak látszik (lásd még: egy matematikushallgató emlékei). De mintha a fordítottja is igaz volna: a teljes, aggálytalan értés az igazi nem-értés. Mintha ez is igaz volna. Bár ebből az jönne, hogy semmit se lehet teljes egészében megérteni. Ez meg nem igaz. Talán a nyelvre vonatkoztatva volna igaz? Süt a nap. Ezt értjük? Mást jelent télen, nyáron, Marokkóban, Helsinkiben. Vagy ez nem legitim megjegyzés? Ó, mindenható Wittgenstein, segíts.
Néhány napja meghalt Neumer Katalin. Alig ismertem, mégis gyászolom, fáj. Ő is tudna segíteni.

2015. augusztus 29., szombat

Kimaradt a péntek. Pedig sok minden történt, és sok minden nem történt. Semmilyen formában nem dolgoztam, ez, ami történt nemként. Mint a csigák, huss, és már ott se volt a nap. Kezdődött a nem kezdődő reggellel, kicsit belenéztem a mailekbe, ez a legrosszabb, látom a teendőket, és elhanyagolható mértékben ezekből néhányat (többnyire félig, vagyis sehogy se) megoldok.
A gyöngeségpecsét kijátszása végett mégis elmentem a Konyhaművészet-kiállítás megnyitójára. A homárom nélkül lealibiztem volna. Sok régi ismerős a kilencvenes évekből, vendéglősök, nagy szakácsok, Vombergtől Kaszás Jánosig. De nem is nevezek, senki sincs már étteremben, tanácsadók, főiskolán tanítanak, de a tűzhely mellől elmentek, elmenesztettek. Megváltozott a világ, mondják különböző hangsúlyokkal.
Vagy mindenki tapintatos, vagy még nem botrányos a kinézetem. Azt azért gondolom, hogy ez az egyik utolsó nyilvános „szereplésem” – egy ideig. Aztán persze föltámadok halottaimból, és mint Partylöwe tengetem értékes életemet.
Egyébként reggel, ma is, belenézve a tükörbe, egyszerre látok két képet: látom ezt az apám testére hasonlító, nem is le-, hanem megfiúcskásodott testemet, én bizony még a mokányt is látom (maradjon köztünk: tetszem

magamnak, emlékeztetek a focistatestemre, valahogy a fiatalságom erejére is, megismétlem: erejére, meg még az említett ödipális boldogság, mindig ellágyulok, és valami értéknek látom, ha bármi hasonlóságot találok apámat illetően; kapásból inkább csak a fizikumára gondolok, de tulajdonképpen ha az iróniáját látom magamon, vagy a váratlan magányát, annak is megörülök; az ún. rossz tulajdonságai egy részét is nyilván megtalálhatom magamban, nem volna logikus ezeknek örülnöm, de még ezt sem tartom kizártnak), szóval, elégedetten nézegetem az új testemet a tükörben, és akkor, nem hirtelen, tulajdonképpen az előbbivel egyszerre látom a megtámadott testemet, az öregséget az arcomon, a csüngéseket, de mindent a homár drámai, vészjósló keretében. Ez a másik kép. Egyszerre vagyok nevetségesen és hiúan megelégedett avval, amit látok, és rémült.

Akkor most mi a fasz van?, tette föl annak idején königsbergi magányában Kant a kérdést. Neki pechje volt, meg tudta válaszolni.

Örültek nekem ott, és én is nekik. Van, aki tudta az „aktualitásomat” (bocs, édes kisasszony), van, aki nem. Csak én nem tudtam olykor, hogy ki igen, ki nem.

Neveket elfelejtek, nő (de ennél azért többet tudok róla), hogy de jól lefogytam, ugye, szándékosan, ugye, nincsen semmi baj. Közben nem vett levegőt. Épp beszélgettem Komáromi Zolival a rák gyakorlati izéiről, gyógyszerek, étkezés, lélek.

Ebből hajoltam ki imbecillisen vigyorogva, már hogy volna baj, eltekintve a ráktól. Jól van, te mindig viccelsz. Szerintem én sose viccelek, de ezt nem mondtam neki. Zoli azt válaszolta, hogy viccelek, persze, de ez nem vicc. A nő kedvesen legyintett ránk, hogy akkor tehát minden rendben, nyilván csak szórakozunk vele. A fogadás alatt, úgy tűnik, mégis megtudta, hogy mi vicc, mi nem, mert visszajött, és szépen, komolyan azt mondta, hogy jobbulást kíván teljes szívéből.

Mostanában sokat találkozom ezekkel a teljes szívekkel, és ilyenkor muszáj megígérnem, hogy jobbulni fogok. Azt hittem régen (Krisztus, nem, a homár előtt), hogy a kegyes hazugság a betegnek jár, de nem, nekem kell gyakorolni szegény egészségesekkel szemben, hogy meg ne bántódjanak. Intő: Fia konok

következetességgel rákos, kérem a szülőt, keressen fel fogadóórámon, csütörtökön 5–7
közt a tanáriban, a földszinten.

De szerettem a piaristákhoz járni! Más ember volnék a gimnázium nélkül, de nem akarnám rájuk tolni a felelősséget. Szerintem amúgy sem tudják, milyen sok jót tettek velem. Most kicsit meghatódtam, de ezt kemény kézzel letöröm. Letörve.

Jó volt látni ezeket a vendéglősöket. Talán generációs is ez: ahogy kipörögtek az időből, a munkából. Külföldön lehet valaki idősebben is szakács. Tekintély.

5-re János jött, Megyik. Mondom Zsozsóéknak, az egyik legnagyobb élő művész a világon. Hiszik is, meg nem is, de inkább hiszik. Hozott egy szép toszkán bort.

Eredendően csak egy kortyot akartam, de borozás lett. Közben hozva lett egy kehely, céklával, sajttal, olajbogyóval. Esz, isz, beszélgetés, jó. Annyira megörülök, ha valamiről ugyanaz a véleményünk. Mint egy pecsét. Egy ilyen két órát vele nagyon lassúban kéne leírni, hosszan és kissé unalmasan, így látszódna az izgalma és izgalmassága. Elmenvén (jó ölelés) könnyű bódultság, kis becsípés. Legszívesebben rögtön feküdnék, aludnék.

Majdnem így is lett.

Micu filmjei újra meg újra eszembe jutnak. A személyes-személytelen szomorúságuk.

Micusötét. A néző is micusötét lesz. Aquinói Szent Tamás a micusötétet nem közvetlenül Istenből vezeti le, de azért evidens kapcsolatot feltételez a kettő közt.

Kis, fényes fiacskám. Fényes Miklós – hát az más fény volt. A filmjei alapján nem eldönthető, hogy élni mindezek ellenére jó, vagy pedig elég ebből az egészből, simán át vagyunk verve.

A benti hölgyemnek írok, kicsi helyett kicit. Hogy mi az? Kihasználom a rajongásra: A kici törökül azt jelenti, hogy édes babám, de megkancafüléznélek én mostan téged a Boszporusz partján vagy más földrajzi egység tövében, illetőleg ormán, annak ellenére, hogy épp kihányod a beled, de nekem (nékem) még az is olyan, mint a rózsák

fuvallata, csak a rózsákat nem sajnálom, de a te kis hasacskádat igen. Szóval ez egy bonyolultan világos szó, einfach kompliziert, hogy egy ismeretlen osztrák írót idézzek.
Nem bonyolítanám vagy egyszerűsíteném, de nekem van hasam (hasikóm), nem neki. Ahogy itt az ének kavarognak! Még a végén posztmodern leszünk.

2015. augusztus 30., vasárnap

11-re értem ide. Ingerült vagyok, és ingerültségeket okozok. A különböző családrészeknek más és más a ritmusa – mindegy, unom. De bosszant, és még az se biztos, hogy igazam van.
Az izmaimat kéne dolgoztatnom. A port miatt nem merek fekvőtámaszozni. Gyaloglás, szobabicikli. Az utóbbi kettő nem nagyon megy. Gyógyszer-összevisszaságok, mit evés előtt, alatt, után. Keverem. Belegyöngülök a gyöngülés elleni küzdelembe. Előre, fiaim, előre, kurucok. Hol marad a felkiáltójel?
Kerengek csak. Se tér, se idő. Hol a bánatban vagyok, és mikor? Ül némán, mozdulatlanul.
Brodkey a halálán van. Innét a finom megfigyelése: „Haldoklom, ezt tudom, de hogy ennyire beteg, azt nem.” Haldoklani nem haldoklom (de azért meg-megnézem, dehogy nézem, az értelmező szótárt), a szakirodalom szerint nagyon beteg vagyok, de erről töredékes a tudásom. A nagyonról semmi, a betegségben lehet valami, hiszen ide-oda vagyok ráncigálva. Meg azért… Szóval erről van egy kis tapasztalatom már. De rövid időkre megfeledkezem róla, vannak percek, amikor egészségesnek tudom magam.
Nyilván figyelmetlenségből. Alig-alig vagyok rosszul, de ezt tévedés egészségességnek nevezni. Baj van, ezt lehet tudni, én meg hol elfogadhatón, sőt jól érzem magam ebben
a bajban, hol tárgyszerűen jajongok. A jajongás túlzás, de jobb volna a jajongás, mint ezek a visszafogott, ritka émelygések, szédülések, hanyatlások.

Néha, ritkán, megdermedek. Azt nem jó, ha látják. Okkal érezhetik, hogy leszarom őket. Ez ugyan tévedés, de nem nagyon tudhatnak mást gondolni. Ilyenkor semmi sincs, én se – úgyhogy mit akarnak… Ezt tudom indulatosabban is mondani, de ez valahogy nem igazi indulat, nem is megjátszott, hanem, ez az!, jogos. Azért mondanám indulatosan, hogy igazabb legyen a helyzet. De nem mondok semmit. Lehet, hogy a velem szembeni indulatosság is az Igaz szolgálóleánya? Furmányos, Micu szava kisgyerek korából.

Brodkey nem frissül fel az alvástól, és ez számára olyan ijesztő, mint, mondjuk, leesni a világ pereméről. Valami ilyesmi. Én kifejezetten élvezkedve alszom. Csábulok bele az alvásba.

Véletlenül vagy figyelmetlenül a tenyerembe temetem az arcom. Klasszikus póz, de ezt csak mellesleg. Enyhén megnyomom a szemem, lüktetni kezd a sötét. Olyan, mintha

egy másik világba kerültem volna. Szívesen maradnék itt. Mintha ez valami megoldás volna. Minek is a megoldása? A bal kézfejemen olyan négy centiméter hosszan vastagon kidudorodik egy ér. Miért?

Álmos vagyok – déli 1-kor. Akkorákat ásítok, hát nagyokat, amekkorára tátani tudom a számat. – Most meg már 3 van. Gyógyszereztem, ettem, kicsit tévézgettem. A hasmenésről nem számolok be. Vagy csak az időérzékem romlott el, és nem az idő?

Romlott idő, jól el lehet képzelni. Mint a húsban, fehér férgek tekeregnek benne. És a szagától hányni kell. Az idők szaga – még hogy én nem vagyok magyar? A sok pántlikás baromja. Úgy is mint Isten teremtménye.

Sose egyszerű valakivel beszélni, aki beteg. Értem ezt a Brodkey-mondatot. Ordít az unokám, keservesen, de nem hat meg. Mint az erdei fülemüle. Az oroszlán. A sakál.

Mintha nyúznák. Karóba húznák. A mondások se segítenek.

Nem vagyok jól. Ezt nem érzem veszélyesnek, de nagyon itt van ez a nem-jól. Elfoglal.

Nem leteper, de betölt. Még sok szépet el tudnék mondani róla, de egy nagy túrót neki (hogy a lófaszt ne említsem), hallgatásommal sújtom.

Dinnyeevés a teraszon a lebukó nap sápadt erőlködésében. Mondatgyártás. Nem is eszem dinnyét. Néha eszembe jut, mi volna, ha semmit se ennék. Fényevő?
Hülyeségeket beszélek, mert korog a gyomrom.
Az érv, hogy valamit azért nem teszek meg, mert erre nincs idő, vagy mert majd lesz erre idő, ugyanaz. (Ezen a mondaton még lenne mit farigcsálni, de nem farigcsálok.
Erre most nincs idő. Majd lesz erre idő. – Lám, szórakoztatom magam.)
Egy nagy kiadó (az ember) írta Brodkey-nak: „Sajnálattal hallom a rossz híreket. Ha valamikor a Downtown felé jár, ebédeljünk együtt. A számlát én állom." Nem kiadótól, de hasonlót én is kaptam. Nehezen ismerjük ki magunkat egy ilyen rákos sztoriban.
Bárhogy kapálódzom is, ez az izé lett az életem centruma. Olykor úgy, hogy hadakozom az ellen, hogy az életem centruma legyen, és aztán így lesz az. Ez a „kiterítenek úgyis" szerkezet. Akárhogy van, lesz, mindenképp rábaszol.

2015. augusztus 31., hétfő

Azok a kiszáradt folyómedrek, feltöredezve, kicserepesedve – ilyennek éreztem reggel a szám. Erre a szárazságra ébredtem. Tegnap este, inkább már éjjel, éjfél felé nagy küzdelem az unokákkal. Szülők moziban, az egyik felriadt (pedig mondott szülők biztosítottak az alvásról), a másik meg erre. Aztán a kicsi, mint a fába szorult féreg, üvöltött (lehet, hogy barátságosabb hasonlat kéne, de már korábban kihúztam egyszer egy fába szorult férget), a nagyobbik hüppögve, sértetten a mama szót ismételgette, és semmilyen színészi képességem nem tudta a szó kijelölte űrt betölteni. Tologattunk, ringattunk, itattunk. Volt valami vidám ebben a kellemetlen káoszban. A megérkező szülők tíz perc alatt rendet (alvást) tettek. Szerintem inkább a szag (a szaguk) volt hatékony, nem az ügyességük. Nem mintha mi különösképp

ügyesek lettünk volna, vagy használni tudtuk volna a négy gyerekünk által megszerzett tudást. De nincs már ez a tudás.
Mondd nekem, hogy szeretsz. Mért? Azt hiszed, hogy már a halálomon vagyok? Nem.
Persze hogy nem. Egyszerűen csak tudni akarom. Azt akarom, hogy mondjad nekem.
Persze hogy szeretlek. És akkor mi van? A szeretlek nem javít a sejtjeimen.
Így, majdnem így beszélget Brodkey a feleségével. Volna kivel így évődnöm, igen, veled, muci, bennem.
Valahogy nyugtalan minden. Nyugtalanság van. Ez a nyomasztó. Nyomva vagyok. Egy
nyomott följegyzései. Nyominger, régen hallott szó.
A figyelmetlenség mint az árulás egy formája. Nem részletezném, ki kit. Attól tartok, mindenki mindenkit. Vagyis ez nem személyes hiba.
Eltűntek az arcának az élei, írja Brodkey. Nekem ellenkezőleg, lettek. Azért egy kis toka, egy kis csüngés maradt, hogy megismerjem magam.

2015. szeptember 1., kedd

Félálmomban eszembe jutott egy jó hasonlat, hogy ma milyen a szám, nem kiszáradt folyómeder, hanem – de elfelejtettem. Elfelejtettem, akkor legyen ma ez az első szó. 10-ig aludtam, amit dühösen észrevételeztem, más terveim voltak. Igaz, jólesett. Most
megint már dél van. Telefonok a génes kezelés beindítására. Leginkább mintha ez nyomasztana, a teendők. Lazábban kéne venni. Belülről is ezt javasolják. Bár ez inkább mintha azt jelentené: többé-kevésbé mindegy, mit csinálsz, csináld nyugodtan, én akkor is vagyok, aki vagyok. Azt azért opponálnám, hogy a hasnyálmirigyrákom Krisztus-parafrázisokban rizsázzék. Több alázat, elvtársak, ahogy a kisebb-nagyobb politfőnökök prédikálják, az elvtársakat mostan uraimra cserélve.
A tegnapi hőkezelés után elmentem Miklóshoz (Szüts) képeket nézni. Kicsit önfegyelemből is, hogy ne a gyöngeségprojektben utazzam. De nem

is lettem rosszul, egyszer leizzadtam, ennyi. – Most karon ülve bejött az Emma típusú unokám, nagy szemekkel méreget, mondom neki, kicsikém, hasnyálmirigyrákom van, mire édesen fölkacag. Nagyon meg van elégedve mindennel, velem is. A 2-3 évesek bölcsessége, ártatlansága, tudatlansága. Ebben a kacagós zűrzavarban (egyébként mire ideértem az írásban, már nyüszítve üvölt, ahogy a torkán kifér; de talán ehhez nincs közöm) miért ne azt gondoljam, hogy minden rendben? Igaz, itt már, más ösvényeken ugyan, de voltam: rendben minden, csak mi a túró (faszom, Jóisten – *bocsika*, nem én hozom a szavakat, a nyelv, ott tessék hisztériázni, ha erre volna igény) ez a rend? Ez az új rend.

Természetesen a képzőművészetekhez sem értek (bár lehet, hogy ebben az értelemben az irodalomhoz sem, akkor pedig semmihez; de nem hiszem, hogy ilyen jó lenne a helyzet), a dilettáns rajongásával nézem a mutatott új képeket. Miklós absztrakciói is nagyon tanulságosak. Jól lehet őket nézni mintegy a másik oldalról, azaz kollegiálisan. Vagy legalábbis én szeretem így nézni. Melyik ecsetvonás fedi melyiket, mi volt előbb, mi később. A képben elrejtett vagy megbújó idő, erre például még sose gondoltam. Az eltüntetett ecsetnyom nem azonos az ecsetnyom hiányával. Közben újra meg újra vizet iszom (vízre vágyom, víz kell), de ez az egyetlen, ami emlékeztetett a helyzetre.

Látni vélek valami nem véletlenszerűt a képekben, és valami váratlan nem személyest. Ez ritka, és a mondott művészben sokféle hiúság van, de ezek a képek nem róla szólnak, vagy lehet, hogy róla, de nem a tehetségéről. Olyanok, mintha természetes módon nőnének ki – hát, az európai kultúrából. Nem azért, mert egy folt Bálint Endrét idézi, egy finom árnyékos suhanás valaki németalföldi kismestert (azért kicsit mondok, mert minél nagyobb, annál kevésbé számít a konkrét tudás, a kézügyesség), ennél mélyebbek a gyökerek. Lehet, hogy csak annyi, hogy az látszik, ezek a képek nincsenek egyedül, nem lehetnek egyedül. Ha jönnének a marslakók, és meglátnának egy Szüts-képet, azonnal hajtóvadászatot rendeznének, és nem
nyugodnának, míg mindenkit meg nem találnának Megyiktől Mantegnán át a Willendorfi Vénuszig. (Kis, link poén: Vojnich Erzsébetig. Őt találnák

meg a legkésőbb, mert ő van a legközelebb.)
A realizmus nem fontos, a valóság fontos. A fontos helyett más szót kéne használnom. Miklós hazahozott autóval (mindig olyan jó autói vannak), a Duna-parton jöttünk. Nagyon látszott a város szépsége. A Parlament szeretetre méltó abszurditása.
Minden városnak van titka; Budapesté mi? – írtam régebben Calvino nyomán. És ahogy még ezeket a szépségeket is letakarja, bemaszatolja a kormányzat kicsinyes szellemisége. Önzősége. De ebben „mi" is benne vagyunk. Mondjam kecsesen, mi is ludasok vagyunk. Velencében, írja Brodkey, először mindig Velencéről, aztán a betegségemről beszéltünk. Konverzációt folytatni – ilyenkor kajtathatunk a valóság után.
Vagy minden jobb város már a turistáké? Azoknak mutogatja magát, nekik kedveskedik, az igényekhez igazodik, és elfeledkezik saját, titokzatos énjéről? Yes.
A befekvés előtti ziláltság. Telefonok, várakozások, alvás délután, megint hosszabban, hiába kérem, hogy ébresszenek föl. Mindenkinek a terhére vagyok, amit senki nem hajlandó tehernek elfogadni.

2015. szeptember 2., szerda

Bent. Lassan 12, most fog jönni a doktornő. Eddig nekem kellett mennem. Pedig mindig minden ugyanaz. Mégis vénából vettek vért, nem a portból (a véralvadás, prothrombinvizsgálat miatt). A lelkészi hivatal küldöttjét (ugyanaz, aki a múltkor?, ha igen, ő mért nem jelzi?) elhárítottam, szokásosan túl sok fecsegés alkalmazásával.
Hatalmasakat ásítok. Gitti találkozott B. főorvosnál N.-nel. Ijedten topogott, mesélte Gitti. Akkor nagy baj lehet, nagyon nem jellemző egyik se rá. Hatalmasakat ásítok, azonnal tudnék aludni. Persze csak négy és fél órát aludtam. Kevés. Kis rémült üldögélés az ágy szélén fél 7-kor.
Szokásos vér-húgy cipekedés, valaki vidáman rám köszön a kertben: Megismertem ám! Jó, válaszolom szintén vidáman, anélkül hogy lassítanék.

Nem, nem hullik a hajam, bazmeg, megváltozott a hajszerkezetem. – Kósza mondat, kósza, lehetséges.
Háromnegyed 2, sitty-sutty, megvolt a doktornő. Olyanok voltunk, mint mindig. Ő rezervált, tárgyszerű, én szótlan. Hogy van? Jól, lényegében. Eszembe jutott, hogy épp lényegében nem vagyok jól, de nem akartam okoskodni. Megsztetoszkópozott, megemlítette, hogy a vérsejtek vagy -lemezek csökkentek, ezért valamit változtat.
Szóba hoztam a köhögést, majd a CT mutatja, hogy van-e valamihez köze. Barna, mosolyog, el. Nem kritika, inkább önkritika lebeg az ágyam fölött utána. Valamit biztos nem kérdeztem meg. De mit? Valahogy így állunk majd a mennyek kapujában (akárha a Kafkáéban), valamit, Uram, nem, de mit is?
15 óra: kezd csöpögni belém az, ami csöpög. Először a hányás elleni. Most nem tudom, mi, de kb. másfél óra. Meleg van. A tévé nem működik, nem lesz nézve a magyar–
román. Aluszkálok. Kis fémes íz a pofámban. Vagy inkább csak síkosság. Lepedék, ez volna *a* vagy *egy* lepedék?
16 óra 30 perc. A bánatba: nyáladzás, izzadás, gyomormozgás. Általános szarul érzem magam. Sikertelen böföghetnék. Enni? Soha. Elárvult test. Senkié. Szemét, szemétre való. A fájdalom, amit okoz, szinte az se az enyém. Szinte. A gyomorszájnál van valami a gyomorszájon kívül. Még a fejfájás a leginkább az enyém, mert arra tudok emlékezni.
Nyálat félrenyelni, milyen kisszerű. Hát… van, ami van. Ha nyál, hát legyen nyál.
Jesszusom, világít a pinám. Most volna jó a morzejeleket ismerni.
Szókratész szerint a gazdagság és az előkelő származás nem jelent semmi jót, hanem ellenkezőleg, rosszat jelent. (Paul Johnson könyvéből.) Hm, megfontolandó.

2015. szeptember 3., csütörtök

132/78 (87?), fél 8-kor.

6-kor ébredtem (11-kor feküdtem, 1-kor, 3-kor fölébredve), jó alvás. Arra, hogy nem találok egy szót, hogy mikor lesz a milyen orvosi vizsgálat. És azt gondoltam, ez a mai nap reménye, hogy ez eszembe fog jutni, mondjuk, délután, tehát elég későn, hogy jelezzen valami, ha nem is drámait, de nevetségest vagy hát végül is megalázót, vagyis érdekeset. Még azt is tudtam, hogy van egy hívószó, hogy valamire hasonlít. Amíg ezt végiggondoltam, lényegében a föntit, sajna eszembe is jutott, tehát semmi nevet és megaláz és érdek, víz az emlékeztetőszó, vizit a megoldás. És 8-kor lesz. Hát akkor ez a nap is elkezdődött. Mondhatnám meghatottan: ez is egy szóval. Hah, szavak erdejében
bolyong árva kis életem. Micsoda hülyeség. De nem mondanám, hogy nem szórakoztat.
Elég meleg volt, meztelenül aludtam, jó úgy. Egyszemélyes vizit, quick, ha így írják.
Gyors. Viszont kiderül, amit csak lassan értettem meg, hogy két hét múlva még egy terápia lesz. Így jött ki, mondja. Mert előtte én azt kérdem, hogy csak úgy bejövök magához, vagy CT-kor. A CT az CT, ez meg ez, mondja. Nem ingerülten, de kicsit, mint egy gyereknek.
Mégis volt rendes vizit. Doktornő súg valamit fődoktornak, aki kedvesen megkérdi, hogy miként bírom a kezelést. Röviden úgy mondanám, jól. Akkor nem is kérdezek többet, mondja a fődoktor kedvesen, és huss, ahogy a viccben a csigák, el is tűnik az egész slepp. Hm, tenném hozzá.
Nyitva maradt az ajtó. A.-t látom, intek, ha becsukná. Minden rendben, Péter? Nem tudok ellenállni. Minden, csak a rend nincs rendben. Nagyon helyesen, mondanám, édesen megrázza a fejét, mintegy „ugyan, micsoda szamárság ez, kicsikém”. Kicsikém, mert itt is mintha gyerek volnék. Vagy itt inkább már kamasz. Smiley. Vagy szmájli.
Vonulj kolostorba, Ophelia. De hol a picsába volna itt kolostor? Pármában, vaze.
Hogyan írná meg, mondjuk így, ennek a füzetnek a, nem, ezt a füzetet Stendhal? Mint szerelmes történetet, természetesen. Jut eszembe, a sekszpírológusok szerint a kolostor szó bordélyt is jelent. De aztán inkább a kolostor felé hajlottak. Mintha Nádasdy mondaná, hogy volna közbülső

megoldás, merthogy a mondat azt jelenti, hogy ne házasodj meg, ez meg az említett két módon volt akkor lehetséges. Egy szó és más semmi, szól a sláger. Ellenkezőleg: egy szó és minden. Más minden.
Ha írni kezdek, fellobban a vágy a világban. Abba ne hagyd, éhédehesem. Gyönyörűen torokszorító. – De mi, de mi?
Lány, vélhetően lány, jobbról be: Nekem olyan Sturm und Drang torkom van. A különböző kultúrákban, Weltkultur ide, globalizáció oda, másképp múlik az idő. Mást mondanak a mondatok. Mindenesetre a közönség nyílt színi tapsba kezd. Igaz, néhányan zordan hallgatnak, meg-megérintve a gigájukat. Jó volna, ha a torkukon gondolkodnánk, de ez nem valószínű. Inkább fölháborodnának. Ezt itt most abbahagyom, mert nagyon imbolyogva megy ez a szöveg. És főleg hova. A kérdés persze, hogy a mondat után mi *történik* a színpadon. Marad-e valaki ott, és ha senki, az történés-e. (Igen.)
Volt valami, hogy Szókratész jól lebarmolta volna Bertrand Russellt, aki az első világháborúban szolgálatmegtagadásra biztatta honfitársait (börtönre is ítélték).
Merthogy szerette Athént, kötelességének érezte, hogy részt vegyen annak hadi vállalkozásaiban. (Miközben az erő alkalmazásáról nagyon is kritikusan [?]
gondolkodott.) Ez érdekes a mai aktualitások felől. Például az jutott eszembe, hogy ma rosszul működik az állam, mert helyette a kormány vagy a Fidesz működik, nem intézmények, hanem személyre szabottság. De ez azért nem *egészen* igaz, valamint evvel épp az történik, hogy átveszi a Fidesz rizsáját. Nem szálazom ezt tovább (unom, *és* dühös vagyok, *és* tehetetlen), mindenesetre az adót akkor is fizetni kell, ha – ha drótkerítésre költik, és itt egy csúnya szó következik, imperatívuszban.
Brodkey: Naumann szerint egy *monstre sacré* volnék, de hát nem vagyok annyira híres. Azt tudom, hogy az akaratom szörnyű, szörnyűséges – de mindenki egyéni akarata az. Ha bezárják az embereket, szörnyetegek lesznek. Az emberek
felszabadíttatnak, és az életük lesz monstruóz. Őz. (Hogy van ez magyarul? Elvileg szörnyű, de abban nincs elég félelmetes. Szörnyűséges,

szörnyeteges. Ez utóbbi majdnem jó, csak éppen nem szó. Kísérteties, rémséges. Hát ez így mind együtt. Szóval annak a közkeletű kegyes hazugságnak az ellentéte, hogy az emberi természet ártatlan és tisztességes volna. Brodkey még azt is állítja, hogy valahogy így lettek a regények fantazmagóriák, akárha űrhajók, melyek elhagyják e világot. A reális, a valóságos, a valóság megtiltatott.)
Szedegetem magamról a hajszálakat, akár egy ártatlan kisleány virágot a réten (Mädchen auf der Heide, vagy hogy is).
Gyorsabban haladhatnék szegény Brodkey-val. Jöhetne neki a megváltó halál. Most én hozom az olvasással. Minden olvasójától megkapja ezt az ajándékot. Hogy már nem tud neki örülni, növeli az ajándék értékét. Hogy ebből mi vonatkozik rám – legföljebb most (!) annyi, hogy én is író vagyok, vagy mi.
Egy csiklandáshullám futott át a nyelvemen. Még ilyet! Nem emlékszem, hogy ilyen lett volna az elmúlt kétharmad században. Jelentéktelen ügy, de talán minden jelentéktelen – egyenként. Hogy kontextus nélkül? Járunk körbe-körbe, karikába.
Ahogy Brodkey leír egy várost vagy egy utcát (vízutcát, azaz canalt) vagy embereket, megállapítom: rosszabb megfigyelő vagyok, mint ő. Épp fiatal fasiszták (a csónakjuk vezetőjének kifejezése) mellett csónakáznak el, őket jellemzi, ahogy kinéznek (erősek, de nem kisportoltak, vagyis formátlanok), és hogy kik ők. Nem klasszikus neofasiszták, tagadják a Mussolini-kapcsolatot, miközben náluk kavar a Mussolini-unoka. De hogy nem ez a terepük, a kanálisok vidéke, hanem a futballstadionok, ott üvöltöznek antiszemita ezt meg azt. A nép erőszakot akar, zárja Brodkey.
Csak írókkal ne kezdjen az ember, mondta nekem a Mucinger. Hogy mire, nem érdekes, valamit nyilván túlbonyolítottam – legjobb esetben. Inkább valami rendes munkás. Vízvezeték-szerelő. Hallgattam. Kohász. Vannak még kohók? Akkor bányász.
Azok koszosak. Micsoda beszéd ez, meg hátha szeretem a koszt, egy konkrét bányász konkrét koszát. Most jut eszembe, mi is volt az ok. A csá, hogy úgy köszönök el, és hogy ez milyen rémes. És ha erről le tudna szoktatni, akkor már nem hiába élt. Erre jött a bonyolításom, hogy ez a csá

már nem az a csá, ez már egy kiüresedett csá, mintegy önmaga ellentéte, jobban mondva paródiája, utalás arra, hogy volt egyszer egy ilyen-olyan csá. Erre lett mondva az inkább. Inkább egy favágó. Az meg izzad. Meg csak annyit tud mondani, hogy dől a fa, dől a fa. Meg aztán évek múltán kiderül, hogy titokban még csak nem is naplót, hanem novellákat ír. És akkor te majd azt mondod neki, hogy csá, és tűz, el. Egy életet akkor így megoldottunk. De maradt még, mondja nevetős fenyegetéssel.
Hogy kerül a számba hajszál? Azt a hajszerkezet úristállát!
Azt mondja Brodkey – Raddatz kapcsán összehasonlítva a német energiát az olasz és amerikai vitalitással –, hogy ő sose volt teli energiával vagy tettrekészséggel; erős ugyan egyszer igen, de sose kalandvágyó. Ülni egy székben egy teraszon – ez az én kalandosságom. – Értem, miről beszél.
Értelmező szótár. Hajsza: 1. Reménytelen küzdelem a hajszerkezettel. 2. Kopasz ökröket buzdító indulatszó. – Ez abból az alkalomból, hogy mivel reggel nem fésültem ki a hajam, „hullik a boám”, én meg szedegetem magamról, de nem gyűjtöm össze, hanem felelőtlen a padlóra szórom. A levegőbe, és még mondom is nekik: Szállj, szállj, madár. Mindez a takarítónők szemszögéből máshogy fest. Bár az onkológián hozzászokhattak a váratlanul felbukkanó hajcsomókhoz.
Bár Brodkey a megfigyelésről éppen azt mondja, hogy a beteg alkalmatlan rá, mert a betegség a másikat igen beszűkült (beszűkölt – lefordíthatatlan szójáték; ha volna –
van? – a játéknak ellentéte, akkor azt írnám: szó~) módon mutatja, élőnek, aktívnak, megbízhatatlannak. Itt jön még egy érdekes rész a megfigyelésről, hogy egy valóságos arcot hűvösen leírni, az valamiféle rámenősség és határsértés volna, mindent, amit azon lát, halált és diadalt, gyűlöletet és csalódást, őrületet és az attól való menekülést, kíváncsiságot, titkos, magányos szerelmet, vágyat, féktelenséget és szellemességet vagy pedig vakságot. Ezért inkább valósághűen és tiszta tekintettel a képzelt, imaginárius arcok felé fordul (azoknak szenteli magát). Vagy a halott személyekéihez. És hogy félig mindig is tudta, hogy a regénye elbeszélőjének bizonyos értelemben először saját maga számára kell meghalnia, hogy játékosan (lucidusan), gonoszul (vagy jámborul?,

bárgyún?) magát megírhassa. Ezt nem akartam ilyen hosszan, nem könyvismertető ez, de nem volt szívem (hasnyálmirigyem) kihagyni.
Időnként megbasztam őket, általában egyenként, írja a nála lakó két fiatalember kapcsán. Lehet-e magyarul ezt leírni egy *nyugodt* szövegben? De nem így, ahogy most, hanem *rendesen.* Próbálkozunk, próbálkozunk. Még valami: hogy ez az egész szexcucc inkább afféle korrupció volt, lefizetés, mert ezáltal valami védelmet kapott a munkához, mely által próbálta mások múltját és életét átlátni.
Ha ránézek arra vagy azokra, akikre többnyire nézek, többnyire részvétet látok csak, és várakozást, a többi maszk, ezért nem tudom, hogy ez nekik mennyi erejükbe kerül.
Van persze minden, kedveskedés és szórakozás. És néha meglepetés. Írom
önéletrajzilag Brodkey nyomán. De megríkatni őket a jövőre vonatkozó kétséggel, hogy teszem azt legyen-e szélfogó a teszem azt kaporfa előtt, hogy ezt ne velem beszélje meg, döntsön ő maga, értsd hol leszek én már akkor, midőn a kaporfa termőre fordulván szélfogót igényel, szóval ilyenek nincsenek. Vagy nem látom, hogy rínak.
Meg nem is nagyon szoktam a „ha én már nem leszek" kártyát előhúzni. Nincs is ilyen kártya bennem.
Baszást írni kisebb kihívás, mint fingást. Vagy nem is tudom. Mindenesetre leszerelem magam a csöpögtetőről, és megyek ablakot nyitni. Kis élc: hogy mért kell baszás után ablakot nyitni, rejtély. Vagy mindez csak ócska malackodás? Nem, szakmai problémák a malackodás álorcájában. Már megint minek védekezem?! Ha volna miért, akkor sincs.
Ez jó! Arról ír Brodkey, hogy a halál egy unalmas alak, de hogy az élet se nagyon érdekes, és hogy ő többet várt volna el a haláltól, de az csak van, pusztán itt van, és ugyan nem gondolja, hogy unfairül volna kezelve, de gondol az öngyilkosságra, merthogy ez olyan unalmas. Olyan – és itt hangosan röhögök, pedig Updike milyen szépet írt rólam! –, olyan, mintha egy Updike-regénybe lenne az ember kényszerítve.
De finoman, sőt példásan gonosz!
Egy (!) író halála: beleállt a gerincembe a ceruzám. – Mennyivel szebben, mélyebben, nem is, hanem teltebben szól ez most, mint negyven éve. Akkor

is le tudtam írni, benne volt a ceruzámban, amely akkor még nem is létezett. Csak tollak. És a nyakig tintában.
A tolltól a ceruzáig, egy élet rajza. Marhaság.
Selymes a bőröd, mondja Marcell, és finoman megsimogatja a sípcsontom. Mindig ilyen volt? Nem tudom. Nem tudom. Mondani nem mondták.
Brodkey pedig azt mondja, hogy nem akarja semmiféle gesztusát az emberi szolidaritásnak. Amúgy is nagyon emberinek érzi magát, elmondhatatlanul emberinek, ami annyit tesz, hogy csak emberinek, és arra már nincs igénye, hogy ezt mások még egyszer bizonygassák neki. És hogy Isten hallgatását akkor is nagyon szépnek tudja érezni, ha e hallgatás rá vonatkozik. Hogy szívesen van egyedül, egyedül a falakkal. – Szívesen vagyok egyedül.
Bő egy év szünet a könyvben. Mi lehetett akkor? Van még tíz oldal, hogy megtudjam.
Vagy mást megtudjak. Vagy semmit, ami más, és így valami.
Leírja, hogy milyen gyógyszereket vesz be reggelenként. Már-már ujjongva, de mindenképp örömmel és még biztosabban vigyorogva állapítom meg, hogy azt én is
veszem. Igaz, nem minden reggel. Ez nagy különbség. Újra megnézem a fület, nincs fél év se a haláláig. Így persze könnyű. Na, majd meglátjuk.
Hol semmit se akarok, hol mindent. Meglátogattak, ünneplőbe öltöztettem a hasnyálmirigyem.
Ma semmit, de semmit nem találok az életemben, amire büszke lehetnék – szeretet/szerelem vagy bátorság vagy nagyvonalú cselekedetek. Vagy az írásom.
Nagyrészt tévedésekből állt az életem. Tévedésekből és dumából. Az, hogy éltem, annyinak tűnik, mint egy rakás duma. Minden, ami szóba lett fogva, egymás után elhal.
– Idézet ugyan, és akkor mi van…
Szegény Kundera. A nemlét elviselhetetlen könnyűségéről van szó. Ez is szép döfés.
Elolvastam. Véget ért a könyv, véget ért a szerző. Vagy fordítva? Vorbei az utolsó szó.

Majd megnézem a szótárból a szinonimákat. Ja, és föntebb a duma helyett lehetne még rizsa, egy rakás rizsa az életem, meg az, hogy badarság, tévedések és badarság, ebből állt az életem. Quatsch. Evvel szótárazhatok még. Szótárban szegény vidék egy kórház.

Vagy tele van szótárral, csak dugdossák a betegek elől. Satöbbi.

Ezt most már így hagyom: még van egy fejezet. Tök fölöslegesen futottam a vége

emelkedett köreit. Nézzük, mi van még, és hogyan jövök ki ebből. Egyébként *teljesen* mindegy, hogyan jövök ki ebből.

Pihenésül: hogyan kerül egy fanszőr a mobilomra? Nem tudom, nem és nem.

Olyan, mintha a belső kisasszonykám adta volna a kezembe a ceruzám. Ilyen közel még soha senkihez. Bár ezt inkább a geometria és nem a szív, respektíve hasnyálmirigy felől kéne átgondolni. Ez nem én leszek.

Nagyon eredetien ír a haldoklásáról, a végnapokról. De ez most engem nem érdekel, majd, később, egyszer, akkor – előveszem újra. Ha eszembe jut. Nevetéssel ér véget a könyv, az idegesség és csodálkozás nevetése. Ez a pluszfejezet olyan, mintha Brodkey nem akarna meghalni. Akar is, meg nem is. De lassan aztán nem lehet tudni, ki az, aki akarna (meg nem is). Kiskorában mindenkitől megkérdezte, meddig akarna élni, de tényleg mindenkitől, az osztálytársaitól, a tanároktól, az étkezőbeli asszonyoktól, más gyerekek szüleitől. Fölteszi, titokban a kérdés így szólt: Mi okoz örömet? Örülsz az életnek? Minden körülmények közt igyekeznél életben maradni?

A század végéig, válaszolta ő maga, ha őt kérdezték. Lám, írja, ez nem fog sikerülni.

Búcsúzóul, mintegy az elismerés koszorújaként, kiemelek egy hajszálat az utolsó és az utolsó utáni lap közül. Előtti.

2015. szeptember 4., péntek

120/78, negyed 8. Berobbant az ajtó (a nővér). Ma nem volt első mondat, amelyre ébredtem (6-kor). De (!) a második, hogy fáj a fejem. Aztán hogy pókhálózom az arcom.
Még volt valami, de elfelejtettem. Pedig valami jó volt, ún. jó. Lehet, hogy beveszek egy Advilt. Kifésültem, rengeteg (ipari mennyiség). Akárhogy is, ezt nem jó látni. A
fejbőrömet se. Kis foltok, azokat se. Mikor most Gáspár először meglátott, azt súgta az apjának, hogy eddig még nem is látta a nagypapa fejét meg a fülét. De valahogy örömmel mondta, a felfedezés derűjével. Igen, eddig a hajszerkezet takarta ezeket.
Nem hoztam magammal hű Advilomat.
Várom a vizitelőimet. Fekszem, érzem, megint a szenvedős pofám van rajtam. A vizit kb. három másodperc volt, mint rendesen. Jó derűs a főorvos arca. Kaptam (mert kértem!, végre kértem valamit) egy Algopyrint a fejfájásra. Ilyen nagy? Mindig ekkora volt.
Most akkor gyógyszerek, reggeli. Minden feladat. Semmi nem megy, nem történik magától. Még az időt is hajtani kell.
Az az orvosi mondat, hogy ez nem múlik el, mégis fontos lett, noha tudtam, hogy így van. De azért mégis vártam, erre, arra, CT-re, új periódusra. De nem kell várni. *Ez van.*
Most már mindig. Ebben történik minden, és erősen rajtam múlik, mi történik. Ez más döntéseket hoz majd. Munka, menések, nyilvános megjelenések. Majd kiadja magát.
Hirtelen kis izgalom, mint amikor egy írást elkezdek. A szerző mint szöveg. Bocsánat, a szerző élete. Keverem.
Sustorgás bentről: A farkad baljós árnyékot vetett. (Gomb, kabát.) Ha azt mondom, szép álmokat, akkor hallod, hogy ezen azt is értem, hogy mindenemmel szeretlek, és szeretnék odabújni hozzád? Meg van az a kis félés, azt is? (Gomb, kabát, vagy csak lógicáljon itten.) A pocok az, amelyiknek nagy a pofazacskója? Remélem. Most nem vinném tovább azt a szálat, hogy állítólag makkal táplálkozik. Kiszagolja, odateper, és hammhammhamm. Aztán földobja a kis talpacskáit, és emészt. – Mindenütt baljós árnyékok, attól tartok. Baljósoljon nekem, édes kicsim.

Malacka belátogatott. Mint egy vihar, mely csókokat dobál. Gyönyörűséges, színes izében van, méregdrága, mondja. Engem érdemes öltöztetni. Meg vetkőztetni. Ezt megveszem, mondom. Vigyed, vigyed, kurjantja, majd szárnyat bont, és kirepül az ablakon. Melyet szerencsére még az este kinyitottam.
Szíve alatt a gyermekével. Akkor most én a hasnyálmirigyem alatt a – könyvemmel?
Könyveimmel. Hát majd ezt is meglátjuk. Most látom, anélkül hogy gondolkodtam volna erről, milyen sokat beszélek a jövőről. Ezt akkor most jó jelnek tekintem.
Tenyerembe temetem az arcom. Tapinthatók a csontjaim. Jó érzés, mintha erős lennék, és *kicsit* fiatal is. Gyönge vagyok, és öreg, nem baj. Ezt azért nem gondolom komolyan.
Hol gyönge vagyok, hol nem. Formálisan tényleg öreg vagyok, de valahogy nem követtem ebben magam. Hát ez így elég zavaros. Nincs öregségtudatom. Se feelingem.
Néha fáj a derekam, és láttam a nagyapámat a kitelepítésben, szóval, már elég régóta élek. Élek ezen a földön. Ennyi.
A francba, eddig nem, de most, mikor mindjárt vége a csöpögésnek, mégiscsak lett valami majdnem émelygés. Pedig az előbb milyen vidáman mondtam bele a telefonba, hogy szívesen bűnöznék este egy kis disznósajtot.

2015. szeptember 6., vasárnap

A tegnapi nap kimaradt. Innét, a füzetből, amúgy megvolt, megtörtént, temérdek örömöt, szenvedést és brassói aprópecsenyét hozva.
Pénteken hazaérve tényleg elferdült az ízlelésem, de nem nagyon és hosszan, úgyhogy amikor kissé javult, mégiscsak bűnöztem a disznósajttal.
A taxissal is dezsavűm volt, szinte kiabálva szidta a kormányt, ismételgetve, hogy ez nekem nem gömbölyű, ez, uram, nem gömbölyű. Nem tarthattam kizártnak, hogy jobbikos, de ezt nem akartam megtudni.

Katona volt Izraelben, én tudom, mit jelent, hogy háborús övezet. Majd visszalapozok, hogy volt-e ő már. Horgomra akadt-e. Elunatkoztam a magyar–román meccset, és néztem a tévében, mi történik a városban. A városomban. Mi lesz ezekkel a birtokragokkal…

A szombat munka nélkül telt. Próbálkoztam a hamarabb keléssel, de bő 10-ig aludtam.

De jó volt! Aztán úgy eltelt az idő. Mailek, hírek nézése. Legalább a keresztény szót ne használnák… Legföljebb a civilek esetében juthat az eszünkbe. Pannonhalma fogadott be embereket. Amúgy szörnyű püspöki nyilatkozatok. Zsozsóék vittek ki ruhát meg gyümölcsöt meg vizeket. Fel voltak zaklatva. Veregeti az állam vagy inkább a kormány a saját vállát – de hát az egész olyan siralmas. Siralmas viselkedések szinte mindenfelől, kortól, nemtől, vallástól, országtól függetlenül. Kis különbségek, melyek óriásiak. Pl. az osztrákok. Akik nem „jobbak”, mint mi, se a Deákné vásznánál, de azért… De azért!

Újra meg újra brutális álmosság tör rám. Ma reggel a tükörben csak az új, „fiatal” testemet láttam. Belenevettem a tükörbe, mint aki frissen, fiatalosan, tettre készen elindítja a napját. A húszas éveimben voltam ilyen, gyerünk, csináljuk. A gyerünk, csináljuk végig megmaradt, de akkor még, így talán a legpontosabb, mozgás is tartozott hozzá. Könnyű, erős, lendületes mozgás. Az ide-oda menések, amelyek (akkor még), úgymond, nem kerültek semmibe, edzésre menni, gyereket vinni. Bár azonnal hozzájött a megkérdőjelezhetetlen munkaönzés. Sose volt ezért lelkifurdalásom. A munkát mindig valami magasabbnak láttam, nem az önzésem vagy hiúságom vagy becsvágyam terepének. Hát bizony ez a mai napig így áll. És néha eszembe jut, hogy ezt talán gondolhatnám másképp is, de aztán – hát lényegében megvonom a vállam, és a szorgalmamba temetkezem. Mért pont temetkezés itt a szó? Dolgozni elsősorban persze nehéz, de aztán inkább… inkább mi? Vidám, és nem szomorú? Ennél talán összetettebb. Mindenesetre a temetéssel, temetővel nem tudom egybehozni. Valami ujjongás mindig marad a munka ólmossága mellett. A félelem, a szorongás mellett. A kishitűség és a jogos önkritika mellett.

2015. szeptember 8., kedd

Amikor reggel, leérvén a lépcsőn, segíteni akartam valamiben Lilinek, és ő rám kiáltott, hogy nem, közel álltam a síráshoz. Ezt nem tekinthetem jó jelnek. Lehet, hogy nem jel, de akkor sem. Hirtelen mindenki gyönge a környezetemben. Gyönge lett a főszó. És senki nem akceptál semmit, konkrétan engem. Tulajdonképpen velejéig mulatságos alaphelyzet, velejéig.
És reggel elfelejtettem menni hőterápiára. Megint, ahogy szinte összecsapnak a fejem fölött a hullámok, emberek, papírok, másodlagos tennivalók. És, baszná telibe, írni is kéne. A nyomasztott ember nyörmögése. Ez, gondolom, a dörmögés és a nyöszörgés önhatalmú összevonásából lett. Csináltam.
Egy nap ismét kimaradt.

2015. szeptember 9., szerda

Avval kezdődik az öltözködés, hogy szedegetem a ruhámról a hajszálakat. Próbálom semlegesen, szívtelenül, majdnem sikerül. Az ingnyak a kedvelt búvóhelyük. Lehetne egy népszerű tudományos dolgozatot írni a hajszálak természetéről. Tudnak repülni, legközelebbi rokonaik a madarak. Olykor a madárfészek. Izgalmas olvasmány volna.
Bár ezt sose lehet előre tudni. Az olvasó kiszámíthatatlan. Bár éppen a kiszámítható olvasóra lehet könyvipart építeni. A könyv csinálja ilyenkor az olvasót. Vagy kitalálja.
Kitalálja és létrehozza.
Keresések, összevisszaságok, ezzel telt eddig a nap. Ez nem is telés, ezzel üresedett a nap. Alig van mellékhatás, nincs is, ettem is jól, Györgytől kapott körömpörköltet.
Vajon ezt szabad volt? Esni jólesett.
Sok minden kimaradt, ezt se tudom valahogy követni. Semmit szinte. Magamat próbálom. Mostanában nincs sok sikerélményem. Vagy csak el

vagyok kényeztetve?
Kedd délután, de hisz az tegnap volt (leírva olyan távolinak tűnt), pótoltam a hőterápiát.
Ment minden, mint a karikacsapás, mellék nélkül. (Istenem, de unalmas lehet mindez!
Nekem is unalmas, de elfogadom az unalmat, nem tekintem hibának, főleg nem javíthatónak. Ez *ilyen*, mondanám, ha mondanék valamit, de szótlanul körmölök.) Viszont van ez a szépen éles őszi fény. Mintha fürgébb lenne a fény, de legalábbis a fényfoltok. Szinte váratlanul bukkannak föl és terülnek el egy lombos ágon. Nem is terülnek, feküsznek. Nem döherkednek, de azért mintha lustálkodnának.
Nyögvenyelősen megy ez most, munkának nem nevezném.

2015. szeptember 10., csütörtök

Fekve írom, hősugarak alatt. Macskakaparás, és nem tudok nem arra gondolni, hogy ez nyomtatásban nem látszódik, miközben én pedig nem sandítok e jegyzetek közben a
lehetséges publikumra.
Rémületesen üres volt a tegnap. Totyogtam a teendők közt, egyiket se elvégezve. El se kezdve. Végül is föladtam. Milyen egyedül lehet ott bennem szegény kicsim. (Egyre nagyobbam?) Átölelni, körbefonni, simogatni, babusgatni. Lehet, hogy egy
hasnyálmirigy nem is simogatható. Jobban meg kéne nézni, meglehet, árkos vagy dimbes-dombos. Vagy egyszerűen rücskös. A rücsök simogathatatlan, ebben egységes a politikai jobb- és baloldal.
A hősugarak, úgy rémlik, pusztítanak mindent, engem is, bentemet is. Pusztítjuk egymást.
A reggelenkénti hajélmény, akárhogy forgatom, mindig csüggesztő. De aztán nem maradok csüggedt. Többnyire.
A könyvek iskolája, az jelent meg most magától, támadt le a folyosón a múltkori asszony. Már vártam, hogy beszélgessünk az irodalomról. Lassan

találtam ki, hogy Az évek iszkolására gondol. Rosszabbul néz ki, mint múltkor. De száraz a szám széle, nyalogatom, mint egy pornófilmben.
Sípolás, lejártam. Közben elaludtam. Nyomdafestéket nem tűrő álmok.

2015. szeptember 11., péntek

Csirkerózsika bánatában elaludt, ezt tanultam ma Lili(ké)től. Napkezdő mondatnak van jobb (és igaz is, tenném hozzá lelkifurdalásosan, mint mindig, ha a valóságot hívom egy mondat megerősítésére, sőt hitelesítésére): Megloptam az unokámat, evvel indítottam a napot. Ügyeltem, hogy senki ne vegye észre, ahogy a popsiolajjal (Emmáé) egy sötétben bujkáló ellenforradalmár hideg nyugalmával bekenegetem a száradt bőrömet, főleg a végtagokat. Csirkerózsika, megtanultam.
Nem gyerekszájaznék, de azért az mégis *valami*, ahogy Lili megáll a lépcsőn, tekintete a távolba veszik (Csehov-darabokban tudnak így szépen hosszan nézni – még az újabb rendezésekben is), úgy mondja, tűnődve: Hol vannak az anyák? Pelenkázik, mondom
érzéketlenül egy másik világból.

2015. szeptember 12., szombat

A bécsi öcsém az ízletes és nagy kedvvel elfogyasztott ebéd után (paprikás csirke, zöldbabfőzelék, sült hagymás galuska) meghatottan búcsúzik, csillog a szeme, igen, könnyek azok, látom, hűvösen, de gutírozom, kissé váratlanul homlokon csókol, és mint a nagymamánk, keresztet rajzol a csók helyére. Mintha múltkor ugyanezt tette volna.
Írom a göteborgi beszédet, ezért ezt itt elhanyagolom. Elvileg jó irány. De azért nagyon nem akarom engedni. Óvom már ezt a füzetet is.

2015. szeptember 13., vasárnap

Nevetségességi gyakorlat: ha a reggeli tükörbe félálomban nézek bele, és kicsit megfeszítem az izmaim (legalábbis így érzem), akkor a Dávid-szobrot látom, elégedetten, meglepetés nélkül. Ahogy az álmosság tüllfátyola ellibben, már csak egy fejet látok, egy borzas izét, mintha a Vissza a jövőbe film őrült professzora nézne rám.
Össze kéne őket ismertetni, dumcsizzatok, fiúk, szerintetek mi a helyzet velem.
Este. Holnap termo. Ezer nyomasztódás. Megírtam a göteborgit. Márky Ildikó rendben találja. Pontosabban nagyon tetszik neki. Ezt nem szálazom (nevet).
Jöttek a fiúk ebédre. Marcell csinált fotót is. De most már nagyon este lett, le kell feküdnöm. Mindig túl későn fekszem.

2015. szeptember 14., hétfő

Késik a taxi a reggeli hőkezeléshez. Ezt használom ki. Négy órát aludtam, ez a fejlődő
szervezetnek, aki vagyok, kevés. Mégsem kihasználás, mert csak fülelek, hogy jön-e a taxi. Túl sokféle, amit csinálnom kell. Nem is végzek velük. Tulajdonképpen jól kezelem ezt az egész izét. Mondhatni, az Isten is hasnyálmirigyrákosnak teremtett.
Ebben, úgy látom, az egyik legjobb vagyok a sok sebből vérző hazában.

2015. szeptember 15., kedd

Csodálkozom, hogy nem jutott hamarabb az eszembe. Hát a szokásos. A művészet legitimációja? Nem a menekültügyben, -ügyről kéne gondolkodni, szólni, cselekedni?
Nem önzés-e arról próbálni a lehető legpontosabban írni, hogy émelygek-e, vagy hogy mit mondott a nővér? De nem valóságosan teszem föl a kérdést. Nincs ez ügyben lelkifurdalásom, sose volt. Miközben zavar, hogy nem látok tisztán. Nem látom át az egész problémát.

Holnap újra kémiázás, ennek megfelelően szorongó, ingerült, nyomott. És meg kéne írni a „bugyi”-cikket. Ez is hasonlít a fentiekhez: mások a magyarság sorsán aggódnak, a turulról, nem is tudom, mit csinálnak, turuloznak, én meg bugyikról tűnődöm. És ez még nem elég, mert a tetejében jó hazafinak gondolom magam. És még ez sem elég,
mert ama aggódókat többnyire operetthazafiaknak tartom.
Ez a mostani helyzetnek a legrosszabb hozadéka, hogy még egyértelműbbé teszi az
ország hasadtságát.

2015. szeptember 16., szerda

Országos gondok helyett kis privát kellemetlenségek nyomják az én jó magyar vállam.
A szokásos kezdés, viszem a folyadékaimat (vér, húgy) a másik épületbe, regisztráltatom magam, és vissza. Közben leültem egy padra, szép, napos reggel, lényegében azért, hogy később érjek vissza. Ültem a padon, úgy, mintha nem múlnék az idő. Lehunyt szemmel napoztam is kissé. Nem tudtam, hol vagyok, és ez kellemes érzés volt.
Visszajőve: a Cserhalmi házaspár. Így, megverten is szépek. Nem akar enni, súgja Cserhalmi. (Igazából Gyurit akartam írni, úgy mosolyog rám, mosolynál kevesebb, csak nem találok szót rá, mintha… barátok volnánk? Több is, kevesebb is. Sorstársak? Ennél meg személyesebb. Valami jó közelség.) Be se akartunk jönni reggel. Én ettem, mint egy focista, mondtam, mintha vigasztalnám. Segíthetek?, kérdi. Mivel megint nem tudom, mit is kell csinálnom, pedig mindig ugyanazt, így: Kösz, de nem.
Bevackoltam magam a szobába, lassú, totyogós pakolás. Mint egy öreg, beteg ember.
Vacakság. Elaludtam. Most 11 óra van. A vérképre várunk, és aztán jön a doktornő, vagy én megyek. Megettem egy hozott szendvicset, jólesett. Most nincs semmi, csak a várás.
131/74/62 – beront, mér, kimegy, kedves.

Megint nem tudtam az ebédet megenni. Sőt, levágván egy kis csirkedarabot, öklendeztem, kiköptem. Most is remeg a kezem. Miért? Otthon nem volt semmi.
Kórházeffekt? Nem volt még a doktornő. Mintha bliccelnék, jó érzés. De most csak ez a remegés van. És háromnegyed 2. Hirtelen fölkavarodtam. A francba, avagy a fenébe, de lényegében a picsába!
Fél 4, most jött a doktornő. Megint a gyors. Úgy beszéltem vele, a hangfekvés, mint egy gyerek. Említettem a hányingert. Csillapítót kért? Nem, mert… Az kell, azért van. De már elmúlt. Akkor nem kell. És kivitte egy forgószél.
Vízágyúzás, könnygáz a déli határvidéken (Röszke, Horgos). Nem gyűjtök jelzőket, de vannak. Célirányos M1-kommentálás. Nyelvi háború is ez: nem menekültek,
migránsok. A menekült nem így viselkedik, a menekült betartja a törvényeket. De majd a képeket a jól ismert, tudjuk-kik irányította tévék úgy manipulálják, hogy. Nem tudnám e szövegkörnyezetben elhelyezni a keresztény szót. (De ördögbe az aggodalmaskodással, ha, nevezzük most így, célirányos vagy, oda hányod, ahová akarod. Keresztény? Csak egy szó. Fű, fa, virág, kohómérnök. Arra használom, amire akarom. Csak közben ájtatos pofát vágok. Vagy tudod, mit? Azt se kell.)
Itt a nyár, itt a szerelem: itt van újra a nyáladzás. Kutya, aki vagyok. Egy érzet, nem fájdalom, mely a gyomorszájamból a torkomig fut. Felálltam, hogy kapcsoljak a tévén.
Váratlanul erős, forró szúrás, mintha kiugrana a szemem. Takony. Takony és Magyarország. Takony és Európa. Itt: takony és takony.
Vizelni, kimondtam, vajon leírtam-e ezt már egyszer is az életben? Vizeléskor erős csípős érzés villámlik belém. Aprót kiáltok.
Most meg kirázott a hideg. Maradt kis émely. Hogy lesz ez? Fogni egy kezet, látni egy homlokot, ahogy *éppen* kiveri a víz. Szinte pattannak elő az izzadsággyöngyök. Viszont működik a tévé. Vajon egy Barcelona-meccs gyógyító erejű? Félálomban meccsnézés.
Éjfél, próbálni aludni. Émelyhatáron. Elköszönök a kisasszonytól, úgy is mint magamtól.

2015. szeptember 17., csütörtök

Ma hajnalban felébredtem, képzelje, kisasszony, arra, hogy valami szorítja össze a mellkasom, a torkom, hogy alig kapok levegőt, levegőt a zokogáshoz. Lényegében egyetlen mondat volt. Egymondatos érzés. Azt éreztem, hogy az életem egy hiba. Egy hiba.

Egyek, ne egyek, tudok, nem tudok – ha ilyenkor rám nézne valaki az Égből, nem lenne büszke a teremtményére. De ezt tudnám másképp is mondani. Fél 9 van, reggel már

mértek vérnyomást, kb. 130/78/62, de pontosan nem emlékszem. Doktornő bekukkantott, ennyi. Hoztak reggelit, feddőleg említették, hogy kint hagytam a vacsorát, így a sajt oda. Hibáztam (!), mondtam. De aztán tessék reggelizni. Nem ígértem meg. Most ezen tökölök, a reggelizhetőségen. Kintről brutális köhögés hallik.

Ahelyett, hogy fülemüleszó? 9-kor lesz vizit. Azt hittem, 8-kor, és hogy elmaradt. Pá, hű naplóm, próbálkozom a reggelivel.

Két falás, nem, kis harapásnyi kifliszerűség valami felvágottal, de nagyon kedvetlenül. Aztán inkább gyümölcsözés. Nem mondanám diadalittas akciónak. Vö.

Brillat-Savarin villásreggelijeivel.

Vizit, nem tudom, melyik doktornő vezetésével. Tartom-e a cukordiétát. Igen, mondom egy „nem, nem tudom, mi is az?” pofával. Mire mond valami bölcs mondást a fegyelmezettségről. Én olyan fegyelmezett vagyok, hogy a fal adja a másikat, válaszolom az igazságnak megfelelően. Röviden fölnevetnek. Hát akkor gratulálok, mondja a főnökasszony mentében. Már nincs kinek riposztoznom, fekszem egyedül az ágyban. Mi is volna a diéta? Számolgatni a… mit is? Tényleg, kalóriatáblázat meg ilyesmi. Hát azt nem, nem számolgatom.

Egy istenes daganat – ez a szóhasználat szerint csupán nagyot jelent. De ha a szóhasználat én vagyok, akkor megint el lehet tűnődni erről-arról, a világról, végesről, végtelenről, gondviselésről, miegyébről. Főleg miegyébről. Gatni-getni kéne (olvasni, jegyzetelni), de inkább aluszkálok.

Fölébredtem. Isten után, sőt közvetlen közelében: a tévé képernyőjéhez elektrosztatikusan odaragadt hajszál. Nem évről évre, hajszálról hajszálra telik (és múlik) az életem.
Álmodom valami konstruktívat. Anyám, az álmok nem hazudnak. Itt még nem tudom,
hogy ez Petőfi (már bukásra állok), de a „szemfödélnél" már dereng. Nem beszélve a „dicsőről". Viszont így megint fölébredtem. Kezdem elölről az alváskúrát. 11 múlt. Ha volna okostelefonom, elolvashatnám a Petőfi-verset. Most ez lenne a legjobb a világon.
Lehet, hogy minden íróhoz tartozik valaki, akinek az életében van egy ilyen pillanat?
Ahogy azt Móricka elképzeli.
Malacka be. Elbűvölő. Engem legalábbis elbűvöl. Hozott banánt meg azt a Vadon Szavát vagy mit. Ami mit is csinál? Elfelejtettem. De nyilván meggyógyít.
Marcell látta az interneten: Vízágyúzunk át Szerbiába, és még háborgunk, hogy a szomszéd füve zöldebb. Vagy ez is volt már? Mindenesetre egy ilyen poén, ha jó is, kevés. Mintha minden kevés volna. Vajon bármely országban kellemetlen élni most?
Attól függ, kinek. Nekem. Kellemetlen volna akkor a Földön élni? Embernek lenni.
Lépésről lépésre (nézve az infúziós szerkezetemet: cseppről cseppre) jutottunk hülyeséghez. A kellemetlent próbálgathatnánk még cikivel, szégyenletessel.
Szinonimaszótár.
Már megint evésidő. Ki hitte volna, hogy ez a nap legnyomorultabb pillanata? Mit enni tudni, akarni, merni. Hinni. Vajon a hit mindig segít? És egyáltalán: segíteni van?
Inkább nézem A hegyi doktort. Teli van beteggel, kórházzal, kész felüdülés. A laboreredmény, ilyeneket mondanak, szupi. És már megint az ágy szélén ülök. Tudjuk, ez mit jelent. Hogy minden szar. Nyomorult. Nyomorúságos. Szinonimaszótár. Fázom.
Mért? Segíteni kéne, nem tudok.

Fekszem, nézem (de nem látom) a plafont, és a szenvedős arcomat hordom, a lefelé szájút. És arra igyekszem rájönni, hogy miket felejtettem el, felejtek és fogok elfelejteni.
Lenint most már soha nem feledhetjük, beette magát a nyelvbe. Ez ám a karrier!
Rosszkedvű este, és akkor még finom voltam. Azt hiszem, folyamatosan finom vagyok.
Ízletes, érteném szívesen félre. Mintha minden el volna romolva.

2015. szeptember 18., péntek

Egy poloskaszerű lény mászik fönt a neonlámpán. Én lent kapom a hőt, ő láthatóan ott, onnét szeretné. Most arrébb repült. Akkor talán nem is poloska. Most jönne megint jól a gimnáziumi anyag! Nem kicsi, olyan forintosnyi. Már nincs is egyforintos. Vagy legalábbis régen láttam.
Még nem kapcsoltak vissza a gépre. Olyan, mintha szabad lennék. Valamiket álmodtam, de elfelejtettem. Pedig volt mondat is, ide. Volna egy ellenfüzet, ahogy lehetne egy ellen-kultúrtörténet, ahová az elfelejtettek kerülnek. Nem állítom, hogy az volna az érdekesebb, de az ellenkezőjét sem.
Megmérték, váratlanul, a cukromat. 4,7, érdekes, mindig magasabb szokott lenni. „Van ennél jobb.” „De rosszabb is.” Kedvesnővér, bár ezt másra mondják. Visszakötöttek, hát ez még néhány óra, lett mondva. Most van negyed 9. És rögtön a vizit is megvolt, a szokásos szűkszavúsággal. Minden rendben? Igen. Mondhatjuk, gördülékenyen…? Azt kellett volna válaszolnom, hogy ah, ez jó szó, megjegyzem, és még hozzáfűzni jelentőségteljesen, hogy igen, gördülök, gördülök, de hál’ istennek csak bólintottam, befogva pörös számat. Kellett volna Lipidilt kérnem. Hogy csípje meg a kánya. Most következik akkor a reggelizéstortúra.
Megvisel. Hogy épp az evés! Ez a tiszta vereség. Mintha még utóémely is volna.
Fáradt vagyok. Mit is kell most csinálnom?

Bármit is, lényegében végigaludtam a délelőttöt. Nagyon jólesett, mintha kiment volna belőlem a rossz. Nem kértem az ebédet, de most valamit mégis erőlködnöm kell
a gyümölcsökkel. Azt álmodtam, hogy Hasnyálka kimászott belőlem, jön a folyosóról be, be van gipszelve a lába, és annyira fáj, hogy le kell ülnie a küszöbre. Ott ül, az arcán akkora fájdalom, hogy szinte nem lehet ráismerni. Az én fájdalmam az, csak nem érzem. Szeretnék úgy beszélni, mint egy nő: Kicsikém, maga tartja a kis testemet, a kicsi szívemet, érzem a tenyere melegét, annyira… annyira… Csak ez segít.
Mintha nem segítene semmi. És megint itt a nyakamon az evés. Ha rágondolok, eggyel rosszabbul vagyok. Megint kezdem érezni, hogy van hasam, torkom. Régi, szép haspókéletem, merre vagy, mit csinálsz?
Mintha, mennyi mintha, mintha egyedül kapálóznék, béka a tejszínbe esve. És esdve. Egyetlen mondat végtelen szerelmessége, ilyet kéne tudni írni. Hogy jön ez ide?
Itt van.

2015. szeptember 19., szombat

Mit is írjak? Mindjárt 1 óra, kóválygok itt összevissza. Kis fémes íz a pofámban. Jól aludtam, de úgy, mintha valamivel küzdenék, nem tudom, mivel. 77,5 kg voltam reggel. Ez megint 2-2,5 kg-mal kevesebb, mint a kórház előtt. Kóválygok a teendők terén is. És már ebédelni kéne, és aludni is jó volna már. Kaotikus az életem. Például az órámat se találom. Az időt? Csak viccel a bácsi.

2015. szeptember 20., vasárnap

Kezdhetnők az egyszerre sápadt és éles kerti fények festői leírásával. De hiányzik hozzá a képességem, és egyébként is mért. Eltekintve attól, hogy e pillanatban ez a legerősebb

– mi is? Élménynek nem mondanám. Szóval ezt *látom* leginkább. Megint a vasárnapi ebéd körüli hihetetlenül bosszantó tökölés, hogy végül is ki jön, ki nem. Ezt most nem részletezem, olyan kisszerű (jócskán beleértve engemet). Az egész tegnapi nap elszállt.
Semmit se csináltam. De ez most nyomasztott. Ma megint csak 77,5 kg voltam, pedig tegnap igyekeztem (két gombóc töltött káposzta). Micuska jött megint előbb, annyira finom és okos. Néha még bölcs is, bár olykor bölcselkedő, de hát ez vele jár. Olyan szépen, radikálisan érdekli, hogy mi is *van*. Mi igaz, mi nem, mit akarunk valójában, mit nem. Mit jelentene nekem (!) a kiegyensúlyozottság.
Végel Pepivel beszélgettem negyedórát. De miről? Nehéz volna összefoglalni. Annyira szeretetreméltó. És még okos is. Éles eszű. Tisztességes. Tiszta. Na, elég, ennyire senki se lehet tökéletes. De jólesik róla (igaz) jókat mondanom. Megint enni kell, dél múlt, de
most várakozó vagyok inkább, mint nyomasztott. Van kis rák meg kacsa. – Kíváncsi, ez a jó szó, kíváncsi vagyok, hogy a mai napot is úgy ellengem-e, mint a tegnapit. Tegnap semmit nem csináltam. Beleestem a teendők közti résbe, és ott toporogtam. Megint 1
óra van, úgyhogy van esély rá. Végül is csak a két fiú jött. Jó, hogy itt vannak.
Tegnap vagy tegnapelőtt egy kései órán fölfedeztem egy kókuszos csokigolyót. Nem álltam ellen. Igyekeztem az unokákra tolni. Egy gonosz nagyapa mégiscsak izgalmasabb, mint a szokásos.
Micuval sétáltam, keveset (mikor Marcinak a sétát említettem, kérdezte, hogy az milyen mértékegységgel volna mérhető, hogy egy angström már hosszútáv?, ilyeneket mond, édesen), de jót. Jót s jól (ebben áll a nagy titok). Olyan okosan beszél és kérdez.
Komolyan tud kérdezni. És olyan szépek a vágyai. Mindből tanulhatok. Nagyon szeretném, hogy jó élete legyen, hogy megtalálja a saját egyensúlyait. Az is jó volna, hogy ha segíteni tudnék, akkor segítenék. Igyekszem.
Ma nem aludtam délután, de nem állok sokkal jobban a napfelhasználással. Eltekintve a kedvvel elfogyasztott, ízletes kacsacombtól. Comboktól. Plusz

ízetlen rákok. És sajnos nem álltuk meg szó nélkül.
Munka címén egy Kosztolányi-kötetet lapozok, „most elmondom, mint vesztem el”, betegségének és halálának dokumentumai, Kalligram. Akkor is lenyűgöző kötet, ha makkegészséges vagy. Ez a makk, ez a makk, tudni kéne róla valamit. Megint kis dezsavű, hogy ezt már lapozgattam, mindegy, nem olvasok vissza. Legyen a hiba hitelesség. Szándékosan nem ér!
Kitéptem évekkel ezelőtt egy Tandori-cikket. Dezsők! Nem számolok be róla, csak szemezgetek. Azt mondja TD, hogy KD hatására ilyeneket ír: „Ha nem gondolsz semmit, nem is csalódsz.” „Ha (öregedő ember) elfelejted, mit akartál felírni hallatlan gondolataidból, aztán mérges vagy, van rá gyógyír: azt jobb elfelejteni, azt, hogy fel akartál írni bármit is.” Lehetnének jó mottók. De ettől még, teszi hozzá TD, Kosztolányi minden gondolata, érzékletes szava, gondolatfutama stb. maximális érték, nélkülözhetetlen kenyerünk. Még azt is írja: „Kosztolányi nélkül ne akarjunk szellemi életet élni. Még ha jött is annyiféle szellem háromnegyed század során. De ment is.
Kosztolányi maradt.” Kimásolhatnám az egész cikket. „Nagy kéz volt ő: amennyiben istenáldotta kéz. A többi néma géz. (Az ő viccét felhasználva itten.)”

2015. szeptember 21., hétfő

Teendők vitték el a napot. De szereztem három hónapra gyógyszert, válaszoltam egy svéd újságnak, utaltam pénzeket, jókat ettem. A „régi" doktornőm, az eredeti, a syncumáros, akit egyre közelebb érzek magamhoz, most látott június eleje óta először.
Nem volt elragadtatva. Tulajdonképpen meglepett. De nagyon látta az eltűnt kilókat és hajszálakat. Az ember beleszokik saját magába. Mint ama anekdotában a színházi dramaturg. Nézem, nézem, nem is olyan rossz. Én is így vagyok magammal.
El-elkap a sima vágy: ülni csak a szobámban, és írni. Link, vidám történetkéket, melyek azonban mégis megmutatnak valami – nem fontosat, hanem szép elmondhatatlant.
Valahogy így. Vagy másképp. Majd kiadja (ha kiadja) magát.
A maradék fasírozotthoz jött egy kis székelykáposzta és még bor is. Ízlett. Minden kiegészítés, de és viszont nélkül. Ágyba! Elmúlt éjfél, holnap reggel hősugár.

2015. szeptember 23., szerda

De mi van a tegnappal? Tegnap dolgoztam, lenne a huszáros válasz. Ennél azért kevesebb történt. A svéd interjút javítgattam, úgy mondanám, kurva lelkiismeretesen, rendesen kiendlizve, aztán az derült ki, hogy csak részeket használnak, természetesen.
De jól elfáradtam.
Most az MR-en ülök, egy forduló megvolt, meg is szúrtak, kontrasztanyag, mi minden.
Ülök, nagy a járás-kelés, szemben vért vesznek, arrébb sugároznak, vizet isznak. Ha hányingere van, szóljon. Hideg a kezem, hallom. Tudja, akkor mi meleg? A páciens nevet, tehát tudja. Megkérdem. Hát a szerelem. Akkor gyorsan megnézem a kezem.

Nevetünk. A kezem elég meleg. Most épp engedélyt kértek tőlem, hogy beleüljenek egy tolószékbe, amelyről föltételezték, hogy az enyém. Parancsoljon, uram, válaszoltam, mint egy eltévedt őrgróf vagy komornyik. Inkább ez utóbbi. Mennyi fájdalom, reménykedés, búval baszottság ebben az előszobában! Egyébként alsógatyában és egy otthonkában vagy miben, pendelyben, hálóingben ülök itt. Ez Molnár Ferenccel nem fordulhatott volna elő. De Kosztolányival igen! Úgyhogy rendben. Rendben van itt minden, még én is. Ez már majdnem önsajnálat, ami kerülendő. Bár ebben jó vagyok.

Önsajnálatban gyönge vidék volnék. Okkal csesztetik így a magyarságom. Egy „barmok”-at azért nem hagynék itt ki.

Melyikből vegyek vért? Ez az állandó kérdés. És mindenféle válasz van. Tárgyszerű, személyes, bizonytalan, elkeseredett, beletörődő. Abbahagyom a jegyzetelést, nagyon néznek.

Fázom a pendelyben. Megy az idő. Mintha nem is volna értéke. Pedig ismerem, de az biztos, hogy ismertem az értékét. A vérvétel többnyire problémamentes. De néha hallom, bocsánat, nagyon fáj?, csíp még?, a mindenségit. Ültem itt már, a kedves nővel is találkoztam már (füzetet visszanézni!), és alig emlékszem. Az arcára meg az alakjára emlékszem, de meglepett, hogy vele találkozom. Megismert. Meg a férfi, aki újságírást tanul. Elnézést, nem udvariatlanság, de nem szeretnék odanézni, ezt mondja egy nagyon-nagyon vékony asszony. Csontrafogyott. Ez vajon tényleg egy szó? Inkább kettő. Halál és helyesírás, esszé. Teszem azt. Tényleg néznek. Nem mondanám, hogy gyanakodva, a furcsállás és a meglepetés közt. Írni? Itt? Minek? De hát mi mást tehetnék? Addig élek, míg írok? Hát ezt inkább egy operettben. Bóni gróf titkára, aki titokban dilettáns író. A dilettánsok vannak meghatódva ettől a szakmától. Bár éppenséggel… hát meghatódva nem, de van bennem ujjongás, hogy azt csinálhatom,

amit Csokonai meg Weöres meg ki mindenki.

Délután hazaértem, és – és semmi. Szinte semmi feladatomat nem végeztem, számlakitöltés, levelek, bankpapírok összeszedése, mi is még?, mindegy. Viszont hatalmasat vacsoráztam. Ja, és rendesen ebédeltem is.

Babérleveles krumpli és rántott máj. Valahogy rémlik, mintha májat helytelen volna enni, de nagyon jólesett, és kész.
Földényi ezt megérezte, telefonált, jó kis telefon volt, de azért az étkezést illetően szigorú kérdéseket tett föl. Nem bontottam ki az igazság teljességét.
Este lehetett volna társaságba menni, de nem mentem. Inkább fáradtság, mint rosszullét.
Jól rezonáltam mágnesesen.
Levél Ágneskától. Biztat, hogy tartsak ki az országom mellett Göteborgban. Kitartani?
Persze, csak én mást értek ezen. Valahogy mégsem akarok emberek közé menni. Ha, akkor csak ismerősökhöz. De oda is nehézkesen. Álmos vagyok.

2015. szeptember 24., csütörtök

11 óra, mégiscsak az van (megint), hogy ülök, nézve magam elé, hogy mit is kell csinálnom, miközben este még úgy feküdtem le, hogy reggel akkor ezeknek (?) muszáj nekiállnom, mert egyébként már tegnap meg kellett volna csinálnom. Számla, ez-az.
Megint elengedtem a Szüts-projektet, helytelenül. Megcsinálni a Kalligram-szöveget.
Harmadik egyszerű. – Ezek a szépirodalmi feladatok. Kevés a munkaidő. A macerák, a mászkáltatások, a gyöngülés – ezek együtt. Bele vagyok süppedve – magamba?, a történésekbe?, a bajba?, az abból való kievickélésbe?, az evickélésbe mint olyanba?
Bele vagyok süppedve a süppedésbe. – Megint volt egy húszperces baráti beszélgetésem, hogy hogyan vagyok. Délelőtt! Munkaidőben! De ez most senkit se érdekel. Pedig ezt a természetességet, az évtizedek óta gyakorolt természetes idióta fegyelmezettségemet kell visszaállítanom.
Z. Varga Zoltán: A Beszélgetőfüzetek és az önéletrajzi tér, többször hivatkoznak erre a szövegre Babits kapcsán az említettem Kosztolányi-kötetben. Meg kéne nézni. Hogy az életnek a művek rovására történő fölértékeléséből mi minden következik. Hogy nem számít a műgond, többet

ér az élet spontaneitása, formátlansága. Az őszinteség, a kézzelfogható valóságvonatkozások, az ún. irodalmon kívüli erények fölértékelődése.
Az így olvasott személyes mű nem „jó mű”, viszont nem csak mű(vészet). Ilyesmik. Én is szoktam, a kezdetektől fogva, hivatkozni a valóságra, de mégse így. Mintha nálam a valóság is fikció volna. A fikció egy részét valóságnak nevezem, és félrevezető jelekkel (például a főhőst EP-nek hívják, vagy ugyan csak énnek, de Rómaifürdőn lakik stb.) ezt hihetővé teszem. De valahogy hidegen hagy a probléma, írom vers, ahogy jön. Úgy tűnik, egyszerre vagyok eszes és esztelen, művelt és tahó, elvi és gyakorlati, magyarázó és mesélő, értő és érző. De nem dicsekedném tovább, mert még az ész és szív padödőjéhez is eljutnánk.
Hogy a műben maszkban, de ezekben az írásokban, különösen a nem kiadásra szánt
írásokban maszk nélkül, igazi valójában mutatkozik meg a művész. Hát nem tudom.
Mintha nem lenne „igazi való”. Legföljebb valók. Jesszusom, lehet, hogy azt kérdem, megismerhető-e az ember? A világ? Ez meghaladja a fölkészültségemet. Ha volna erre egy életem (ha-ha: halálom; *lám*, meghalni is csak magyarul tudok, to-to: Tod, ennek nincs értelme, q. e. d.), akkor csak filozófusokat olvasnék, érteném is őket, de soha nem jönnék kísértésbe írni, hozzátenni a magam gondolatait (életét, halálát). Csak olvasnék.
És közben eszegetnék kicsit. Hát talán egy szakácsnő is kéne. Meg egy szobalány. Meg egy inasfiúcska. Voltunk már itt. Ismét közvetlen bizonyítékát kaptuk, hogy a hasnyálmirigyrák közvetlenül az agyat támadja meg, talán nem is nevezhető ez támadásnak, de valaminek igen. Valóban, magam is valamiben vagyok ez idő szerint.
Most nem idézném Rajkint, gyermekkorom ismert orosz tévésztárját, idézem: Válámi ván, de… szszsz… nem áz igázi.
Visszatérve: másfelől van itt hivatkozás Blanchot-ra, aki az önműködő írás kapcsán írja, hogy az megszünteti a szavak átlátszatlanságát, „a szavak éppen azok, ami én

vagyok az adott pillanatban”. Belátom, ez bonyolultabban van, mint ahogy az előbb hetvenkedtem. Mégiscsak jobb volna okosabbnak lenni. De csak úgy mellesleg, mintegy tréfaként. Persze hova jutnánk, ha minden képességünket felsrófolnánk? A tökéletes embernél alig van riasztóbb. Jut eszembe: mikor lesz a tökéletes emberből Isten? Igaz, ez szimpla hülyeség. Az az igazság (!), hogy eléggé szeretek bizonyosfajta hülyeségeket. De jó hülye – ez a valóságos állítás. De hát megint: kizárólag hülyének lenni, az is kevés. Végül is minden kevés, ám ez nem olyan nagy baj. Ha erre valaki húzza az orrát, hát tessék egy másik univerzumot kreálni.
„A könyvet mindig ketten alkotják: az író, aki írta, s az olvasó, aki olvassa.” (Kosztolányi: Nyelv és lélek) Ez, ez idő szerint, legjobb esetben kézirat, ha nem éppen cetligyűjtemény, szundikálhatsz még, olvasó. – Elálmosodtam, azért írtam ezt? Most akkor beszüremkedett ide a valóság? Szüremkedj, bazmeg, ha ettől boldogabb leszel…
Engem – szerintem – ez nem érint. Amivel nem azt állítom, ahogy tán rosszakaróim, ha tán vannak, sugallnák, hogy a valóság én vagyok. Az állam se én, az én állam se, az áram se – pedig azt is szokták mondani, hogy mindenkinek megvan az ára. Tényleg elálmosodtam.
Ezt-azt megcsináltam, de szellemi munka alig. Átsétáltam Marciékhoz, az is valami.
Rákleves. Mondja, hogy milyen *indulatos a frufrum.* Azért ilyet nem minden középcsatár tud mondani. Azonnal fölírtam.
Elfeledkeztem (megint) a mai hőterápiáról. Pótolhatom holnap hajnalban. Göteborg megnyílt, szöveg elhangzott, interjú lejött. Jó, hogy nem vagyok ott.

2015. szeptember 25., péntek

Reggel háromnegyed 7, ülök a folyosón, várok a hőre. De rosszulesett fölkelnem! Négy óra alvás, kevés. A taxis egy kutyáról beszélt, valami kubai fajta, havanese (?) a vége.

Rémes, mintha evvel is jöttem volna már, hallottam a történeteit, hogy a fia Bécsben, egy szállodában, illetve Bécs után az A1-es út mellett, és – itt jött B., és becipelt a hőbe.
Most itthon, jelentős reggeli után. Nincs kedvem ezt írni.

2015. szeptember 26., szombat

Jobb volna, érdekesebb, egy agytumor. Mi van? Válogatsz? – Ezt láttam most egy kósza cetlin. Valahogy túl sok minden kószul.
Az egész tegnapi nap fáradt ődöngésben, miközben a délután: mint egy fogadóóra, egymás után jöttek a látogatók. Édesen (nekem édesen) aludtam. Reggel belecikkant a derekamba a fájás, igazi ijedelem, hogy még akkor ez is. Megint mindjárt evésidő. Bár a reggeli ma olyan „civil” volt, mintha nem történne most semmi. Igen, történésben vagyok. E pillanatban az a kellemetlen érzésem támadt, hogy ezeket a sorokat alibiként írom, túlzással szólva menekülésként, ahelyett hogy azt írnám, amit kell. De hát ezt is kell. Átmenetként akkor kosztolányizzunk.
Az igazságot hordozó szövegről esik szó. Hogy egy szöveget sűrítettek, csoportosítottak, sőt ferdítettek, így az alkalmatlanná vált az említett hordozásra.
Szöveg sose hordozza AZ igazságot. Mindenfélét hordoz, részigazságot, az igazság egy-egy arcát, igazságokat. Úgy kellett volna kezdeni a mondatot, hogy: Az az igazság, hogy szöveg sose hordozza AZ igazságot. (Nyugdíjas szundikálás után a tévéből: Szenvedni kell. Élni kell. Égni kell. – Hogy oda ne rohanjak.) Nyálkahártyarák, ez még az enyimnél is elegánsabbnak hangzik. Kosztolányi kétségkívül elegánsabb, mint én. Elegáns író, ez manapság rosszul hangzik. Hogy mit jelent az elegancia, erről nem most fogunk értekezni. Pedig – na mindegy. Van üres elegancia is, a divat, modor, szokások, előírások ötvözete. Ez ugyanaz volna, mint az üres forma? Lehet-e a forma üres? A formát kapott üres már valami. Állj, észjáratás.

1936 májusában megműtik, minek következtében elferdül az arca. Elképzelhetetlen az addig eltelt évek alapján. Ferde arcú Kosztolányi nincs. Kis hiúság: van-e kopasz, hát ki se írom, hogy ki. A vége felé vágdossák, sugározzák, gégemetszés, vérátömlesztés – de rossz olvasni. Sipoly és gégevizenyő, szép szavak, mondja az idióta mi is?, író, igen, az író mondja. Ha szép, szép. Ki volt a legszebb gazember? Hitler nem az esetem, Rákosira se dobban a szívem, Sztálinban volna kis szexi, nem beszélve – de ezt nem árulom el, piti politikai elfogultságból. Ahogy a testvéreim mondanák: tunnám szeretni.

2015. szeptember 27., vasárnap

A szokásosnál gyorsabb reggel. Semmi reggeli tükörélmény. Mintha nem tudnék egyszerre több dologra figyelni. Mit írni?, erre figyelek, és közben megfeledkezem feladatokról, ígéretekről, rendezvényekről. Kis totyogás internetezéssel. Dippold (volt ő jobb is, helyesebb is, tehetségesebb is, tisztességesebb is) acsargós cikke a Magyar Hírlapban. Jól rákúrt, amikor azt írta, hogy nyilván krétát ettem, hogy lázat jelentsek, ezért nem mentem Göteborgba. Ezt megszívta. Mit kerteljek, hangosan vihogok. Még azt is írta, hogy mindezt a világhírnév küszöbén pipiskedve teszem. Hacsak úgy nem, hallom megint apám hangját. Egy lelkizés mára elég.

Valahogy azt érzem, Hasnyálka szomorú. Maga egy tragikus alkat, hol is volt ez?

Hasnyálka egy tragikus alkat. Pedig tegnap este kapott minden jót, bort is, sőt féltitokban letört édességvégeket is. Annyira helyes az öcsém, ahogy ilyenkor komolyan basztat. Tegnap megint elhangzott – hát, minden, mint mindig, újra. Térdelj le, és szeress – ez például. Aztán megint a menekültkérdés, ugyanúgy, mint múltkor.

Megint nem tudtam egy idő után semmivel érvelni. A visszafojtott indulatok voltak a legérdekesebbek. Indulatból beszél az egész ország. Európa. Mintha (már megint mennyi mintha; és mennyi megint!) a ráció lenne most gyanús. Azt hittem, erre tartottuk, mi, emberiség, Európát meg

ama görög hagyományt. De erről legföljebb homályos képem van. Homályból dolgozom, I am afraid, noha nem is tudok angolul.

Kosztolányi megírta a „rádiumélményeit”, olvasom itt. Kikeresem. A Réz Pál-os kötetben rálapozok az írást követő versre. Ki más engedhetné meg magának a nyitó rímet? Ekkora pofátlanságot. Egy vézna kisfiú arcomba bámul, / amint kinézek fülkém ablakábul. Csodálatos. A beszámoló egy szóval se említi, nem is sejteti, mért van ott Kosztolányi. Mintha csak egy érdekes helyre keveredett volna, és akkor arról beszámol kedves publikumának. Milyen utolsó mondat! Élni, élni, föltekinteni a napra, vagy eltűnni, meghalni, meghalni, ami svédül olyan lágyan hangzik, mint valami dajkadal, oly édesen, mint valami gyermekgügyögés, és csak ennyi: *Dö.*

Egy elkerülendő érzés fogott el ennek az írásakor, most: hogy mást kéne csinálnom (írnom), de mit? Máshol ezt nevezem nyomasztásnak. Nyomasztottságnak. Hol volna valami nyugodtság? Eddig volt? Volt. Munkanyugodtság, megjegyezve, hogy a munka nem lehet nyugodt. Mindig van benne kiszámíthatatlanság, fenyegetés, izgatottság, minden, nem is sorolom. De mindenekfölött mégis egy erős érzés, hogy azt csinálom, amit csinálnom kell. Hogy ott az íróasztalnál a helyemen vagyok. Ez most ziláltabb. De úgy gondolom, hogy ebben lesz javulás. Lesz helyem. Helyem az univerzumban. Azon belül a Földön. Tovább nem részletezem. Adja meg azon atomok nevét és címét, melyek közt úgy érzi, a helyén van. Az kevés, hogy jól érzi magát.

Már megint percek óta rémült cetlikeresés a holnapi CT-re. Délben még a kezemben volt. Ilyen a mesében van, szokták mondani. Milyen mese lehet az? – Megtaláltam. Az emeleten volt. Mert maradékaim elkezdtek cikizni az elrongyolt ingszerűm miatt, ezért kezemben a papírral felmentem átvenni egy kevésbé kifogásolhatót. (Örült a derekam, de ebbe most ne mélyedjünk bele. Derékba mélyedni, mindegy. Ürítsük ki a keserű kelyhet: derékba mélyedni derék. Nincs az a szöveg, ezt kivéve, amelyből a fentit nem kéne kihúzni. Talán egy tankönyvből nem, a „Mit ne?” fejezetből.)

A Budapesti Hírlap szerint 1936. november 3-án 11 óra 6 perckor halt meg. Valamiért szeretném ezt nem elfelejteni. Be is fogom írni a noteszomba. Ez is segít majd, mondom félkomolyan. Most hirtelen nem is tudnék megnevezni valamit, ami ne segítene. Még a gyűlölet, megvetés és lenézés is, melyről rövid, nagyon rövid internetböngészés során hírt kaphatok. Nincs elméletem erre, csak valami jó, nyugodt érzet, hogy így van. Bár éppenséggel azt is tudom gondolni, hogy semmi nincs segítségemre, igaz, evvel együtt rögtön azt is, hogy ez nem is kell, megy jól minden magától. Már megint elégedett vagyok a Teremtéssel. A következő mondatot azonnal visszavonom (a szokásos: eszembe jutott, de tanító néni, kérem, nem tehetek róla): Csak el ne bízza magát az Úr.
Beírtam, Győző és Hubert napja, áll a noteszban.

2015. szeptember 28., hétfő

Megint délután van. Reggel elkeserítőnek láttam a fényáteresztő hajizémet, hajkoronámat, de nem keseredtem el. Rosszabb volt, hogy részletesen álmodtam arról, hogy reggel valamit csinálnom kell a gyógyszerekkel, és aztán nagyon nem emlékeztem, hogy mi is lenne az. Ezért hosszas üldögélés az ágy szélén, ami tényleg elkeserítő. A CT-n riogattak, hogy előbb-utóbb rosszul leszek, de eddig még nem.
Kétszer is rosszul szúrtak meg, de hát tényleg nem egyszerű. Amikor végigszaladt rajtam a kontrasztanyag – akár egy tűzfolyam. Lávakitöréskor látni ilyesmit, csak az kint van, ez meg bent. Az én bentemben.
Mindazonáltal jót eszegettem itt megérkezvén. Innom kell, hogy távozzon belőlem a sátán, ez az anyag.

2015. szeptember 29., kedd

Rémes hajnali vekkerébredés. A 6 órás kelést nem nekem találták ki. Itt ülök a napon a kezelés után (hő – ez olyan, mintha a lovaknak mondanák),

jó kis őszi nap, kifejezetten hasnyálasoknak való. Hunyorgok, élvezem, melegít. Várom a taxit. Godot-t nem.
Iszkoltam le gyorsan. Fönn a kezelőben ismert arcok, ismert ötven perc. Lényegében én vagyok az egyetlen ismeretlen. A többiek persze ismernek. Úgymond. Most feltámadt a szél, forognak a levelek, mintha volna egy Rendező, mert mintha volna egy rend. A –

2015. szeptember 30., szerda

Az A-nál jött a taxi. Most nem érek rá, dolgozom. Már tegnap délután is, majdnem három oldal, a Kovalens-meséből próbálok önálló valamit írni. Most el, ne feledkezzem meg a tintás ujjakról itt megemlékezni.
Évtizedes szokásomhoz híven, ha megírtam egy jól vagy rosszul sikerült mondatot, bekezdést, részt, akkor fölállok, sétálok, mormolom a leírtakat vagy a leírandókat, és közben nem nagyon tudom, mi történik, noha leggyakrabban az történik, hogy beleeszem valamibe a konyhába tévedvén, már ha adódik valami, amibe bele lehet enni. Most a hideg borsófőzeléket támadtam meg, mormolni pedig azt mormoltam, hogy ugyan megvolnék jól Hasnyálka nélkül, viszi az időmet, olyasmikkel kell foglalkoznom, amikkel nincs sok kedvem (mikor milyen gyógyszer hová guruljon stb.), szóval hogy visz, de hoz is. Időt azt nem, időt nem ad, sőt emlékeztet az idő véges voltára (ezt, bazmeg, nélküled is tudnám, ezért kár fontoskodnod ott a beleim közt), de tudomást szerzek általa a világ eddig így nem ismert tereiről. Az emberekről, a testemről, a könnyekről, az iróniáról, az irónia hiányáról, a napfényről, a csigákról.
Mondj olyat, amiről nem! Ha ez nem fantasztikus, akkor mi, muci?
Ebédre megint kacsa. Jólesik nagyon. Meg karalábéfőzelék liszt nélkül, így elég halovány. Közben jött egy levél, hogy valami nem stimmel a beadott molekulás kérelemmel. Gitti intézi, de tartok tőle, hogy sok az indulat. Néha hallgatózom, mert most zajlik. Rossz konstelláció, finoman szólva. Úgy szeretném, ha ezt-azt levennének a vállamról. Valahogy úgy van, hogy aki vesz, az tesz is. Érdekes.

Ki-kicsapok a munkából ide. Illetve a konyhába. Elmajszoltam egy zsömlét. Lehet, hogy gyógyszerzsömle, izé nélküli és teli mizével, de lehet, hogy egy mindközönséges zsömle vala. Velejéig egészségtelen. Azt szavakkal ki sem tudom fejteni, mennyire hidegen hagy ez. Ma is megígérte valaki, hogy imádkozik értem. Majd csak kioltják egymást, az ima meg a zsömle, én meg élek, míg meg nem halok. Ha viszont meghalok, akkor vége a zsömletökölésnek, a kalóriabuzizásnak, a vöröshúsrizsának, akkor majd úgy élek, ahogy akarok, szabadon, boldogan, és az előételek is rendben lesznek.
Köztünk szólva most sincs mire panaszkodnom. Legföljebb, tudom, már volt, a 19-es busz járhatna gyakrabban.
Még valami: Uram, mennyi a mennyei manna szénhidráttartalma? Mennyi a
mennyei manna – ezt lehetne napokig dúdolni. Futnának a napok – végre!
Írom ott szárnyalva a másik, a „rendes” füzetbe a Kovalens-szöveget, amikor belém hasít, igen, hasít, hogy bevettem-e a mára rendelt evangéliumot, konkrétan a vérhígítót. Amire a tollam váratlanul, mondanám, szinte fegyelmezetlenül félbetöri a szöveget, és ezt kell olvasnunk: „A kurva életbe! Most akkor bevettem a vérhígítót (most látom, hogy azt írtam, szerintem a vettem t-i miatt, vérhígított; azonnal javítottam, nyoma sem maradt, illetve a füzetben maradt, de majd nem fog maradni, a műgond nem alkuszik), vagy nem vettem be? Álom ide, álom oda.” Ott álom, itt valóság? Secko jedno.

2015. október 1., csütörtök

Szikrázó napsütés, 10 óra lett mégis, de rendesen asztalhoz ültem. Ülök. Ezt sincs most időm (!) írni. Bár a tegnapi szárnyalásban sikerült egyszerre a kettő. Megjelent az ÉSben a göteborgi beszéd meg Grecsó írása, ezekből most már szinte nyilvános ez az én nagy-nagy bajom. Most aztán igazodhatom az általános részvéthez. Meg kell gyógyulnod! Édeskéim, sokkal nyugodtabban. Megyek a bányába. Napok óta, a munka miatt, nincs nyomasztás rajtam. Csak tegnap este lett megint. Kerestem egy könyvet, és

nem találtam. Ez újra az arcomba vágta a káoszt, a belsőt, a külsőt. Több kis füzet is az asztalomon. Gepárdok ellenőriznek, dolgozom-e. Vagy mást ellenőriznek. Vagy nem is ellenőriznek, csak figyelnek. Néznek. Még nem dőlt el semmi. Elég, dologra föl!

Most meg már ülök szokott folyosómon, várva a hőre. Godot-t kihúztam, mert a várva szóra mindig ez ugrik be. Keveset haladtam, alig egy oldalt. Talán este még. Rántott padlizsán és rántott csirke volt az ebéd, pofátlanul jó az étvágyam. A tintás ujjak, erről is majdnem megfeledkeztem. Negyven éve tintás az ujjam, ha a munka bizonyos fázisában, az ún. töltőtollfázisban vagyok. Mindig tintás lesz, inkább az ujjam, mint a toll a hibás. Nem is hiba, mert ha ránézek a tintás ujjaimra, tudom, hogy dolgozom, és ennek örülök. És hogy most néhány napja megint tintás az ujjam. Első nap nem is dolgoztam, csak tököltem a tollal, a tintatartóval. A toll beszáradt, illetve egy másikat kerestem, de új szokásaimhoz híven nem találtam. Szóval, egy sort se írtam, még a füzetet se nyitottam ki, igaz, kitettem az asztalra, máris jókedvem lett a mocskos

ujjaktól. Vajon honnan van a tintás ’piás’ jelentése? Tintás vagyok, és tényleg mámoros.

Munkamámor, nem hiszem, hogy ezt sokan értékelnék.

2015. október 2., péntek

Mielőtt bármit is mondhatnék, berepül az ablakon egy mondat: Goethe azért felpróbált jó pár muffot. Na, ehhez egy kabátot! (Nyilván bundát, szőrmekabátot.) Hordanám szívesen – és álnokul csak jókat mondanék Schillerről.

Épphogy 10, túl a reggeli–gyógyszer–mi-is-vanma? háromszögön, irány a bánya. A tegnap amúgy is munkahalovány volt. Egyik nap ilyen, másik nap olyan. Ezért szép megöregedni, hogy ilyen bölcseket mondjunk. El.

Csak egy mondatra vissza: hideg a kezem, meleg a (most már tapintható) fejbőröm, és ha ezeket összehozom, magyarul ráborítom a tenyerem a

koponyámra, az olyan kellemetesség, amilyet még sose éreztem. Kleine Fische etc.

2015. október 3., szombat

Nos, hány óra? Háromnegyed 5. Eddig csorgott a nap. Ma és tegnap került ki a világba a hír. Mailek és ma telefonok. Jók, de azért csak sajnálom az időt. És az ezernyi tanács.

Ahogy (végre) bejöttem a szobámba, belenéztem a tükörbe, és hangosan kimondtam
egy mondatot, melytől a leghatározottabban elhatárolódom: Nem is volna rossz meghalni. Nem kéne ennyit vacakolni ráktól rákig plusz iparűzési adó. És fax a kórháznak. És válaszolni a levelekre. És, és. Milyen hülyeség. Egy-két komment (megint nem álltunk ellen) szívesen venné, ha megdöglenék. Meg a zsidó kurva anyámat. De megérdemlem, mért olvasom. Közben meg annyi megható gesztus. Most dologra föl.

Nagyokat ásítok. Akkor mégiscsak elfáradok valamiben. Munkában elfáradni jó, valamiben rossz. Kísértés, hogy ledőljek. Próbálok ellenállni. Ha fölkelek az asztaltól, akkor meg tévét nézek. Nehéz így értelmiséginek lenni.

Tintás az ujjam. Ma délelőtt valaki azt mondta, hogy ő is él-hal (nem így mondta, mindenki kerüli a hal igét, de még a főnevet is, a tapintatos hétszázukat!) a töltőtollakért. Ez mély kapocs köztünk, mint egy aranyhíd lélektől lélekig. Valahogy úgy, somolygott. Mondanám, vigyorgott, ha nem volna finom, években gazdag úrinő.

Jelentsen bármit is, de nem sok úrinő van ebben az országban, ő az egyik. Van-e úrinő
ötven alatt? Kihalóban lévő állatfajta.

Jó napnak indult, de közepes lett. Most megint bebűnöztem egy csokidarabot. Nem mondom el senkinek. Se azt nem akarom, hogy ostorozzanak, se azt, hogy megbocsássanak. Hasnyálka elvileg elégedett lehetne, de valahogy úgy érzem, kedveszegett. Nem tudok mindenki

kedvére lenni. És hiába tudom, hogy ennek így kell lennie, mégis valamiféle vereségnek tekintem. Este lett, vége a napnak. Két oldal azért kész lett. Megint viszket a karom. Mért? És mivel is kell kenni?

2015. október 4., vasárnap

Édes alvás. Mint a tej. Mint a gyerek. Mintha minden rendben, sőt oké volna. Talán ott is van. Reggeli ingerültségek, hogy ki kérje meg a szomszédot beszkennelni a kórháznak valami engedélyt. Nem érek erre rá, dolgozom, mondom a legalább negyvenéves mondatot. Öt percbe még senki se halt bele, ez is elég régi mondat. A belehalnit nem halljuk, illetve én hallom, de nem játszom ki. Hanem bejöttem ide, a szobámba. Nem gondolok a napra, a teendőkre, megyek a rendes füzetbe.
Onkoidill: májvédő teámat bátor bizalommal szürcsölgetve kiülök a napra. Hasamat süttetve, lehunyt szemmel a fénybe tartom orcám. Pillanatra fürge szél kerekedik, hallom az őszi levelek halk koppanását a földön. Nem gondolok az elmúlásra, nem gondolok semmire. A napfény melegen simogat. Ha most látna valaki, egy elégedett embert látna. Nem lát senki, senki.
Megint kiültem a napra. Hogy mért? Mert az jó. Pihenésként, kicsi lustaságból, élvezkedésből. Semmi rossz nem látható.
Ebéd Micussal. Mutatja az egyetemi házi feladatát. Fiktív napló Leni Riefenstahltól. Jó üde. Egy bekezdést megveszek, mert szépen idevág, „Tizedik forgatási nap. Adolf ma megemlítette Istent. Most vághatom újra az egészet, mert mégis van Isten!… Ő TEREMTETT TITEKET.” És még csodálkozom, hogy álmodom. Hogy álomban vagyok.
Hogy ezt álmodom. Elég.
Mindegy a malom. Mindegy a molnár. Csak a liszt a fontos. – Ezt hallom a rádióból, lehetne a mottóm, az életmottóm. Most meg azt hallom, énekelve, hogy a barométer esőre áll. Feleki Kamill. Nyüstölöm még a Kovalenst, de legszívesebben aludnék, elfáradtam.

Mind a halál, mind az élet a nyelv hatalmában van, és a miképen kiki szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét. (Példabeszédek 18,21)

2015. október 5., hétfő

Szokásosnak mondható, fa-han-tasztikus reggel. Ülök, ha nem épp gubbasztok a kórházfolyosón, várva a hőre. Gyerekek, rá van égve a tapéta a falra, ezt hallom. Ez valami nagyon felháborító dolog lehet. Doktornő suhan, épphogy elcsípem, 10 után keressem. Telefonál, amikor félig-meddig hozzálépek, elveszi a fülétől, tessék?, beszélnünk kéne, mikor?, akár most is, most telefonálok. – Ilyenek a párbeszédeink.

Azért itt, ebben az épületben mégiscsak csüggedt leszek. A meteorológusok is csak kávézaccból jósolnak, hallom. A pultnál beszélgetnek, elég jókedvűen, nővérek, takarítónők. Jó hallgatni, tiszta csivitelés.

Meghőződtem. Elállt az eső, mert közben eleredt, kijöttem a kertbe, nem is kert ez, az épületek közti tér, zöld berakásokkal (fű, fa, virág), itt fogok ülni egy órát, hogy beszélhessek a doktornővel. Taknyozom, mintha ez szokott volna lenni hőzés után. A bézs ingem az elhullajtott kilók folytán pompásan áll rajtam. Szinte végigaludtam az ötven percet. Most akkor inkább olvasgatok. Jönnek-mennek az emberek, ki szatyorral, ki húzható bőrönddel, cipelik a megváltozott életüket. Milyen sok beteg van, nem is gondolná az ember. Sok a lehajtott fej, a láb elé vetett tekintet, a rezzenéstelen arc.

Célirányos gyaloglás és tétova haladgatás. Nincs hideg, most szél se. Sápadt, nyugdíjas fények. Most látom, van kövér rákos is. De lehet, hogy csak rokon. A kövér rokon tök rendben van. A kövér egészséges, jó kedélyű, életvidám. Persze ez rákosban is elfogadható. Hogy úgy mondjam, oké. Időnként fehér köpenyben orvosnak tetsző

tárgyak. Valahogy mindegyiken látom a tudást, odaadást, megbízhatóságot. Ahogy annak idején a matematikaversenyekre menet szinte minden korombélin láttam, hogy nagyon-nagyon okos. A tompa arcúakon még inkább. Nem lett tőle kisebbségi érzésem, eleve outsidernek tudtam magam,

aki valahogy oldalról pislog be a matematika szentélyébe, és eszéhez, helyzetéhez képest váratlanul elég sokat lát. Vagy nem is tudom, mit és mennyit lát, de érdeklődik. Aki valamit rendesen csinál, valamivel rendesen foglalkozik, az nem érdeklődik, nem bepislog, az mindenestül ott van. Az a mindene. De aludnék!

Egy házaspár épp összeveszik, a férfi rákiabál a nőre, és szinte futva előremenekül, még visszaszól, ha nem találom, hát nem találom. Az asszony megáll, kifejezéstelen arccal telefonozni kezd. A férfi visszajön, menj már a kapuhoz, hátha ott van. A nő gyorsít, a férfi sétál. Észreveszi, hogy nézem, elkapom a tekintetem. E pillanatban a látóteremben csak olyanok vannak, akik telefonoznak. Szép új világ. És mennyi rövid haj, mennyi paróka. Elment a kis nap, fázik a fejem. Nézve a csoszogó, sántikáló, leaszott testeket – mintha nem jól volna kitalálva a test. Mint konstrukció. Már megbocsáss, Uram, lehet, hogy láb helyett kerék kellett volna? Megint ott vagyunk az esetlegességnél. Túl konkrét a Teremtés. Rögzít valamit. De lehet, hogy ebben áll a nagyszerűsége, éppen a konkrétságban, a vanásban, hogy van, és nemcsak egy folyton változtatható elképzelés. A lehetőség szebb, mint a megvalósulás, de súlytalanabb is.

Tét nélküli.

Busz alakú ember. Uram, nem ez volna a megoldás? És akkor rögtön a 19-es busz ügye is kipipálva. Jó, jó, nem kell rögtön dörögni, villámlani, én csak segíteni akartam.

2015. október 6., kedd

Egyből dél van. Inkább kettőből. Fél 10-ig aludtam, utána pótalvásokban. Pótszundi, szó a gyerekkoromból, milyen kedves, simogatós. Délelőtt a nyomasztás jegyében.

Egyrészt a kórházba menés előtti nap ingerültsége, másrészt az intézkedés, mennyi a nyugdíjam, és hogy kellene vérmintát szereznem, hogy Belgiumban megállapítsák a nem tudom, mit. Néha mondom, hogy nem nagyon értem, miről van szó, és nem nagyon hiszik el ezt nekem. Mindegy.

A pofámon látszik a rosszkedv, mint egy álarc, ott a folyamatos biggyesztés. Most veszem észre, hogy most is, írás közben. Rendezem hát vonásaimat, és igyekszem befejezni a Kovalenst. Merthogy tegnap egy sort se. Pedig a délutánban reménykedtem. A mailek is elöntenek, elsöpörnek. Egyáltalán: állandó elsöpröttségben vagyok. Alexa írt váratlan szépen nagyvonalú levelet. Szeretettel, írta, és úgy írta, hogy el is hiszem neki. A kezdeti jók után sok rosszat gondoltam róla, most csak annyit (az általa emlegetett új tabula rasában), hogy nagy lélek. Még nem írtam meg a választ. És még mennyit nem! Indulás a bányába. Mint régen, teszem hozzá biztatóan. Semmi se olyan, mint régen. Igaz ez? Vagy a szokásos bon mot szerint mindent meg kell változtatni, hogy ugyanaz maradjon? Hogy volna egy magja az életemnek, amely nem változott? És miként kerüljem el itt a magömlés szót? Most már, nyuszó-muszó, sehogy. Megint ez a „mondom, hogy nem mondom" Möbius-szalag.

Máshonnét nézve: posztmodern nyegleség. De evvel nem értek egyet. És az kit érdekel?

Nem meggyőzni akarok, csak mondom.

Nagyon búval gyakott nap. Megint ezer ötlet a friss zöldségtől az oxigénfürdőn át a brazil izén keresztül a legmodernebbnek mondott amerikai hasnyál-specialistáig.

Illetve nem ő a legmodernebb, hanem a módszer. És pakolni kéne holnapra. És mért nem szóltak vissza, hogy tudjam, hányadán állunk? Most tényleg elegem van az egészből. Ha folyamatosan lenne, mondjuk, tíz ilyen nap, biztos a lovak közé vágnám a gyeplőt. Na, ezekről a lovakról is kéne egyszer írni. De legalább a Nobel-díjjal nem basztatnak, mondhatnám elviselhetetlen gőggel, így aztán tényleg nem is mondom.

Olyan volna, mintha valódi esély volna erre. Maradjunk az elgurult gyógyszerek poétikus, kézzelfogható (már ha elég gyors vagy) tényeinél.

De rossz nap. Aludni kéne, nagyon. Tudnék sírni, ha kicsit elengedném magam. De miért is tulajdonképpen? Sok ilyen nap nem volna – egészséges. Ez jó, egészséges.

2015. október 7., szerda

7 óra 10 perc, taxival be. A kórházba. A tegnapi szorongás maradéka. Röcög a taxi, nem lehet írni. – Fekszem az ágyban, vért, húgyot vittem, bejelentkeztem. Az ablakból nézve vagy gyanúsan rövid hajakat látok, vagy parókát. Bicegőt, kerekesszékben toltat. A mentőből épp kiemelnek valakit, kopasz, félelmetes, így képzeljük el az élőhalottat.

Hogyan kerüljön a plusz csupor vér át a molekulásokhoz?

Hát ez megoldódott. Marcell erre járt, ő viszi. Beszéltünk a sok mostani reakcióról, hogy mennyi ember milyen kedvesen meg aggódva stb. ír. Amikor mondom, hogy jól

vagyok, elsírja magát. Én is majdnem. Őszintén sajnálom, hogy bánatot okozok.

Búokozó.

Éjjel fölébredtem, megnézem az órát, 4 óra. Azt az örömöt! Merthogy azt hittem, 6 fele jár, amikor kelnem kell. Ebben az örömben aludtam még két órát. Utána megint a feszült, majdnem hisztérikus pakolás.

Tegnap este válaszoltam Alexának. Ide kéne másolni a leveleinket. Este még egy kedves, aggódó telefon New Yorkból Krasznahorkaitól. Mint két jóbarát, beszélgettünk.

Fél 11, álmos vagyok.

Aludtam, leküldtek a doktornőhöz. Mennyi ember! Ül, áll, vár. Nem nézek sehova.

Török előre, mint egy hajónaszád, pizsamafelsőben, fekete gatyában, papucsban. Bent a szokásos viharos két perc. Nem szoktam okosodni tőle, most sem. A kezelés hatott, a vérkép jó, ugyanazt kapom, mint eddig, elvileg addig, amíg bírom. Illetve ahogy maga dönt a… Elfelejtettem, milyen szót használt, hangzásában olyasmi volt, mint az „új barátaival”. Jól vagyok-e, jól, kell-e valamilyen gyógyszer, azt hiszem, nem, és már jöttem is vissza. Jó ideig ültem bambulva az ágyon, nem akarva semmit. Tele semmivel – nem jó. Lassan kezdődik a szokásos, megjött a szaft. 1 óra. Nem bírtam megjegyezni a vérnyomást, mintha 121/73/80. Vagy 80/73?

Nekem jónak tűnik. A menü még az előétel előtt, afféle indulófalatkaként hányinger-csillapítóval kezdődik. Tréfálhatnék, hogy ettől szoktam hányingert kapni. De nem, hanem mástól. Az egésztől. Uram, nem jó itt nekünk. Mi van, ha nemcsak a kórházban, a városban, az országban, ha sehol se jó?

Uram, akkor mit lépsz? Ja, hogy semmit, értem. Nicht mein Kaffee, mondanád, ha osztrák volnál. Szívből remélem, hogy az nem vagy. De ez így hülyeség. Nem volna jó, ha bármilyen nemzetiségű volnál. Ki lehet próbálni. Egy román Isten? Belegárgyulnánk az irigységbe. Egy angol? Szóba se állna velünk, és a franciák úgyis megfúrnák.

Egyáltalán, Uram, nem – bocsánat, tulajdonképpen a mondattól kérek bocsánatot, nem az Úrtól, de lement a hányingeres, most a kalcium-magnézium fincsiség jön, avégett, hogy ne zsibbadjanak az ujjvégek, ilyesmi, ez fél órát jön belém; állnak sorban a flakonok, még négy darab, mind bennem akar nyugodni –, szóval, nem volna jó, ha ránk hasonlítanál. Miközben minket a saját orcádra teremtettél. Már csak a hasonlít szót kell úgy definiálni, hogy ne legyen szimmetrikus. A hasonlít B-re, de B nem A-ra.

Azért ez megoldható.

Szóval, kiderül, hogy sehol se jó, és az Úr ezt közömbösen nézi. Oldd meg, fiam. Ezt akár még kedvesen is mondhatja. A nem jóban élni is lehet jó, merthogy élni olyan jó.

Eddig így gondoltam, most is így gondolom, de azért olykor eszembe jut, hogy ha a nem jó nagyon rossz, akkor… akkor mi van?

Amíg vackoltak itt az apparáttal, azt vettem észre, hogy úgy kulcsolom össze a hasamon a kezemet, ahogy a plébánosok. Mégpedig a kövér plébánosok. Honnan veszem ezt? Nem is volt kövér plébánosom. De valahonnan mégis van ez a kép.

Hanghatás: kint valaki épp kihányja a belét. Így mondják.

Nézegetem a gepárdot a füzet borítóján. Mintha személyes ismerős volna. Szomorú-biztató most a tekintete. Kéne enni a hozott húsból. Az itteni ebédet elküldtem. Cserébe most valami Oxaliplatin jött, ezt már nevezhetjük előételnek. Egy gourmet rémálma.

Túl lazában úgy mondanám, hogy az rendben, hogy meghalok (ki nem?), de hogy ne
egyek-igyak kedvemre, az tényleg rákúrás. (Rák-úrás, nem akarok evvel mondani, sugallni semmit, csak látom, ha ránézek a szóra. De lehet, nem tudom, hogy ez már mondás és sugallás. A rák az úr, én csak cifra szolga.) Most kéne ennem a hozottból.
Ettem. Aludtam, de felébresztettek. Ezt most 180-ra teszem, mert ha magasabbra, akkor folyik könnye, nyála. Ez már az igazi? Igazi ez mind. Meddig tart? Két óra. – Most 16 óra 45 perc van. Elvesztettem a szálat, hogy ez a menüben minek felel meg. Elegáns menü, több kicsi fogással, szinte nincs is főétel. Nem rákészülés a nagyra, hanem folyamatos nagyság, ez a jó menü. Ételsor, ki használ ilyen szavakat?
Imadarabokat mormolok félálomban, de azért ez nem ima. Néha csak annyit mondok,
Uram – ez már inkább ima. És nem is a szokásos kunyeráló ima. Vajon az imák hány százaléka ilyen? Persze kérni, kérni tudni szintén nagy dolog. Uram, segíts. Ezt mondani hátsó szándék nélkül.
Jaj, kezdődik. Mintha. Orrba izélő hullám, könnyek, nyál. De mindez nyomtalanul eltűnik. Várakozik. Talpgörcs. És most valami a hasban. Ez komolyabbnak tűnik. Elég, vagy a fájások, vagy azok leírása. Aztán: 20 óra 15 perc, indul a nagy. Ha nem írom föl, elfelejtem, bármit. Volt valami nyár-nyál linkség, valami a Hurrá, nyaralunkkal.
Mindegy. Nyáladzás. Megint egy mondat: Én nem vagyok képes arra, amire Te. Maga.
(?)

2015. október 8., csütörtök

6, 7, mosdás; jó alvás, egy megszakítással. Eddig semmi rossz, kis tegnapi nyáladzás. Mi lesz ma? Ezek rosszak, ezek a bizonytalanságok. – Benéz a doktornőm, beszámolok, hogy hogy vagyok (jól), bólint, kérdem a

nyirokcsomóáttétet, amely az MR-en látszódott, hogy ez eddig mintha nem lett volna, de, és hogy ez rossz-e, hát nem jó.
Csönd. Mintha várná, hogy mondjak valamit, de nem jut eszembe semmi. Búcsú. Ez két percen belül volt. Ezt nem kritikailag jegyzem meg, leíróilag.
Vers, félálomban: Csá-pos gepárd. / Magyar fajta. / Szívós, mint a / szürke marha. – Vagy csábos?
Párbeszéd Hasnyálkával, még mindig ugyanaz a félálom: Egyetlenem. Én nem vagyok képes arra, amire maga. (Én meg arra nem, amire te, de hallgatok.) Megválaszolom én a kérdésem, és hagyom szétroppanni a csontocskákat. (Milyen kérdés. Nem is tudtam, hogy vannak ott csontocskák. Lehet, hogy metafora?) Csontocskákat ne. Este lett nagyon. Bárcsak legalább most válaszolt volna. (Nem hittem volna, hogy kisasszonyom bennem is magányos. Hogy folyton vár rám. Pedig ott vagyok. Szerintem válaszoltam, csak nem „jót". A hasnyálmirigyrutinom vacak.) Maga szó szerint felemészti magát, én meg megszakadok, mert nem vagyunk hajlandóak úgy szeretni egymást, ahogy szeretjük egymást. Mi értelme, egyetlenem? (Hasnyálmirigy-szerelem. Hogy van ez?) Nem tudom, de ebből nem következik semmi. Alszás most, jó? Jó, egyetlenem.
Nyüszítek, olyan fájdalmam van. Fejtől farokig. Szétcsúszik a szoba. (Milyen szoba? A hasam a szoba? Milyen marhaság.) Szorítom. Kicsit fájok együtt. (Próbálnék másképp…) Jó éjszakát. Jajj. (Kicsi boldogságom, jajj.)
134/76, pulzus kicsit alacsony, tessék mozogni. Mert közben betörtek. Szóval jajj, itt hagytuk abba. Itt hagyom abba.
Álreggeli, valamiket kedvetlenül begyűrök. Mégis émelygés? Hányásközeliség? Közel a hányásközeliséghez, talán így. Majdnem. Megint kis nyál. Hurrá, itt a nyál. Hallom a folyosóról: Lemegyek, mert járóképes vagyok. Itt ilyenek a mondatok. Mégiscsak enyhe gyomorremegés. Az új test kiszámíthatatlan, sőt kapriciózus ötletei. A régivel jobb viszonyban voltam.
Most hallom a tévében, be kéne kapcsolni, hogy a globális felmelegedés miatt elszaporodtak a szavannán a vérszomjas antilopok, melyek egy mozdulattal harapják át a gepárdok torkát. – Globálisan eléggé

felmelegedett az antilopom, súgja a Mucinger dévajul. Bár ő inkább úgy mondaná, föl, fölmelegedett. E, ö, mindenképp melegszik, ha melegszik. Klímacsúcs, jó szó, gondolom, a klimaxcsúcs ellentéte. Ha egy mondat beindul… Kell-e terelni a mondatokat? Nem ez volna-e a szakmaiság minimuma? Nem
tudom. Hol terelni, hol hagyni. Ebben áll a nagy titok. Most meg engem terelt a mondat.

Nem is, a magyar irodalom. A nemzet halottjához hasonlóan a magyar irodalom tereltje. Most épp a vécébe tereltettem. Tetemem tereltetett e helyre. Ejnye, ejnye, ez nem emelkedett helyzet. De ez – van. Wenn. De evvel el is hagytam a nemzeti kultúrát.

Ha egyáltalán el lehet. Ki-be lép az ember, ez a természetes. Lehet görcsölni ki meg be is. Mint tudjuk, van ilyen. A tanulság: párbeszélni kontraproduktív onanizálás közben.

A következő órán Roland Barthes S/Z című szövegét vesszük. Köszönöm a figyelmet. – Egy klímacsúccsal kevesebb.

Olyan gyöngéden gondolok rád, mucus, hogy – büntetésből, jutalmul ezt százszor leírni.

Mondom az esti doktornak, hogy ha csak közelítek az ételhez, elhagy az étvágyam.

Tolasson, menjen háttal, mondja komolyan, és hátrálva, komolyan elnézést kér. Én kacagva: Még ilyet!

2015. október 9., péntek

6 óra 12 perckor ébredek, reflexből, 6 óra 15-re van állítva az óra, úgy, ahogy régesrégen, ötven esztendeje. Akkor cseleztem így ki azt az NDK-s vekkert. Tollászkodás, hőterápia. Se enni, se inni nem akarok, a vizet azért lenyomom. A reggeli vizitet percen belül teljesítettem. Olykor imaszerűen felsóhajtok: Basszameg. Nem fáj semmim, mégse jó. Van valami ilyen szerkezetű Rilke-sor, világos van, még sincs reggel, ilyesmi.

Pedig többször leírtam már. Ilyenkor is látszanak az ész határai. Határolt az eszem. A torkomban gyülekezem. Mindig azt írom, hogy fémes íz a pofámban, mintha volna erről közmegegyezés. Valójában érthetetlen az, hogy fémes. Vajon ugyanazt értjük rajta?

2015. október 10., szombat

Ha még egyszer valaki jótanáccsal lát el, előkapom 38-as Smith & Wessonomat, és lelövöm, mint egy kutyát. Így kezdődött a nap. Aztán gépelgettem estig a Kovalens-szöveget, jólesett, munka.

Azt mondja a kisasszonyom, hogy kijönne, és megmutatná a hasamon ezt a vérszomjas antilop dolgot. Hogy a hasam a szavanna vagy ilyesmi, ahol a gepárdok meg antilopok tanyáznak. És akkor őt úgy képzeljem el, mint egy női ujjat. Bocsánat, kettőt, a mutatót meg a középsőt, mert azokkal lehet, úgymond, szaladgálni. – Éhes vagyok, és nem akarok enni. – Tehát az antilop szélcsendben is felismeri az ivarérett gepárdot. És akkor üldözőbe veszi, a két kicsi ujjacska mintegy végigzongorázik a hason, aztán hatalmas ugrással nyakon ragadja a mit sem sejtő gepárdot.

Elképzelve jobb volt, mint leírva. Ó, bizony, van ilyen. Nem is fémes, lepedékes a szám. El-elmegy a kedvem. Az öreg csillaghegyi focisták írtak. Jó érzés. Teli vagyok jó érzésekkel meg mérgekkel.

Túl sok minden van. Elég volna csak az írás. Már csak az írással kéne foglalkoznom. Hát ez nyafogás, úgyhogy abbahagyom. Közben éjfél lett. Erőtlen váz vagyok, igaz, ilyen voltam egész nap, mégis csináltam ezt-azt. Kevés, ez az új érzés. Ez nem így volt. Most ürességek vannak bennem. Lehet, hogy a sima öregedés is ide vezet, de ezt már soha nem fogom megtudni. Soha. Rosszkedvűen lefekszem, ez most a nagy ívű tervem.

2015. október 12., hétfő

Most látom, hogy a tegnap kimaradt. Az idő nem folytonos. Nem folyik, nem is csordogál vagy zubog, hanem le-lecsap az emberre, mint egy

vérszomjas antilop.
Kettős csőd (egy előnyös ajánlaté meg az enyém): eléggé reggel szól a telefon, itt nem tudom, kicsoda Debrecenből, volna egy igen előnyös ajánlatunk az Ön számára, ha nem zavarok. De igen, ez a helyzet, zavar. Akkor hívom később. Ne hívjon. Rákos beteg vagyok, nem tudok evvel foglalkozni. Döbbent csönd. Elnevetem magam, ne ijedjen meg, tényleg rákos vagyok. Ezt is nevetve mondom, úgy érzem, mentegetőzve. A kurva anyáddal szórakozzál, mondja hirtelen a nő. Még mindig nevetgélek, amikor rám csapja a kagylót. Attól tartok, igaza volt. De hát most már mit csináljak. Végig az igazat mondtam, mégis rosszul beszéltem. Szegény debreceni viszonteladó, most lett egy rossz napja. Ne haragudjék, asszonyom.
Óránként hívnak nagyszerű ötletekkel. Csak ismételni tudom: sok. Beleferdülök. Ez a hasnyál elsőre jó ötletnek látszott, följavította az emberiséget, részvét, szeretet (kis gyűlölet, de az nem számít), tapintat (és tapintatlanság, de az nem számít), megrendültség (és cinizmus, de az nem számít) nőtt a lába nyomában, de lassan az derül ki, hogy ez egy embernek mégis túl sok, hogy az ilyen világmegváltós projekteket (néha paródiát, de az nem számít) mégis rád kell hagyni, Uram. Tudod jól, nem vagyok nagyon okos, de ebből elsőre, kissé figyelmetlenül, nekem az jön, hogy legyél te hasnyálmirigyrákos. Nem akarok ebből üzletet csinálni, nem azt kívánom, hogy vedd magadra az enyimet. Ez most már maradjon, ha már belefogtunk, csak ne fűzzünk (te meg én) hozzá túlzó reményeket. Ehhez konkrétan. Mert általában ne engedjük el a reményt mint olyant. Gondold meg, egy remény nélküli Isten – hát az tényleg reménytelen. Arra nem érdemes egy világot gründolni. Bár lehet, hogy ezt te másképp gondolod. Nehezen igazodom el rajtad, de fölteszem, ez a dolgok rendje. Laudetur.

2015. október 13., kedd

Ülök, folyosó, várok, hőterápia. Szűk négy órát aludtam. Kevés. Tompa vagyok, hogy a tompaságomról írjak. Egyszerre több efféle róka fogta

csuka helyzetben vagyok. Ha valami nem volna, jól tudnám ezt a valamit kezelni. Tegnap szinte egész nap gépelgettem, miközben a fejem fölött, körül csapdostak az el nem végzett, félig elvégzett, föl nem ismert teendők hullámai. A gépeléskor jó helyen voltam. Jól éreztem magam. Minden valahogy félbehagyva. Én is (most) félbe vagyok hagyva. Ez ugyanaz volna, mint a töredék? Nehogy már minden Egész eltörött… Azóta, Ady óta, eltelt jó száz év. Valami csak történt azóta az Egésszel meg a töréssel. Ezeket szoktam túl nagy kérdéseknek nevezni. Lenni futballista, tudok mit csinálni, ha a Csucsu beindul, de nem érdekelni ide vonatkozó játékelmélet. Illetve játékelmélet érdekelni, a játék elmélete nem. A játékelmélethez se elég okos, de ez más kérdés. Enyém ész kérdése nem számít.

Most jó üres a keblem (kebleinket a 19. századból hoztuk át, honfiúi kebel stb.), nem nyomaszt semmi. De ez, félő, csak az említettem tompaság. Nem kezdődött még el a nap. Sokszor vagyok most ezekben az el nem kezdettségekben. Résekben. Valahogy így. Vagyis másképp. Másképp vagyok. De hogy? Hát ez lassan derül ki. Sokan járnak a folyosón, abbahagyom. Jön a fiatal orvosnő, megismerem a cipője hangjáról, szól bennem (sajnos hangosan) a bájgúnár, megtisztelő, mosolyog kedvesen vissza. Most elduglak, hű naplóm, ha napló vagy egyáltalán.

Hazaértem. A taxis hosszan, logikusan, nem rokonszenvesen a migránsok ellen.

Bólogatok gerinctelenül, kicsit ellenkezem néha, nevetséges. Szerintem vele is jöttem már. Röhej, de mintha hallottam volna már ezt a szöveget. Maga is focista, NB II, hoppá.

És hogy korrupt minden. És nem sírja vissza a régi időket, de egy lazább diktatúra nem engedné stb.

Legépelve a Kovalens, javítgatások. Közben a szokásos jó szándékú telefonok a teendőimről.

Megint hogy elsodor ez az egész. És a rossz (sőt! kerülendő) érzés, hogy nincs kedvem semmihez. Aludnék csak. Lehet, hogy ezt teszem. Addig se kell semmin
gondolkodnom. Elbújni – ha ez fáj valakinek, fájjon.

2015. október 14., szerda

Ma az első kimondott szavam az volt, hogy igen. Fél 10-kor fölszóltak (szmájli), hogy alszom-e még, erre válaszoltam. Aztán még aludtam egy fél órát. Álmodtam is.
Focimeccs és egy gól. Nekünk. De nem én rúgtam. Se játékos nem vagyok, se néző.
Mintha én lettem volna a játék maga. Vagy valami meghatározhatatlan, ami/aki igen közel van a pályán történtekhez. Amikor ebből fölébredtem, akkor meg hangosan azt mondtam: De jó! Még talán a gólra érthettem, de ez a saját mondat ébresztett. Ezt akkor most jelképesnek tekintem, legyen ez bármilyen lapos is.
Leadtam tegnap éjjel a Kovalenst. Gyorsan valami másba kéne kezdeni. Már dél van, de még csak kóstolgatom a napot, és még *ő* sem kezdett el nyomasztani. Nagyvonalú velem. Most.
Minden mondat jön valahonnan. Elmúltak azok az idők (voltak?), amikor még ki lehetett találni mondatot.
Jókat ettem ma. Kéne most olvasni még rendesen. Szigeti volt itt. Olyan öröm látni, hallani őt. A levését. Férfias tartózkodással szeretjük egymást. (Vegyek ebből ironikusan vissza? Vagy bújtassam érzelmeimet egy kezdőbetű sötétjébe? Nem.) Ha – teszem azt – a halálomon volnék, az ő elvesztése nagyon fájna. Meg a gulyásé. – Mi tiltaná, hogy ízléstelen legyek? Az ízlésem semmiképpen sem.
Éhes vagyok, ez lehetne ma az utolsó szó. Pedig az előbb már ettem egy fokhagymával megdörzsölt, szalámis, zöldpaprikás pirítós kenyeret. Mintha ezzel sok tiltást megszegtem volna. Legalább az új Tízparancsolatot ismerném tisztességesen. Ha nincs parancsolat, nincs lelkifurdalás sem. Tényleg jóízűen befaltam. Nem olyan fontos az egész. Megint nem olvastam ma. Hiba.

2015. október 15., csütörtök

Nemcsak arról van szó, hogy lassú a szöveg, a szöveg mint olyan, hanem hogy maga a szöveg lett gyanús vagy idejétmúlt. A szöveg legföljebb képaláírás. – Fekszem, huszonnégy órán át, 5-től 5-ig. De nem akarnám megmondani, mért. Abba is hagyom.

2015. október 17., szombat

Egy fél órát kerestem ezt a füzetet. Paradigmatikus, mondhatnám. Mostanában állandóan keresek valamit, többnyire még azt sem tudom, mit. Keresem a keresést, és ha az megvan, nem találom a tárgyát. Most ülök a székemben, részint őrjöngök, részint a fáradalmakat pihenem. És rögtön össze is veszem avval, aki szembejön. A füzet az újságok közt volt. Ki tette oda? Mindegy, nem tudni. De, mert ő nem nyúlt semmihez.
Már hogyne nyúlt volna. – Nevetséges. És mégis valóságos. Valóságos rosszkedv, súly, általános bizonytalanság. Pedig csak egy füzet keresése.
Süt a nap, ez is valami. Ezer dolgot kéne csinálnom, és egyet se csinálok.

2015. október 18., vasárnap

Leibnizet vagy -ről kéne sürgősen olvasnom (elfeledkezve Voltaire megrökönyödéséről és Schopenhauer dühéről), hogy megerősítést nyerjek, hogy ez a lehető világok legjobbika.
Le kellett pakolni az asztalról, a régi félig rendet új összevisszára cserélve.
Valahogy el kéne engedni ezt a nyomasztódást. Mert nem közvetlenül a betegség a súly. Nem is érzem magam betegnek. Csak a betegség következményeit érzem. Ennek
vagyok az áldozata. Úgymond. A káosz és káoszom nyomaszt, azt hiszem.
Megint csak ülök itt, hogy mit is kéne csinálnom. A Szüts-képekhez a szöveget. De hogy ott valamit már kitaláltam, de mit. Ez azért elég rémes, lássam be. Belátom.
A leletem negatív, a kedvem meg pozitív – Micus fiktív rapszáma. Aki aztán, nem ekkor, elsírta magát. Próbáltam pozitív pofát vágni, nem nagyon

lehetett meggyőző.

2015. október 19., hétfő

Túl korán vagyok itt hőre. Fél 7, és B. állítólag csak 7-re jön. A város szinte üres volt, kés a vajban, így negyedórát ültem itt a kertben a padon. Kapucniban, inkognitóban, akár egy (az) Anonymus-szobor. Sűrű volt a tegnap. B. professzor úr (főorvos, doktor) volt kint, és tett, ha nem is végleges, rendet a fejekben és főleg a papírok közt. Most szóltak, B. késni fog.

Ülök a folyosón, már-már megszoktam. Szóval, megnyugtató volt a doktor úr. Bár nagyon nem nyugodtam meg. Milyen rosszul, hiányosan, pontatlanul emlékszem a történtekre, a történtekjeimre. Éveket tévesztek, okokat, kórházakat. Az emlékközpontot megtámadó vérszomjas antilop. Lett egy kis rend, egy kis távlat.

Persze továbbra is ezer teendő, félig csinálva, ezáltal mégiscsak nyomasztódva. Hát majd meglátjuk. A tegnapi dolgozásban, félig dolgozásban, elődolgozásban néha megláttam a lehetőséget, megint a munkába bújni. Ott vagyok otthon, az a hazám.

Valami Németh Lehel-sláger hallatszik a mondat mögül. Minden mondat mögött van valami, akár hallatszik, akár nem.

Éjjel három órát aludtam. Van, ami van: megjött B., és mondja, hogy egy órával későbbre kellett volna jönnöm. Nézzük a papíromat, ott nem ez van. De hát mindegy: van, ami van. Addig is kijöttem a kertbe, hogy ne a folyosón üldögéljek. Jó másfél óra üresjárat. Nem nagy baj, aludhattam volna még egy órát, az ugyanúgy kevés, mint a három. Legföljebb kissé hülyének érzem így magam, de hát ezt már megszokhattam.

Ide-oda mennek itt az emberek, nyilván vagy betegek, vagy orvosok, vagy ápolók, láthatóan céljuk van. Én meg a Weöres-verssoron csücsülök: célom engem majd megtalál. Kicsit fázom, sétálni kéne, vagy beosonni egy épületbe. Klasszikus „baszom az időmet”.

Aludtam vagy három órát, aztán nem tudom, mivel ment (el) az idő. Internetbank, üldögélés, kis, de nagyon kis mailezés. Internettökölés. Kis veszekedések. Úgy látom, minden „kis”. Gyerekes szorongás, hogy hogyan is csináljam a válást, a kórházast.

2015. október 20., kedd

Megmondom, mi a sok. Nem a rák, nem a döntéskényszer a kórházak közt, nem az ezernyi civil teendő, a folytonos lemaradás, hanem. Hanem hogy még valami rejtélyes módon, az ablakon (!) keresztül beázás is legyen, dohszag és hulló falevelek helyett hulló vakolat, ezt már nehéz bírni.
Lassan beindul a szokásos kórházba vonulás előtti szorongás. Nem mondanám ideálisnak a jelenlegi munkafeltételeimet. Nem is jutok el a munkáig. Legjobb esetben a majdnem-munkáig. A kecsegtetésig. Kecsegtetem magam.

2015. október 21., szerda

Ülök az ágy szélén, várom, hogy kész legyen a labor, és menjek a doktornőhöz. Akivel már beszéltem, hogy itt befejezném. Szinte csak bólintott. Hogy már a mostani kezelést se akarom? De, mondtam, nem tudom, helyesen-e. Nem kéne izgulni, szorongani, talán nem is teszem. Tegnap este a szokásosnak mondható belső hisztériázások. Aztán próbáltam nyugtatni magam.
Megettem egy hozott szendvicset a gyógyszerek előtt. De már kezdődik az étvágytalanság. Reggel 79,5 voltam, nem jöttem vissza 80-ra. Másképp eszem itt, mint otthon.
Klasszikusan szép őszi nap. Ragyogó napfény, zöldessárga lombok, kék ég – mi kéne még? A világ szépsége nehezen kétségbe vonható. Ezt talán még finomítjuk. Mondjuk,
ha lakhelyünk egy meddőhányó tövében, állandóan száll a por, szemünk alja porárnyékos, mintha festenénk – ott hol lesz a szépség? Mondjuk, egy

szép rög. Vagy ahogy ritkán áttör egy fénynyaláb a szürke poros légrétegeken. Aki keres, talál. Vagyis keresni kell. Bennem van a keresés. Ez két mondat, *bennem* és *van.*

Most olvasom, hogy a menekültek „a földön hagyták takarójukat, aranyszínű
hőmegtartó fóliájukat, felesleges ruhájukat, cipőjüket, az elfogyasztott ételek maradékait, a konzervdobozokat, az italosflakonokat, a kibelezett játékokat. Ez a 20-30 centi vastag, sártól átitatott, járást elbizonytalanító, puha és büdös szemétszőnyeg ítéletnapi látvány”. (Népszabadság, X. 21.) Vagyis ezer meg ezer olyan helyzet van, ahol a szépség… nem az, hogy nincs, hanem hogy nem játszik, nincs jelentősége, csak valami úri, úrinői passzió.

2015. október 22., csütörtök

Váratlan fordulattal mégse volt tegnap kezelés. Mert alacsony volt a thrombocytaszám, ezért csak részleges kezelés lehetett volna. Akkor ne legyen, mondta a doktornő.

Stílusának, alkatának és talán helyzetének megfelelően nem kérdezett semmit, mért akarom itt befejezni, folytatom-e, és ha igen, hol, csak annyit mondott, hogy ennyi.

Nem kell semmit aláírnom? Akkor most mehetek? Igen, ennyi. Megköszöntem a munkáját, őszintén, de talán erősebben kellett volna. Kimozdítani őt a sokszoros merevségből. De ehhez már kevés voltam, utólag sajnálom. Egyáltalán, az ún. búcsú nagyon gyors volt, gyors, személytelen. Lehet, hogy az érzelmességem beszél belőlem?

A tegnapi nap, micsoda váratlan fordulat, elszivárgott. Kis megkönnyebbülés, nagy alvás. Reggel 9-ig. Persze ha a papírhalmokra nézek, megszűnik a könnyebbültség.

Próbálok dolgozni, úgyhogy most el. Közben dél lett. Paprikás krumpli vár rám. Megint eszembe jutottak a thrombóim, kérdeztem doktoromat (az

újat), hogy mivel növelhetném, a természet, válaszolta. A természet átveszi Isten szerepét. Ezek szerint a természet jó. Hát ezt ne most, ebéd előtt.

2015. október 23., péntek

Gombapaprikás lenyűgöző szaftja: mintha istenek köptek volna a lábosba. Isteni (a) szaft.
Mintha haladtam volna, noha épp az irányt keresem, illetve nem keresem, hanem azt remélem, hogy rátalálok, a Szüts-szöveggel. Mindenesetre be tudtam bújni a szövegbe.
A telefonok rángattak ki, hősiesen nem szentségeltem. De.
Próbálok a forradalomra gondolni. Mennyi álság, szemforgatás, hazugság, kisajátítás, ostobaság gyűlik történelmünk egyik legfontosabb pillanatának árnyékában. Örülni kéne egy ilyen napnak. Kellenének országörömök. Bár lehet, hogy ez szamárság.
Sokfélék vagyunk. Lazán kéne patriótának lenni, nem így, fogvicsorítva. A lazaság nem felelőtlenség, nem linkség. A csőlátás hiánya inkább. Nyitottság, nem elv nélküliség.

2015. október 24., szombat

Vajon hiba volt-e két (négy) kolozsvári szalonnás katonát magamba vennem? És hogy is van, előbb a gyógyszerek, aztán reggelizni? Keverem. Kevert agyú. Gábor Áron rézagyúja fel van virágozva. Megtorpantam a Szüts-szöveggel, megint túl sokfelé kellett figyelnem, így egyikre se igazán. Számolatlan szék közt a pad alatt.
Tegnap este Bécsből hozott finomságok, fokhagymás rák, töltött padlizsán, articsóka, egy fél óráig „jól éltem”.
Unottan lapozom az újságokat. Még azokat a cikkeket se olvasom el rendesen, melyek elvileg érdekelnének. Szabad-e nem jól tájékozottnak lenni? Megint eszembe jut a szerzetesség. Semmi likőrgyártás, sajtozás, semmi szegénygondozás: csak imádkozni.

Ez lehet alibi is, kikerülés, kényelmesség – akkor persze tilos. Milyen dió is? Nem nehéz, kemény.
Megjegyzem, hihetetlenül szépen süt a nap. Ezt azért lehetne költőibben vagy eredetibben is mondani. Marhára süt a nap, bazmeg. Ez költői. De főleg bazmeg. Ebből elég, átmegyek ebédelni öcshöz.
Ettem, mint állat. Jólesett. Az utcasarkokon megálltam, belemártottam a pofám a fénybe. Jólesett. Sajtos hasé, jólesett. Még a végén élvezni tudom az életet. Van bennem erre hajlam. És ha a hasnyál nem figyel, azonnal le is csapok a lehetőségre. Ez a bekezdés azért egy kissé fel van stilizálva. Kaphatna egy vajszínű árnyalatot, hogy a költővel szóljak.

2015. október 25., vasárnap

Köd. Órákat állítgatok. Épp azt mondja a rádió, hogy a fátyolfelhők közt délután számíthatunk némi napsütésre. Mintha minden rendben volna: megyek dolgozni, megyek a „dolgozóba”, ahogy régen, harminc-negyven éve mondták a gyerekeim.
Rántott csirke lesz ebédre: ez is jövő.
Immár múlt, szép. Kicsit haladgattam, de most megint tompa. Tompa, kedveszegett.
Falevéllel tele az eresz. Az unokák, ahogy mondani szokás, csintalankodnak, egy hasnyálmirigyizével ők is jólneveltebbek volnának, nem idegesítenének ennyire. De ezt igyekszem eltagadni.
Álmos vagyok, dolgoznom kéne, és aludni fogok.
Aludtam. Aludni jó. Ettem. Enni jó. Végződjön így e nap, legalább itt, a füzetben.
De és szóla egy égi hang, s rohanék ide vissza: Budára néző tehetségtelen hasnyálmirigyemet elcserélném tehetséges hasnyálmirigyre. Rák nem akadály jeligére.

2015. október 26., hétfő

Szalad a konyhám. De van végre konyhám! Azt hittem, kora reggel megeszem a Márk német levonatát. Kaptam haladékot. És haladni kéne a Szütscsel. Most ezt próbálom.
Amúgy sétáltam jó ritmusban a Duna-partig, napfürdőztem, aludtam húsz perc helyett ötvenet. Ezen könnyű őrjöngés. Teli a ház idegborzoló unokákkal, de ezt úgyis letagadom. A sok édes pulya, vérek a véremből satöbbi. Egyébként a kettő együtt igaz.
Meg ingerült is vagyok az atletizáló konyha miatt. Titokban ittam egy korty viszkit.
Senki nem fogja megtudni. Mit kerteljek, szeretem az olyan mondatokat, amelyek csupán (!) azért hamisak, mert vannak. Ha nem volnának, igazak volnának. Most már csak azt kéne tudnunk, mikor *van* egy mondat. Wittgenstein, könyörülj rajtunk. Nem volt ez már? Wittgensteinhez kikövezett út vezet, főleg, ha csak félig értjük őt.
Önéletrajzi megjegyzés.

2015. október 28., szerda

Tegnap befejeztem a Szüts-szöveget. Jó érzés. Gépelés. Most küldtem el a Magvetőbe, hogy mondanák meg, merre hány centi. Most meg a német Márk-levonatot bütykölöm.
Ideális sétaidő, séta nélkül.
Mégis, a Dósáig és vissza. Kellett, mert – már-már – bezabáltam. Hagymás krumpli, sóska (állítólag bio!!! – hogy ez engem mennyire hidegen hagy) meg nem túl ízletes, de mégis jó rákocskák. Nem lett új viszonyom hozzájuk. Csak ha akarom, ha forszírozom, jut eszembe a rákról a rák. Mintha nem is ugyanez a szó volna.

2015. október 29., csütörtök

Már este, fekszem, fehérben. Délelőtt vérvétel a Lászlóban, vasárnap az első újfajta kemoterápia.

Álmos, fekszik. Negyed 12.

2015. október 30., péntek

Hangversenymesterrollajános, hallom a rádióból. Ez ugyanolyan irreálisan megnyugtató, mint hogy szép az idő. Őszies ragyogás, amely mintha azt mutatná, hogy az ember boldogságra született. Hogy az emberiséget a boldogság mozgatná, vezetné.

Elég egy kis köd, hideg nyirok, hogy észre térjünk. De ezt már nem tudom jó Rollára visszavezetni. Ő most is itt mesterkedik hangverseny a fülemben (Mozart által ragyogva) – ebbe próbálj belekötni, azt a posztmodern ironikus fajtádat!

Délelőtt rendesen dolgoztam, átnéztem a Márk német fordítását. Most bújok a szobámba, mert ablakpucolás veri föl az otthoni pagonyom csöndjét. Őrjöngenék szívem szerint, de hasnyálmirigyesen fegyelmezett vagyok.

Megint a farba rúgott emlékezés: telefonban, e-mailben, itt, máshol, hol beszéltem már erről? Ahogy a hasnyál megváltoztatja a mondatok értelmét, körbeveszi a mondatokat, hirtelen mindennek ő lett a szövegkörnyezete, ha akarom, ha nem. Ezt nevezem érdekesnek. Hogy ez az érdekesség mindennél fontosabb, életnél, halálnál. Elég hülyeségnek hangzik, de mintha igaz volna. Mindenesetre stilárisan szép híd ahhoz, amit mondani akarok (valamiképpen újra).

Közbevetés: hiába erőlködik Mozart (nem erőlködik), a drámaisága, a tragikussága is derűs. Vagy botfülű vagyok (az vagyok).

Akkor tehát a hasnyálbefolyásról: kicsit linken, krúdysan, de azért valóságosan, mindazonáltal nevetséges széptevéssel mondom Juditnak a Magvetőben, hogy élek-halok érte. Azonnal felsikolt: Jaj, ne! Azért ez a régi életemben nem így volt. Vagy meg se hallották, vagy fölényesen legyintettek rám, kacska Don Juan-paródiára, de nem kezdtek rémülten sikoltozni. Rémülten és nevetve, hogy milyen jó a humorom, illetve milyen rettenetes (de ez ugyanazt jelenti).

Szépek az ÉS-ben Kovács Péter gomolygós rajzai. Kéne neki gratulálni.

2015. október 31., szombat

Egész nap jólesően darvadoztam, aluszkáltam. Német tisztázódott, Szüts-szöveg tisztázás alatt. Most meg este lett, kis szorongás holnapra. Kis (mennyi kis!) szúrás időnként a jobb borda alatt. Megint volt egy félórás őrjöngő füzetkeresés. Időnként parodisztikus vonásokat veszek föl. Nem valamilyen vagyok, hanem olyan vagyok, mintha. Megyek rosszkedvűen aludni.

2015. november 1., vasárnap

Reggel öltözködés közben rajzfilm a tévében, nagy tábla, rajta Daisy Town. Megírom majd Daisynek, hogy ma ez volt az első írt szöveg, amelyet láttam.
Ködből előbukó arany reggel, be a Lászlóba. Jó beszélgetés plusz jelzőtlen, ötvenperces kemoterápia. Kell-e nekem pszichiáter? Láthatóan nem fűlik hozzá a fogam.
Fölajánlottam egy döntetlent a depresszió-kérdőív majdani kitöltésével. Lehet, hogy lázam lesz. Még nincs. Jót ettem, ez se volt biztos. Aludtam is. Sok mailt nem válaszolok meg, tolom őket, majd megfeledkezem róluk. Most neki kéne ugrani a harmadik Egyszerűnek. Kicsit – időhúzás?, depressziós időhúzás? (szinte tréfa) – olvasok most inkább. Keveset olvasok, ami hiba. Javasolva lett, hogy erősödjem. Mért, gyönge vagyok? Mért, le tudna játszani 2×45 percet? Hogy ez volna most (a) fontos. Erősödni.
Foglalkozása: erősödő. Elég keveset tudok magamról. Majd' mindenki azt hiszi, mindig magamról írok. Ez tévedés, de ezt most nem szálazom ezredszer. Mindenesetre ennek szellemében mondom, hogy sohasem mutattam érdeklődést magam iránt. Nem az mozgatott, hogy látva lássanak. (De más különbségek is vannak köztem és Ady közt.
Ismét: „A hülyeség ha fájna” ciklusból.)

Így estére mégiscsak elfogyok, és nem marad semmim – hát, semmire. Így munkára se.

Szívem szerint csak úgy lófrálnék, tengnék-lengnék, elgat-getnék rémületemben.

Rémület sincs bennem. Mi is van bennem? Mi mozgat? Például nem a szeretet mozgat.

Ez azért csalódás (nekem). Még tartozom a magyar nyelvnek ezzel-azzal. Ezt fölstilizálnám úgy, hogy a Teremtésnek. Vagy fordíthatom imába: az Úrnak. Még egy kicsit imádkoznék, Uram, nem szerényen az üdvösségemért, hanem arcátlanul: érted.

De nem gőgből, nem hetvenkedésből. Tudod, a szokásos: hogy legyen meg. Hogy mondjam végig az imát. Hogy jussak el az ámenig. Persze minden töredék, ha van ámen, ha nincs. Nem tud nem töredék lenni. Töredék-e a világ? Töredék-e az Úristen?

És ha igen, és ha nem, mit jelent ez az életünkre vonatkozóan? Mondjuk azt, hogy a

klasszikus villámcsapás formájában azonnal agyoncsap. Mindez istenkáromlás címszó alatt lesz bevezetve a Mennyei Inventárba. Szerintem még sose káromoltam az Istent, se szóval, se cselekedettel, se mulasztással. Ezt nem azért mondom, hogy jóvá legyen írva. Gyáva volnék Isten ellen lázadni. De nem is érzek késztetést rá. – Hát ebből elég.

2015. november 2., hétfő

Zagyva nap (megint). Dolgok, ügyek, teendők közt imbolygok. Vickó Árpival a Márk szerb fordításáról (hogy majd beszéljünk a fordításról, esetleg menjünk le Füredre), Szütscsel a könyvünkről. Most aludtam egy fél órát. Marcell-lal rántott húsos ebéd.

Megint van étvágyam. Kéne egy titkár, intézné az ügyeimet, én meg csak írnék. Régi, gyerekes vágyam.

Nem akarom elárulni, hogy ki, nincs is jelentősége, nemcsak egyszerű, de buta is, nemcsak buta, de rosszindulatú is, ő mondta ezt a finomnál is

finomabb mondatot: Én nem hiszek az Istenben, az fix, de lehet, hogy ő hisz bennem, és akkor már imádkozhatnék magáért, nem? És elfutja a könny a szemét. Mit lehet evvel kezdeni.
Biztonság okáért meghatódom.
Megint csak aludnék. Heikéék elküldték Simenon Brief an meine Mutter könyvét. Mért is? Mintha megláttam volna náluk, és akartam, akartam, akartam volna. Azt olvasom.
Hogy olvassak. Mert olvasni kell. Olvasás nélkül nem vagyok. Vagy nem én. Bár… bele lehet tompulni, volt már időszak. Mi az, hogy volt! Épp mostanság esek ebbe a gödörbe újra meg újra.
De van kis alibi is ebben az olvasásban, hogy ne kelljen a mulaszthatatlan leveleket megírnom. Mulasztom a mulaszthatatlant – végül is írói föladat akár.

2015. november 4., szerda

Összevissza múlik az idő. A testemhez köttettem. Hogy mit eszem, iszom, mi és hogyan távozik belőlem. Ezt mondanám a lelki életemnek. Hát ez túlzás. Este van. Orvosaim javasolják, hogy ne nyomasszon semmi. Ezt nem tartom be. Pedig jó volna. Meccseket nézek – kupaszerda –, ez hasnyálfüggetlen.
Régen (nevetés a karzaton) úgy szerettem fölébredni. Most meg aludnék tovább. Nem szeretek mostanság fölébredni. Régebben nekiestem a napnak, most meg rám szakad a
nap.

2015. november 6., péntek

A tegnapi napnak nincs nyoma a füzetben. Alakul a Szüts-könyv. Izgalmas. Álltam tegnap a napban. Süss! Továbbra is keverem – hát, amit lehet, időpontokat, feladatokat, határidőket. Mindegy, lesz, ami lesz. Most van a Göncz-temetés. Szívesen búcsúznék személyesen a temetőben ettől az igaz

és jó embertől. De nem akarok a társadalmi eseményen részt venni. Hasnyálkát tartom magam elé, de ez eléggé alibi.
Dolgozni!, kiabál belülről valaki. Én.

2015. november 7., szombat

Marcika-nap alkalmából ott ebéd. Liba. Jólesett. Aztán a szokásos szivárgás, kis alvás, és máris este 6 van. Félig megnéztem az Out of Africát. Hogy emlékeztessem magam a harmadik Egyszerűre. De, hogy tréfával üssem el (magam), nem emlékeztem.
Tegnap Micuval vacsoráztam. Mennyi gyönyörű finomság! És tartok tőle, éppen ennyi kiszolgáltatottság és védtelenség. Úgy védeném, mint egy anyatigris. Vagy maradjunk a bevált gepárdnál. De nem lehet. Részint rossz gepárd vagyok, részint hozzá tartozik ez a törékenység. Sok hasonlóság van bennünk. Éhes volt, néztem, ahogy eszik. Nem tudok olyan öreg lenni, hogy ne a kicsi fiam legyen. A többiekkel is így van, de itt mintha ígyebb. Az értem fohászkodók fohászainak egy részét (szóval nem az egészet?, micsoda pitiség!) átirányítanám hozzá. És feladatomul jelölöm ki, hogy mindennap imádkozzam érte. Tehetnek-e vajon többet az apák? *Adhatnak*- e egyáltalán valamit? Nem az a legtöbb, ha kussolnak, és összeszorított szájjal imádkoznak a gyerekekért? Vagy csak alibiket keresek, mert nem látom, hogy aktívan mit tehetnék? Apám se volt aktív. De sok mindenben segített. Egyszerűen lelestem róla ezt-azt. Nem vette észre. Erre írtam volt, hogy segített, anélkül hogy tudott volna róla. Elég az apázásból.
A hasam mocorgását leszámítva a testem nem beszél a betegségemről. Kicsit azért mondja a gyöngeséget, alhatnékságot. El-elülök, mint a befőtt, pl. a tévé előtt. A befőtt éppenséggel eláll.
Szeretném, ha újra könnyű lenne a szívem. Ólomszív.
Micu arcára gondolva, vagy a Györgyére, mégiscsak az a helyzet, hogy sokaknak, ha rám néznek, a halált juttatom az eszükbe. Ez tulajdonképpen mindig meglep. Pedig csak annyira gondolom örök életűnek magamat, mint bármely makkegészséges atléta.

A makkegészségemnél talán már voltam, megemlítvén, hogy esetleg férges a makk.
Ilyenkor (milyenkor?) szívesen utánalapoznék a makk lehetséges betegségeinek.
Makkrák – elég jól hangzik. A makréla közeli rokona, a hatvanas években Kertész Ákos írt a témáról nagy hatású könyvet.
Ez a neki-nekifutás és visszapattanás, kis időhúzás a Blixen-változatot illetően, ismerős régebbről is. Ott is volt mindig egy izgatott toporgás, tologatás a kezdés, a Kezdés előtt.
Hogy akkor most ugorjunk fejest a nem-tudom-mibe.
Érdekes volt tegnap, ahogy Micuval dramaturgiáról, közönségről, hatásról beszéltünk. És hogy tényleg *egyszerű* történetet akartam-e írni. Úgy rémlik, igen. Sőt, sokáig azt is hittem, hogy az. De aztán muszáj voltam gyanakodni, illetve követni az anyag mozgását. Nem egy angolszász hozzáállás! Kíváncsi (?) vagyok, hogyan lesz a Blixennel.
Kaptam egy mailt, gyógyulósat, abban egy szöveget Gerd Theissentől. Majd utánanézek, ki ő. Bumfordin lefordítom ide, szokásosan bekebelezem: Kétszeres jelkép Isten kép-telensége: Legyen szabad az ember mindennel szemben, amit ő maga alkotott. Ne keverje össze művét Istennel. De legyen Isten is szabad mindavval szemben, amit az ember róla gondol. Az ember ne keverje össze az emberi elképzeléseit Istennel. Isten nem látható képen, Isten hallható szóban. Mik tehát a legitim Isten-képek? Minden elképzelés és gondolat, mely felfoghatóvá teszi, hogy ő felfoghatatlan. Felfoghatatlan, megismerhetetlen az ember mint Isten hasonmása. Az emberről is tilos képet csinálnod, mely végleges volna.
Milyen vacak fordítás, vigyorgok itten. De passzol a szöveg ide. Theissen protestáns teológus. Pesten is tiszteletbeli doktor. Kéne olvasni. És még mi mindent… Ne kényeskedj. A javított Kiš-idézet: Sírj, ne kényeskedj. –
Csak induljon el, kicsikém. Így kéne mindennel, csak úgy elindulni.

2015. november 8., vasárnap

Ülök a Lászlóban, véremet vették. A Rákgyógyítás című kiadványsorozatot olvasom, míg majd a véremet vizsgálják, hogy aztán csöpögtessenek belém.
– Ezt most minek
írtam le? Tájleírásként. Ködben indultam, fénybe érkeztem. Akár Coelho is írhatta volna.

2015. november 9., hétfő

Mottójavaslat: Már egy homárt se lehet nyugodtan megenni.
Megint csak úgy ment az idő, huss, mint a csigák, elég csak egy pillanatra nem figyelni.
Mintha nyaralnék, úgy indult, sőt talán indítottam a napot. 10-ig aludtam, egy megszakítással, és aztán elhevertem hosszasan a kádban. Apám, pontosabban apám teste jutott az eszembe. És milyen egyszerű ezt a maradék hajat megmosni! Ez is tiszta haszon.
De aztán megint jött egy emlékezésattrakció. Hogy akkor mi is van az évi terminusaimmal. Le vannak mondva, vagy csak várnak és várnak? A nézőknek az önkormányzat hozat hidegételt, és csak várnak és várnak, mint egy Buñuel-filmben.
Nem unatkoznak, egyesek, mint egy verset, fejből mondják a szövegeimet – szóval, nagy szerénységemben múlatják az időt.
A számítógépből, a noteszből nem derül ki a helyzet. Ez is: nyomasztó. Talán jó Hanserem kiismeri magát. Tegnap délben hatalmas disznótoros ebéd. Előtte még le is caplattam a Dunáig. Egyszer leültem egy kerítéskőre, belenéztem a napba, becsuktam a szemem, káprázott a világ, melyet nem is láttam, és egy pillanatra mindent rendben találtam. Igaz, ez a világ üres volt, nem volt benne idő, tehát se múlt, se jelen, se jövő, emberek se, mintha én se az lettem volna, csak valami sci-fis létező egy Lem-novellából, valami, ami mégiscsak észleli ezt a narancsos lüktetést. Lehet, hogy a mennyországban jártam? A mennyország mint Isten létezésének vége, betetőződése, így felszámolása? Sajátos teológia volna. Mindez a Rozgonyi Piroska utcában történt.

Vannak ellenmozgások, de mintha továbbra is szóról szóra múlna az életem. Nem tudom, hogy jutottam „a sas nem fogdos legyeket” mondáshoz, Hasnyálka nyomatta,
vagy valaki más, mindenesetre onnét az én magyaromnak csak egy ugrás volt „a saslik viszont fogdossa a legyeket”. De mit is akartam ebből kihozni?
Talán most mégis elmegyek Imre születésnapi bulijára. Sok dologról kell hallgatni, és Imre éles és radikális esze bármikor kitörhet idő és történelem gyötörte szegény testéből, és pillantása leleplezné az udvariaskodó (el)hallgatót, aki vagyok. Ezt bevállalom, az esetleges megszégyenülést. Hát majd kiderül.

2015. november 10., kedd

Imre szenvedő teste. Ahogy nem találja a helyét az ágyban (a világban). Rögtön kis drámai jelenet, fölállt, átölelne, és elcsúszik. „Eltört a derekam.” Az ugyan nem, de azért a háziorvost ki kellett hívni. Meg-megfogom érzelmesen a lábát, a dagadt bokáját, az erős vádliját. Van erő még a testében, miközben minden az elesettségről beszél.
Egy ideig hagyom, hogy dicsérgessenek a vendégek, milyen jól nézek ki, és a hajam is, és egyáltalán, de aztán elküldöm őket a búsba. Gyerekek, összefoglalnám, menjetek az ide meg oda. Ezt boldogan veszik tudomásul.
Imre tekintetének egy-egy villanása a régi. De a mondatok összecsuklanak, bekezdés már nincs is. Nem volna szabad már föllépnie. Ki óvja meg a méltóságát?
És ittam jó pezsgőt, és ettem csokis mizéket. Örülhetett Hasnyálka bent.
Este lett. Megint ólomszív. Összevisszaság a vacsora körül. Hasnyálkával kellett volna együtt enni, rendelni valami frisset. Ehelyett egyedül szerencsétlenkedtem itt egy uncsi sonkás tojással. Beledobtam egy kanál tejfölt, ez volt a gourmet-mozdulat. Most meg az alvásvágy. Embert nem látni. A tükörben sem. Megöregedtem. Ezt kell tudni önsajnálat nélkül

mondani. És persze büszkeség nélkül, mert az is belopózhat egy hátsó kisajtón.

2015. november 11., szerda

Marcika-nap. Marcikanapsütés. Megint 10 utánig aludtam. Jó kis reggeli; mondom, mintha nyaralnék. De nem akarok nyaralni, dolgozni akarok. Az az idiótaság jutott eszembe (e. j. – mint volt a Javított kiadásban, hogy ti. eszembe jutott, de nem szavatolok érte), hogy nem akarok ember lenni (pedig sok jó dolog jár vele, például a gulyásleves), hanem csak egy valami, ne kerteljünk, egy Isten-rész, amely az írások által járul hozzá a Teremtés teljességéhez. Tegyük fel, hogy tényleg így van, azazhogy így lehet teljes a Teremtés. Akkor azért fölvethető, hogy mért lett ez ilyen bonyolultan kitalálva. Megint ott tartunk, hogy mi szüksége van a Teremtőnek az emberre. Újra meg újra olvasok erről, és újra meg újra elfelejtem a lényegét. Amelyet tehát újra meg újra nem értek meg. Azt kell mondjam, hogy a kétségkívül létező okosságom érdekesen, hogy ne mondjam, szivárványosan kapcsolódik a kétségkívül létező
butaságomhoz. Azt hiszem, a butaságom érdekesebb, mint az okosságom. A butaságom, minthogy elég sok valóságos tudáson nyugszik, személyesebb.

2015. november 12., csütörtök

A délelőtt szokás szerint elszállt, nyaralósan, újságolvasás és elgurult-a-gyógyszer akciózás közt. Erőnek erejével nem megyek sétálni a sugárzó napsütésben. Inkább szöszözni akarok. Munkának még nem nevezhetem.

2015. november 13., péntek

Inkább kis kultúrkatolikus sunyítás, mint ima vagy neveltetés vagy reflex; vagy mégis ima – az imádságos szavak ellenére, ima, amely a szavak mögött volna, bár az nem volna igaz, hogy épp a szavak takarnák el, fednék

el, borítanák árnyékba az imát; és ez mindig is így volt (a mindig *most* azt jelenti, hogy a hasnyálazás előtt), hogy amikor leültem, leülök az asztalomhoz, olyan jó érzés kimondani: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved. Körülbelül itt hagyom abba. De abban nincs tendencia, nincs újabb farizeus trükk, hogy épp a legyen meg a te akaratod marad le.

Egyébként az egyik legnehezebb ügylet a farizeusságot megkülönböztetni a hittől. A farizeusság mindig hatékonyabb. Meg könnyebb is. Rögtön lehet menni a kasszához.

Szinte más sincs, mint a kassza. Szinte, mert azért lehet bonyolítani: a farizeus is hívő.

Csak közben veri a mellét. Azt hiszi, róla szól a történet. Örülhet az Isten, hogy ilyen fasza katonái vannak. A faszában nem vagyok biztos. Ezt tulajdonképpen

újrafogalmazhatnám. Tulajdonképpen! Tulajdonképpen mit nem? Mindig több megoldás van, és nem mindegyik összemérhető.

Hosszas (szakszó:) tökölés után mégis elmentem a Horváth Péter-díj átadására. Helyes fiatalok. Gyanúsan tapintatosak voltak, de nem zavart. El lehetne tűnődni, milyen is ez a fiatal irodalom, hogyan változik ez az egész, az irodalom helyzete, az irodalmi becsvágyak. Egyszerre tárgyiasak és érzelmesek, térnének vissza a valósághoz (muszáj vagyok közbeszúrni, hogy a „valósághoz”), és végtelenül irodalmiasak (ebben olykor hasonlítunk), lógnak a levegőben, és közönséget akarnak és szerveznek is maguknak.

És annyira tehetségesek! Víg Mihály gitározott közben. Motyogott zseniálisan maga elé.

Egy Petőfi-verset is előadott ugyanígy. Mintha ezeket az új szövegeket nem lehetne így elleninterpretálni, legföljebb paródiát csinálni belőlük.

Ebéd utáni alvás. Kimentem (kirándultam) a kertkapuig és vissza. A levegő lágy, de friss. Hallom, ahogy szuszogok. Vajon mitől? Szuszogok, mint egy vénember. A rakott krumplit nehéz volt abbahagyni. Tejeskávéval ébresztgetem magam. Izgalmas beszámoló – de legalább 13-a és péntek van. És akkor mi van? Persze az se volna sokkal

izgalmasabb, ha most rablók foglalnák el a házat, kicsavarnák a tollat a kezemből, és…
és folytatnák a naplót, szóval ezt a füzetet, és az sem kizárt, hogy ez már régóta így van.
Engem félretoltak egy sarokba, már szagom van, de ezeket ez nem érdekli, csak írnak, írnak. Spéci rablók. Ha élnék, és volna befolyásom legalább *erre* a mondatra, meglehet, az jönne akkor most, hogy rabelais-k. Nem forszírozom tovább ezt, lehet, hogy vannak ezek a rablók, de nem reflektálnak önmagukra. Végre valaki, aki egy az egyben van.
(Zsákutcákkal tarkítjuk színes emlékeinket.)
Viszont a gyomrom úgy korog, annyi erővel, lendülettel, hanggal és becsvággyal, hogy ehhez képest az Üstdobszimfónia angyalok szemérmes szellentése.

2015. november 14., szombat

Este van, ki-ki vagyok, nyugalomban. (Bocsánat, így mozog a kezem, a fordítók meg vagy lőjenek le [hát nem mindegy már?], vagy legyenek öngyilkosok. Vagy a lehetetlenségig leleményesek.)
Tanya. Most fáradt. Ott is lefeküdtem egy jó órára. Nincs türelmem most az íráshoz.
Semmihez. Egyszerre jó meg rossz nap. Rossz a fáradtságoktól, a rám törő figyelmetlenségtől, jó beszélgetés Gusztiékkal (Kovács Zoli, Darvasi Laci stb.).

2015. november 17., kedd

Hát ebből ma nem lesz mondat. Azt a vérszegény fajtámat! Napokat kell pótolnom.
Holnap. Nur nicht heute.

2015. november 18., szerda

Előbb-utóbb mindig ma lesz, mondhatná a bennem mélyen rejtezkedő bölcs. Utolért a ma. Szóval, volna egy kis menekülés? Egy kicsi, talán.
Hétfőn, miután vért kaptam, merthogy a kis egyetlenem fölzabálta a véremet, és így vérszegény lettem, mint egy munkáslány a 19. század végéről vagy egy jól szituált német egy Thomas Mann-regényből (milyen hülye hasonlatok, de engem szórakoztatnak), elmentem a Capa Központba Marcellék kiállítására, jóval a megnyitó előtt. Marcell végigmutatta az egészet (Gerhes, Forgács). Sok jót el lehetne mondani az egészről. Közben gyülekeztek az emberek, én meg egyre inkább mentem volna, és aztán mentem is, nem várva meg a hivatalos kezdést. Klasszikus iszkolás. Az emberek örültek, hogy látnak, vagy inkább élő voltomnak örültek. Finoman meg-megérintettek, simogattak. Ezt nem egyszerű abszolválni, az iszkolás ezért is aktuális volt. Gyűlt is bennem valami indulat vagy annak az elvi lehetősége. Hogyha még egyszer hozzám ér valaki evvel a tapintatos finomsággal, megfojtom. Kéjgyilkosságnak csak a rosszakaróim mondanák. Most épp készülődés az esti Mercedes Benz-es felolvasószínházra. Kéne a belépőkkel foglalkoznom, nem akarok, nyomnám tovább, de a házban senki se akarja. Ezen morgok. Van feszültség, hogy hogy s mint lesz. A megjelenendő kötet kapcsán is döntések, pl. kell-e könyvbemutató. Sokan jönnének, de kevésbé a könyv miatt. Akkor inkább ne. Idegen döntések mint sajátok. Valahogy bele kell még szoknom ebbe az új izébe.
Folyton szól a telefon, rémálom. Ha letagadtatom magam, az a rossz, ha nem, az – hol jó, hol rossz. Valahogy göcsörtös minden. A napjaim. Emeljük a tétet, és csökkentsük a finnyásságunk: az életem. Göcsörtös lett az életem – azért ez szép. De lehetségesnek látom, hogy simuljon. Ez a legújabb, gondolkodni az életem formáján (ami nem ugyanaz, mint az életforma, de nem is független).
Mégiscsak izgulok, mégiscsak bemutatóm van. Akkor megyek öltözködni.

2015. november 19., csütörtök

Szép volt a tegnap, a Mercedes Benz. Jól megtapsoltak – vagy megtapsolták Hasnyálkát.
Ez már nehezen lesz szétválasztható. Nyöszörgős nap (volt) a mai. Lágy, szinte tavaszi, állítólag az utolsó. Holnap hó, halál. Megint rosszkedv. Sőt, nem is látom az öröm lehetőségét. Munka?, kérdezném, mint negyven-negyvenöt éve mindig. Holnap vérellenőrzés. Beültünk néhányan az előadás után egy közeli étterembe. Barátok, evés, ivás – aztán mégis csak fáradtan ődöngtem, és igyekeztem nem lebukni.
Erőlködöm csak itt a papír előtt. Nem volnék messzi egy „Uram, segíts!”-től. Nincs, ki segítsen. Nehéz is volna megmondani, miben. Viszont: isteni paprikás krumpli aranyozta be a szürke csütörtököt.
Ideges, türelmetlen, kedvetlen, sőt: ijesztett. Ki gondolta volna?

2015. november 20., péntek

Most nem érek rá, dolgoznom kell. B. professzor úr (vagy most már kiírom: Bodoky) imperatívuszai, nincs kibúvó, tessék dolgozni. Már meg sem említem jó Laborfalvit, a Rózát.
Visszaérve a vérvételből, nem nézek újságot, mailt se. Nem keresem a bajt. Bajom engem majd megtalál (WS-parafrázis; ott a bajom a célom; dolgozik a nyelv).

2015. november 21., szombat

Próbálkoztam kezdeni, próbálkoztam megtalálni egy szöveget, nem sikerült. Kicsit tompa. Összevissza eszegetés, talán ezért hascsikarás.

2015. november 22., vasárnap

Micsoda csenevész följegyzések! Nyögvenyelősek. A Blixenen gondolkodva, de most nem tudnám rekonstruálni az utat, jutottam a

mondathoz: Nem elég, hogy férfi, de még fasza is van. Ezt nem csak a női emancipáció felől lehet morzsolgatni.
Ma volt kórházazás. Amikor érkeztem, a főnővér nevetve kihajolt az ablakon.
Fantasztikus, hogy valaki ilyen esős, ködös időben így nevessen. Mondom neki fölfelé, hogy úgy hajolt ki, mint egy királykisasszony. Kis szünet után: Akkor persze én vagyok a királyfi, aki megmenti magát. Újabb szünet. Nem szívesen lennék a maga helyében.
Nevetünk, szitál a köd. Mennyi erő van az emberekben, el is feledkezünk erről.

2015. november 23., hétfő

Tegnap éjszaka internetbanking-bénázás, aztán hirtelen ezzel 3 lett. Erre aztán 10-ig alvás. Kis séta a hideg napsütésben. Elmaradó telefonok, általános elmaradók. Ülni csak az asztalnál, ez volna jó. Írni, olvasni, írni, olvasni. Ehelyett mintha mindenki azt kérdezné enyhe rosszallással, hogy mért nem élek, mért nem élem az életem. Még arra is célozgatnak, hogy ez milyen sokat jelentene az írás szempontjából.
Elengedhetetlenül sokat. Hogy az volna az igazi radikalitás.
Mérgelődöm. Sok, ez jut folyton az eszembe, ez így túl sok. Érzelmileg, intellektuálisan, testileg. Mi van még? Mindegy, az is sok. És akkor ezektől nem függetlenül sok kevés is van.

2015. november 24., kedd

Hideg ragyogás. Hideg a testem. Ezt vegyük jelképesre, de azért egy melegebb zokni se ártana. A „hideg a szívem”-ig nem merészkednék. Nehéz a szívem, azt még bevállalom.

2015. november 25., szerda

Hiába indítottam fegyelmezetten a napot, 11 lett. – Ahogy, mondjuk, Hemingway egy oroszlánt (vagy maradjunk jól bevált gepárdunknál) észlel, vagyis valami drámai esemény történik, az én drámai eseményem ebben a pillanatban, hogy észrevettem az asztal alá esett könyveket. Mikor? Hogy? Megannyi titka a Teremtésnek. Semmi különbséget nem látok köztem és egy afrikai vadász közt. Megkerülni az asztalt – nem, a széljárás nem kedvez. Be fogok bújni az asztal alá. Ezzel a rozoga testtel. Indulok.

Beszámolok. Először is: letérdelni fáj. Nyögtem, mint egy öregember. Vagy egy nem öreg, akinek fáj a térde. Max Frisch: Aus dem Berliner Journal került először a kezembe, és ezzel elszabadult a pokol. Elkezdtem olvasni. Ehhez kellett volna a Montauk. Azt akkor elkezdtem keresni, mindhiába. Viszont kéznél Littell: Notizen aus Homs. – Szóval a naplók, naplószerűségek. Mit találok Frischtől magyarul? Azt akkor megint be a szobába, a szokásos gyűjtögető életmód, hörcsögeffekt. Valamiért még a Landolfi-elbeszélések is idekerültek. Magam se látom át, mibe keveredtem, ha keveredtem egyáltalán. Elmúlt a térdfájás.

Egy (három) szép Frisch-mondat: „El-elcsodálkozom, hogy 62 éves leszek. Semmi testi érzékelése annak, hogy néhány év múlva vége. Akár egy pillantás az órára: Már ilyen késő van?” Félvéletlen lapozgatás során megint találtam valamit, de ezt abbahagyom, az aranyásást: „Még volna mit mondani, igen, sokat is, de nagyon pontosan kéne mondani, és egyszerűen, vagyis irodalmi ambíciók nélkül; palackposta.” Most, hogy leírtam, több kétséggel tűnődöm azon, hogy egyetértek-e evvel, mint előtte.

Friss vagyok, mint az eper. Vagy legyen inkább szamóca. Íme, egy nem igaz állítás.

Becsüljük meg. Küzdök a tompaságommal. Fegyelmezetlenül belebonyolódtam a különböző naplókba. Elvileg a munka részének tekinthető, de ezt már ismerem, így lenne végtelen a fölkészülés. A végtelen sok munka nehezen megkülönböztethető a semmi munkától. Egy-egy nap lehet ilyen, lényegében élvezkedős, de aztán valahogy másképp kell a napi élvezetadaghoz jutni.

2015. november 26., csütörtök

Erőtlen vagyok, ez most a legigazabb mondat, sajnos. Aludnék, délután van, ideje. Kicsit csikar megint a hasam.

És lefeküdtem aludni. És fölkelék. Kurva izgalmas. – Színházba kéne, nem mennék, menni fogok.

2015. november 27., péntek

Elmentem (Fácántánc, Pintér Béla; a csodálatos Csákányi Eszter). Félig éreztem jól magam. A féligre már lehet mondani, hogy nem jól. Utána elég gyorsan el, már-már iszkolás. De ez „régen" is megtörtént. Régen se okozott örömet, ha fölismertek. Reggel 10 van, elég fegyelmezett napkezdés. De 11-re jön valami mesterember, vagyis van egy órám dolgozni. Nem szeretem ezt, ha így lopkodni kell az időt. El is szoktam ettől.

Mindig fordítva volt, a dolgozási időbe lett beszuszakolva a más. Ezt nevezik talán önzőségnek, jegyzem meg az önkritika teljes hiányával.

Megjött az ember, a szerelő. Rokonszenves, intelligens. Énrólam ez, különösen a második, nem mondható el. Alig értem (rendszercsere, kinek a kötelessége, kinek a költsége), és nagyon nem érdekel. Pedig – hagyjuk.

Ülök a szobámban, ő kint mocoz. Én meg keveredjem valahogy Dániába, Blixen bárónő közelébe. Nem, így mégsem lehet dolgozni. És mért vagyok álmos? Álmoskás?

Ülök az Angelikában, és várok a német kiadómra. Hosszas mérlegelés és tárgyszerű, de inkább fontoskodó tanácskozás után az izgalmas buborékmentes vízre voksoltam.

Próbálom kitalálni vagy emlékezni, hogy most én akarok-e valamit, és hogy tőlem vajon akarnak-e valamit. Ez is része az általános káosznak. Szívesen tölteném az időt káoszteóriák olvasgatásával.

Egy definíció az öregségre (öregedésre): a pincérek nem pincérszerűek. Mintha csak úgy bejöttek volna az utcáról.

2015. november 28., szombat

Sok jó történt tegnap. Az Angelikában a beszélgetés Karsten Kredellel. Ahogy a mostani európai helyzetről beszél, annyira rokonszenves. Lehet ártatlannak és naivnak is nevezni. Nagyon-nagyon kedvemre való az, amit mond – és ezt rossz jelnek tekintem.

Ezt meg is mondtam neki. A rossz jelet úgy értem, hogy ennek nincs esélye, hogy mintha másfelé menne a világ. De azt nem mondhatom a kisgyerekemnek, feleli, hogy

egy biztonságos világban fogsz élni, de a szabadságodról mondj le. Egyébként sincs teljes biztonság sose. Hiába zárkózunk be, nem lehet bezárkózni. Ekörül kóvályogtunk.

Jólesett megölelnem.

Aztán vártam a szürke város szürke villamosmegállójában, és Hasnyálka azt kérdezte: Akarsz-e boldog lenni? Vagy inkább, hogy mért nem akarsz boldog lenni?

Beledöfött a májamba. Azt hiszem, az a májam. – Szünet, át öcsökhöz ebédelni. Hull a pelyhes fehér hó. Lószánnal kéne menni. Se elég ló, se elég hó, és se szán, se szánás. (Be szellemes!)

Jó ebéd volt, kissé távolabb voltam az eseményektől, úgymond. A figyelmetlen lét.

Nyilván volt egy nem túl tehetséges, de szorgalmas Sartre-tanítvány, aki ezt a fogalmat bevezette, sőt, e fogalmon lovagolva igyekezett egyetemi karriert építeni. Nincs hírem róla. Annyit lehet tudni jól értesült francia ismerő- söktől, hogy csúnya ember volt (egy magyar rajongó szerint Csokonai Vitéz Mihályra hasonlított), és csúnyaságát nem fedte semmi, se szenvedély, se személyének személyessége. Elég.

Beesteledett már, mire Szütshöz értem. Hol van?, rontottam rá. Az asztal felé bökött a fejével, ott a bűnös. Nagyon szellemes, mondtam figyelmetlenül. Nem akarom ilyen átlátszón dicsérni magamat („de mit tehetek, ha egyszerűen ennyire jó vagyok”), de könyvnek (könyvemnek) ugyanúgy tudok örülni, mint negyven éve mindig. Az izgatottság se

csökkent. Most minden meg volt kétszerezve Miklós által. Kinyitott egy szép üveg vöröset (ez nem a reklám helye, szekszárdi volt, ennyit elárulhatok), jól belekóstoltunk, minden alkalommal koccintottunk, lelkesen és hálásan nézve egymást.
Ez nagyon jó, ha kettesben csinál az ember könyvet, ez az egymásranézhetőség.

2015. november 30., hétfő

Tegnap olyan volt, mintha Hasnyálka grabancon kapott volna (ilyen nincs, elkapni a grabancot, az van), hogy neki ez kevés, többet kér, több odaadást és lelkesedést. Édesen beszélt, nem számonkérőn. Mint aki az én érdekemben szól. Én is úgy éreztem.
Hirtelen el sem tudtam képzelni nélküle az életem. Zsibongott tőle a testem. Könnyű és erős lettem. Így mentem az esti – mibe is?, buliba. Miklós hozott könyveket, és mint az egypetéjű ikrek, együtt oszto- gattuk meg írtuk alá őket. De egymásra találtatok, szólt be valaki. Szerényen mosolyogtunk, színtelen ibolyák, de nem lesz egyházi esküvő.
Hülyülések, de jólesett. Minden jólesett ott este, az emberek, a beszélgetések, az ételek.
Jó lett volna egy-két nagyobb aktualitást végigbeszélni, ez elmaradt az ide-oda villódzó estében. A Hasnyálkának tulajdonítható kedvességek is arányosabbak voltak a
szokásosnál, vagy én viszonyulok jobban. Hiába értem 12-re haza, 3-ig szöszöztem, ezért aztán ma nehezen indult a nap. Úgy is maradt, a nehézben. Többszöri munka-nekirugaszkodások, semmi, konkrétan semmi. Ezen igyekszem még változtatni. De az időtől, ettől a szürke se ősz, se téltől, a betegségtől, a koromtól, mindegy, mitől, de tompa vagyok ma. Tompán nem lehet jól dolgozni. (A bölcs, aki vagyok…)
Folyton szól a telefon. Semelyikünknek nincs kedve fölvenni. Az erre vonatkozó lelkiismeret-furdalást kiöltem magamból. Mellesleg lelkifurdalásból is lehet írni.

El-elkap az „elegem van az egészből” tulajdonképpen nevetséges érzése. Jut eszembe, tegnap valaki lelkesen, hogy örül, hogy látja, olvassa, túl vagyok a nehezén. Élvezettel döföm beléje: Semmin nem vagyok túl. Ritmusos szünet. Azt sem tudom, miben vagyok benne. De bármiben, *túl* sosem leszek. Kifejezetten örömet okozott az okozott csalódás. De hát miért is? Jólesett a rosszindulatom? Még talán az. Balanszírozni a folyamatosan áramló jó szándékokat. Azt hiszem, csupán az arányérzékem működött, gonoszságban nem vagyok igazán profi.
Gyönge vagyok ma, őszi légy.

2015. december 1., kedd

Fegyelmezettebb nap. Kihozta jó Nyáry kiadóm A bűnös tiszteletpéldányait. Láthatóan örült a könyvnek, én már napok óta. Irigylésre méltó a nyakkendője. Ami megint eszembe juttatja, hogy én nem is öltözködöm, csak ruhákat hordok. Néha van egy-egy jobb és drágább darabom, de nincsenek összefüggéseim.
Nevetséges kis árnyék a napon, hogy kéne a Kertésszel közös hangoskönyvhöz borítószöveget írni, és valahol erről már pöntyögtem, de nem találom. Viszont mintha haladtam volna a Blixennel. Szépen gördül a szöveg, ugyan nem tudom, hova, és mintha folyamatosan vágnám le a kezem. Önkorlátozások.
Egy kicsit ledőltem ebéd után, aztán kimentem az utcára, hogy a késő ősznek nem megfelelő tavaszias szél által ébredezzem. Mégiscsak többet vacakolok a testem körül, mint Hasnyálka előtt. Krisztus előtt, után, Hasnyálka előtt, után. Vagy ez szimpla nyegleség? Nem nyegleség, inkább csak üres.

2015. december 2., szerda

Mert tegnap estére elnehezült a szívem, ma csüggedten ébredtem. Én vagyok csüggesztő. Ezt kell valahogy elhagyni, és dolgozni.

Erős vágy azonnal újraolvasni V. Woolf Mrs. Dallowayét. Nem találom, fél óra elszállt.
Hol itt a nyugodt munka? Bedőltem az ablak előtti fotelba, bámulok kifelé klasszikus reményvesztett pofával.
Nagy élvezettel egy harmad klasszikus krémest. Előtte – kevés! – hurka-kolbász. Ülök az asztalomnál (meglett a Woolf), időnként lehunyom a szemem, és eltűnök ebből a világból, ki tudja, hová.
Bóbiskolok. Most derült ki, hogy a Cunningham: Órák, amely közben szintén keresés tárgyát képezte, Zsozsó leánygyermeknél, Berlinben van. Nem kérdezem, hogy mért, szó nélkül, bágyadt szomorúsággal lövök. Hogyan irtsuk ki családunkat? – kezdőknek.
Kígyók, nem, liánok, nem, hínárok, mintha hínárok fonnának be, kötöznének le, egyre erősebben. Nem tudom, mik felelnének meg a hínároknak, de hogy ezek kötözik le az életem. Alig tudok mozogni. Mozgás-e a kóválygás?

2015. december 5., szombat

Észre se vettem, hogy ennyi nap kimaradt. Ha kint nagyon van a nap, esélye itt bent, a füzetben csökken. Ma volt a tékás dedikálás. Nagyon sok ember, egy óra helyett három, jó, fárasztó. Sok szép klasszikus dedikálós pillanat. Este van, jó fáradt vagyok.
Ügyetlenkedem a fűtéssel. Több szorgalommal lehet csak megfogni, elkapni, nyakon csípni a napokat.

2015. december 6., vasárnap

Micus-nap. Megint este. Fáradt, és most kéne dolgozni. Néztem a kimaradt napokat türelmetlen (így haszontalan) jegyzeteléssel: szerdán hibáztam, el kellett volna mennem a Faust-könyvbemutatóra. Reggel a Klubrádióban Miklóssal. Van, aki jónak mondja, van, aki kevésbé, de nekünk tudnunk kell, hogy nem volt jó. Ezt ki lehetne és kellene fejteni, de lásd türelmetlen.

4-én, pénteken Juhász Előddel az ő rádiójában – az időről, a zenéről, Kocsis Zoliról. Aztán viszont elfogytam, és nem mentem a Prima Primissima résztvevőinek bulijára. A tegnapi dedikálást, fantasztikusságát, megható figyelmességeit is részletezni kellene. Utána Kiskakukk.

2015. december 10., csütörtök

Hova tűnt a hétfő, a kedd, a szerda? A hétfő kemény munkával telt, először a száz számozott példány dedikálása (Miklós műtermében), aztán „tévés" beszélgetés volt a könyvről. Nem tévé, hanem internet, Facebook, ilyesmi, reklám a könyvnek, kiváltása a könyvbemutatónak. Fél óra alvás Miklós pamlagán. Pamlagi fekvés. El is aludtam azonnal. Aztán még a Szkénébe is elmentem a Szikszai Rémusz rendezte I. Erzsébetre.

Erről is lehetne-kellene hosszabban. Unalmasak most ezek a följegyzések. Abba is hagyom.

A reggelben megint voltak megtorpanások, mintha elszakadt volna a film, állok, nézek magam elé, és nem igazán gondolok semmire. Még arra sem, hogy mire kellene. Aztán belenézvén a tükörbe, már-már önsajnálkozva majdnem elsírom magam. Ezt le kéne tagadni, olyan nevetséges. Ja: és a bal combom (a protézis) fáj, elég erősen. Most hagyom abba.

2015. december 11., péntek

Megtiltom a házban (a közelemben) a kazán szó használatát. Egyébként most, délben épp működik. Délelőtt interjú az Inforádiónak. Nem mondanám, hogy brilliroztam volna. Ötölés-hatolás, hasalás közt egy-két jó pillanat. A számítógépből elszálltak az adventi Mucinger-mese jegyzetei. Újragyűjtögettem mostanra. Hát ez így elég vacakul kezdett nap. Unom ezt a sok ezt-azt. Fáj a combom is, a protézis.

2015. december 25., péntek

Remek, két hete nem látott ez a füzet. Gratulálok. Az utolsó mondat aktuális most is: fáj a combom, a protézis. Imádkozni volna kedvem, Bibliát olvasni. És mi akadályoz meg ebben? Semmi.

2015. december 26., szombat

Majdnem 1-ig ágyban, alvás. Ebben a székben mindig fáj a combom, a protézis. Csak die kell ülnöm, és már itt is a mondat. A mai napban nem volt eddig (15 óra) semmi karácsony. Most akkor olvasok kis Bibliát. Illetve amit tegnap is: Reza Aslan: A zelóta.
Csönd van a házban, Zsozsóék anyósnál. Gittinek hőemelkedése van. Én nem mérem.
Soha ennyit nem foglalkoztam (tököltem) az öltözködésemmel. Mi köze lehet ennek a hasnyálmirigyhez? Újabb és újabb jelentős orvosi fölfedezéseket teszek. Ingyen lepasszolom Bodokymnak.
Tompa vagyok, álmos, gyönge.

2015. december 28., hétfő

Tompa vagyok, álmos, gyönge. Nem tudom, mivel ment el a tegnapi nap. Leginkább álmosságokkal. Amiként eddig a mai is. 10 utánig aludtam, és fél 1-kor már újra ledőltem. Aztán megint újra. Most próbálok valami erőt vagy fegyelmezettséget összeszedni. Olvasni. És hogy ne nyomasszanak a gyakorlatiasságok, CT-CD, ilyesmi.
Doktorom igyekszik mindent levenni a vállamról, majdnem hagyom is.

2016. január 1., péntek

Este. A tervezések napja. Semmi terv. Tegnap szilveszterezés. Fáradtan, de jól. Ma délig alvás. A vége fele a bécsi koncert. Délután Miticséknél mindenki. Helyesek. Gyöngén.

2016. január 4., hétfő

Határőr 18., CT. Halovány emlékek, hogy inni kell. Iszom. Most ez, ami *van.* Nincs mit jegyzetelni. (Rossz mondat, mindig van. Mindig kéne legyen.) Inkább kis Daisyt olvasok a várakozós ivásban. A hasmenés-valószínűségemet ez a lötty állítólag emeli. De majd csak este, állítólag. Visszalapozok majd, hogy mi is volt a másik CT-n, mikor is?, szeptember talán. Ilyesmit már ígértem, rémlik. Semmit nem tudok, minden csak rémlik. Rémlés, aki vagyok.

2016. január 9., szombat

Hétfőről szombatra ugrottunk. Az indiánoknál Fékezett Toll volna a nevem. Vagy Béna Csukló, a nagy nem-író. Támolygok, talán ez a jó szó. De ezt sincs kedvem írni, nem is írom. Azért tegnap csak megcsináltam a Kurtág-szöveget. Nem is lett rossz.

2016. január 12., kedd

Tegnap Margit kórház, reggel. Vérvétel, EKG, vizelet. A „Mért köhögök?" kérdésre keressük a választ. Most délután megyek leletekért, véleményért. Így azért, kérem szépen, nehéz munkarendet kialakítani. Pedig erőltettem a 9-es kelést. De akkor még valami nyugdíjizét kellett intézni, meg dedikációkat megoldani. Így aztán 1 óra lett, a legértékesebb cselekedetem egy lágytojás elfogyasztása volt, egy hibátlané. Most meg kis ebéd.

2016. január 13., szerda

Viszont tegnap este Závadánál társaság és társasági élet, és külön nekem egy nagyon jó vörös Kerékgyártó által. (Megköszönni utólag!)
Zavaros – mi is? Például én. Ezekben a napi kicsiségekben. Teszem azt, hol nem ciki szerepelni. Nem is részletezem. Valahogy nem jutva sehova. Ugyanez kiadók szintjén.
Ezek a sorok is zavarosak.

2016. január 14., csütörtök

9-kor nehézkes, vagyis fokozatos kelés, zuhanyzás, reggeli. Tegnap este majd egy óra gyógyszerezés. Süt a nap, ragyog, de nincs kedvem sétálni. Valahogy túl sok emberrel túl sok kapcsolat. Vagy ez mindig így volt? Megint dél van, 1. Megint álmos vagyok, de küzdök.

2016. február 12., péntek

Nem hittem volna, hogy ilyen régen nem írtam ide. Fellépések, kis írások. Tegnapelőtt Végel-est, tegnap Bujdosó. És jó volt mind a kettő, jól is esett, de. Van egy de. Valahogy nem ezt kéne csinálnom, hanem blixenezni, jelentsen ez bármit is. Mi az, hogy bármit?! Regényírást jelent. Hogy mi a regény meg a regényírás, oda már lehet kérdőjeleket tenni.
Most délelőtt a gyomrommal vagy inkább a hasammal vackolódom. Csikar, megy.
Elvileg nem ijesztő, de lehetne nagy rosszakat is gondolni. Amiket én nem gondolok, de hangosan nyöszörgök. Illetve úgy, hogy ne hallják, mert akkor, nem logikátlanul, megijednének.
Szóval, fájok, és így nehéz bármit csinálni. Nem csinálni is nehéz. Nehéznek is érzem magam. Nagy ólomgolyó a bendőmben, a beleimben. De ebben már több a költészet,
mint a tapasztalat.
Sok kis teendő, amely fölzabál. Ez tulképp hasnyálfüggetlen probléma, de azért fölerősíti az.

2016. február 14., vasárnap

Engem ritkán ér az a vád, hogy valakivel szimpatizálnék. (Helen Mirren Az élet ízei című filmben.)

2016. február 15., hétfő

Beültem a szobámba, és elvesztem a füzetek közt. Legalább két órát kóválygtam minden haszon nélkül. Ebben van természetes, nem lehet egyszer-egyszer a szobában lenni, mindig ott kell lenni. Olyan volt, mintha szoktatnám magam vissza.

2016. február 17., szerda

A hétfő elszállt a Kurtág-koncerttel, a tegnap csak úgy. Találkozás Kurtágékkal. Igazi öröm. Mennyi mindenről lehetne velük kapcsolatban írni. Látni a nagyságot és azt is, hogy ez miben áll. Megkockáztatom, a figyelemben. Ahogy Kurtág figyelni tud. Nem udvariasságból, hanem belülről, igazán. Olykor úgy szól hozzám, mint egyenrangú kollégájához. Mért is ne, mondhatnám természetes nagypofájúsággal, de azért ez mindig meglep. Talán azért van, mert régről tudom, hogy ő ki. Amikor én még –
micsoda? Meg az időpontok se stimmelnek. Akkor én már micsoda voltam.
(Visszamenőleg kihúztam egy talánt. Talán a talán volna a leggyakrabban használt szavam, ha időről időre nem kapálnám körbe a mondatokat.)
Igen költőien elképzeltem (jobban hangoznék, hogy azt álmodtam, de valamit remélek attól, hogy azt írom ide, ami történt; nem azt, hogy az őszinteség elnyeri méltó jutalmát
– illetve várjunk csak: de, mégiscsak valami ilyesmit, hogy ezt majd mintegy visszafizeti, nem az Ég, nem a Föld, hanem a szöveg; megjegyzem, amúgy nem tartom sokra a szerzők személyes őszinteségét, magánügy, vonok vállat; ha következetes volnék, most is ezt kellene tennem; vagy

elképzelhető, hogy a szöveg őszintesége kivételesen kapcsolatban van a szerző őszinteségével?, hogy talán [!] a naplók ilyenek volnának?, nem hiszem; ha könyv lesz ebből, e pillanatban nem tudom, akkor álljon ebben az ellentmondásban; szeretném hinni, ez az ellentmondás az enyém; hát mi lennék az ellentmondásaim nélkül?; ebből lassan elég lesz, menjünk ki a zárójelből), elképzeltem, hogy az éjszaka leple alatt (az éjszaka leple már a költői részhez tartozik) kimászik belőlem ez az én egyetlenem, nem tréfálkoznék, hogy háttal, és kihasználva, hogy ceruzával írom e sorokat (már elfelejtettem, mért), egy hatalmas radírral mindent, de mindent kiradíroz innét. Vajon ez mekkora radírmorzsakupacot jelent? Ott ül röhögve a kupac mellett. Szerinted, hajtja negédesen oldalra a fejét, a radírmorzsákból rekonstruálható a kiradírozott szöveg? El kéne küldenem a ká anyjába, ha van neki, ha nincs (lehet, hogy én vagyok az, én vagyok a hasnyálmirigyrákom kurva anyja), de talán tényleg rekonstruálható a szöveg. Düh és gazsulálás, mint annyiszor.

A csönd után az én *tragikus potenciálomról* kezd beszélni, hogy nem menekíthetek mindent a kétségkívül nagyvonalú komolytalanságprojektem mögé. Vagy a már említett ontológiai derű idiotizmusába. Hogy ő a lélek tragikus potenciáljáról beszél, én meg a szavakéról. Olyan nincs, emeli föl hepciásan a hangját, hogy csak a szavak, hogy mindent a szavak, a szavakon keresztül…

Szívesen vágnám a pofájába, te is csak egy szó vagy, és milyen szép, hallgasd csak, hasnyálmirigyrák, de hallgatok, nincs igazam, tudom. Tudom, hogy nem csak egy szó vagy. De azért baszd meg a tragikus potenciálom. Ha érted, mire gondolok, hülye liba.

2016. február 28., vasárnap

Itt most nyilván értekeznem kéne, hogy hol vannak a kimaradt napok, nyilván cetliken, majd megnézem, vagy mégse, de gyorsan le kell írnom egy mondatot, sőt talán egy gondolatot. Ami abból nőtt, hogy hal lesz ebédre. És hogy mindenki kerüli a hal szót, még a főnevet is. És akkor, amit

rögzíteni akartam: én meg evvel egy olyan nyelvi térbe kerültem, ahol teljesen egyedül vagyok, magányos. Én homéri kacajokkal kommentálok, mindenki más meg sír vagy sírna vagy dühös, hogy én nem sírok.

Egy Kosztolányi-naplóbejegyzés (amelybe véletlen botlottam [Veres András: Kosztolányi Ady-komplexuma, Balassi Kiadó, 2012] – nehezen keveredem ki a könyvből, annyira izgalmas): „Nekem az egyetlen mondanivalóm, bármily kis tárgyat sikerül is megragadnom, az, hogy meghalok.” Belátom, hogy az én egyetlen mondanivalóm ennél kisebb. Az én mondanivalóm, azt hiszem, bármily kis tárgyat

sikerül is megragadnom, az, hogy élek. Most elvileg közelebb vagyok a halálhoz, mint negyven éve, de nem látom, hogy ez változott volna.

Sínre szorítjuk a fülünket, hogy hallunk-e valami gyanús morajt, amiből jó előre kihallhatjuk a veszélyt, a balsors menetrenden kívüli szerelvényének hangfoszlányait, ezt mondta most a tévében a miniszterelnök. Ki lehet a beszédíró, ez a zseni? Tanulnék tőle. – Nem elemezném, amit hallok, pedig (!) még én is citálva vagyok.

Nehéz nem hinni semmiben. Viszont van-e hit, amely nem vakhithez vezet? Ilyenekről beszélgettünk protestáns testvéremmel, míg csöpögött belém az a szar. – Úgy, de úgy tudtam, hogy a végén még rúgni fog egyet a mondat. Ezért vagyok, mondom Hasnyálkának, amin lényegében azt a kérdést értem, hogy te minek vagy (mi a fasznak, hogy ismételjem magam).

2016. február 29., hétfő

Hajnali 5-ig tévézés, várva a Saul fia Oscarjára. Csöndes öröm, amikor megvan. Most meg kialvatlan kóválygás. Pocsékolom az időt, ez a helyes kifejezés. És pocsékba is megy. Tegnap sokat gondoltam Hasnyálkára. Ezt H.-val fogom rövidíteni, nem akarok folytonos becézésben élni (ó, Uram). Visszamenőleg is ki fogom javítani, most így tervezem. Vajon hány szóval teszem, tettem ezt meg? Most nem tréfálnék, hogy akkor ez egy javított változat, de azon el-eltűnődöm, mintegy elméleti alapon, hogy minden szövegnek volna egy őse, amelybe aztán belemaszatol az ember. Szóval

olyan volt, mintha H.-val néztem volna a tévét, kettesben, borozgatva, időnként kiosonva a konyhába, hogy beleharaphassak az egyre kisebb rántotthús-szeletbe. Egyszerre szaftos és ropogós. H. csöndes, láthatóan jól érzi magát, nem követelődzik, hálásan elvan bennem. Ő is örül a Saul fia sikerének.

Telefon Gusztival. Hogy mintha én ismerném X. onkológust, és mit tudok róla, milyen ember, mert neki őt kell fölkeresnie sugárkezelés miatt. Nagyon nincs jól, erős fájások, csontfájás, feküdni se tud. Olyan könnyedén sorolja a szenvedéseket – nem tudok hasonlatot mondani. Derűsen meséli, egész hihetetlen. Hihetetlen teljesítmény. És ez nem udvariasság vagy megfontolás, mint, azt hiszem, nálam, vagyis hogy ne terheljem a többieket evvel az új magammal. Ízléstelenül úgy mondanám, jókedvűen nevetgélünk, két halálraítélt. Most kapott valami morfiumtapaszt a fájdalom ellen.

Igazi, nagy tisztelettel gondolok rá. És az írásai is ebből a könnyed derűből szólnak – a szokásos erővel, éllel és kikezdhetetlen tisztasággal. Nem szoktunk rá úgy gondolni, mint nagy emberre, de az. Ahogy mondani szokás (én szokom): úgy emberileg, mint művészileg.

Nem mentem el, mégse mentem el a gimnáziumi osztálytalálkozóra. Déltájban émelygés fogott el, nem is ebédeltem, vártam az utolsó pillanatig, de nem változott.

Zsolték jöttek értem, nekik mondtam. Aztán lefeküdtem, és vagy két órát aludtam.

Most igyekszem valamilyen értelmet csempészni a napomba. Értelmet csempészni – ez is lehet egy foglalkozás. Vajon mi a büntetési tétele? Értelemcsempészés közben lebukott.

Ez idő szerint H.-ra gondolok a legtöbbet a világon. Ettől (vagy nem tudom, mitől) hirtelen nehezen meghatározható gyöngeség fogott, fog el. Kis remegés hastájékon, plusz olyan nyomorultul vagy nyomorultnak érzem magam, hogy kicsordul a könnyem. Nem magamat siratom, csak úgy céltalanul sírok bele a világba. Valahogy nem ilyen romantikus ez, szárazabban (könny nélkül?) kéne leírni vagy írni róla. A Javított kiadásban aggályosan igyekeztem a sírás és könnyezés közt különbséget tenni.

Szóval, váratlanul vacakul vagyok, mindenestül vacakul. Pedig nem is lett most új ok.
De így hullámzik ez, úgy tűnik.

2016. március 1., kedd

Fekszem a véradós helyen. Itt már, nemde, voltunk. Beköttettem, jön belém a vér. És állítólag ez jó nekem. Idejövet Marcell telefonált, hogy vijjog a ház, és a biztosítósok szóltak, és így tovább. Rálőcsölöm szegényre az egészet. Kinyílhatott egy ablak? Nem tudom. Nem hagytam itt a botomat?, kérdi egy rekedt hang. Mintha az ismert viccben volnánk. De nem ott vagyunk. Itt is van folyosó, teli beteg, illetve betegnek látszó emberrel. Piros gyümölcsöket ajánl a nővér a mellettem fekvőnek. Mintha ezt egyszer már nekem is mondták volna. Meg kólát szürcsölni – mi helyett is? Tán hányinger ellen. Jól vagyok, mondja a nevetős nővér. A nevetőssége mint szakmai erény. Sőt, kacagni is tud. És folyamatosan, mint a motolla, ide-oda. Mennyi tudás, kiválóság – sima munkaidőben!
A szél benyomta a teraszajtót, és az okozta a vijjogást. Azt bizony én nem csuktam be rendesen, de erről hallgatni fogok. De hülyeség. Még emlékszem is a mozdulatra, mely a mozdulat hiánya volt.

2016. március 2., szerda

Szívesen hinném azt, hogy ha így süt a nap, akkor nincsen semmi baj. Nem lehet. Kár, hogy ez marhaság. Szinte elalszom írás közben, pedig vagy hét órát aludtam. Sokat forgolódtam, a combom is fájt. Mintha nem egyedül aludtam volna. Hát persze! Most már soha nem leszek egyedül. H. mindig velem. A mindiget javítom örökkére.
Aludni volna jó, fél 1 van. Mégiscsak könyv lesz ezekből a füzetekből. Hol írtam erről?
Leveleket a kiadónak? Mindegy. Most kezdem gépelni az eddigieket. Valahol le kell zárni, és persze írni tovább. Az elég jó utolsó mondat volna,

hogy a mindiget javítom örökkére.

Tartalom

2015. július 26., vasárnap
2015. július 27., hétfő
2015. július 28., kedd
2015. július 29., szerda
2015. július 30., csütörtök
2015. július 31., péntek
2015. augusztus 1., szombat
2015. augusztus 2., vasárnap
2015. augusztus 3., hétfő
2015. augusztus 4., kedd
2015. augusztus 5., szerda
2015. augusztus 6., csütörtök
2015. augusztus 7., péntek
2015. augusztus 8., szombat
2015. augusztus 9., vasárnap
2015. augusztus 11., kedd
2015. augusztus 12., szerda
2015. augusztus 13., csütörtök
2015. augusztus 14., péntek
2015. augusztus 15., szombat
2015. augusztus 16., vasárnap
2015. augusztus 17., hétfő
2015. augusztus 18., kedd
2015. augusztus 19., szerda
2015. augusztus 20., csütörtök
2015. augusztus 21., péntek
2015. augusztus 22., szombat
2015. augusztus 24., hétfő
2015. augusztus 25., kedd
2015. augusztus 26., szerda
2015. augusztus 27., csütörtök
2015. augusztus 29., szombat
2015. augusztus 30., vasárnap

Table of Contents

2015. július 24., péntek
2015. július 25., szombat
2015. július 26., vasárnap
2015. július 27., hétfő
2015. július 28., kedd
2015. július 29., szerda
2015. július 30., csütörtök
2015. július 31., péntek
2015. augusztus 1., szombat
2015. augusztus 2., vasárnap
2015. augusztus 3., hétfő
2015. augusztus 4., kedd
2015. augusztus 5., szerda
2015. augusztus 6., csütörtök
2015. augusztus 7., péntek
2015. augusztus 8., szombat
2015. augusztus 9., vasárnap
2015. augusztus 11., kedd
2015. augusztus 12., szerda
2015. augusztus 13., csütörtök
2015. augusztus 14., péntek
2015. augusztus 15., szombat
2015. augusztus 16., vasárnap
2015. augusztus 17., hétfő
2015. augusztus 18., kedd
2015. augusztus 19., szerda
2015. augusztus 20., csütörtök
2015. augusztus 21., péntek
2015. augusztus 22., szombat
2015. augusztus 24., hétfő
2015. augusztus 25., kedd
2015. augusztus 26., szerda
2015. augusztus 27., csütörtök

2015. október 4., vasárnap
2015. október 5., hétfő
2015. október 6., kedd
2015. október 7., szerda
2015. október 8., csütörtök
2015. október 9., péntek
2015. október 10., szombat
2015. október 12., hétfő
2015. október 13., kedd
2015. október 14., szerda
2015. október 15., csütörtök
2015. október 17., szombat
2015. október 18., vasárnap
2015. október 19., hétfő
2015. október 20., kedd
2015. október 21., szerda
2015. október 22., csütörtök
2015. október 23., péntek
2015. október 24., szombat
2015. október 25., vasárnap
2015. október 26., hétfő
2015. október 28., szerda
2015. október 29., csütörtök
2015. október 30., péntek
2015. október 31., szombat
2015. november 1., vasárnap
2015. november 2., hétfő
2015. november 4., szerda
2015. november 6., péntek
2015. november 7., szombat
2015. november 8., vasárnap
2015. november 9., hétfő
2015. november 10., kedd